

The New York Times bestselling series

BOOK NINE

STORM WARNING

6

NEW CARDS
INSIDE

LINDA SUE PARK

READ THE BOOKS. PLAY THE GAME. WIN THE PRIZES.

Mục lục

<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 1</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 2</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 3</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 4</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 5</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 6</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 7</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 8</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 9</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 10.1</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 10.2</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 11</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 12.1</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 12.2</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 13.1</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 13.2</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 14.1</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 14.2</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 15</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 16</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 17</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 18</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 19</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 20.1</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 20.2</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 21</u>
<u>Cảnh Báo Báo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 22Hoàn</u>

CÁNH BẢO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Bảo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 1

“Bahamas.”

“Jamaica.”

“Bahamas.”

“Jamaica.”

Dan vặn vẹo người liên tục, nghiêng răng nghiêng lợi. Nó cố thêm lần nữa. “BA-HA-MAS. Amy, nghĩ về điều đó nào –”

“Chị đang nghĩ về điều đó nè!” chị nó phản pháo. “Còn hơn cả điều em đang nghĩ nữa! Này nhé, nếu chúng ta đi tới nơi mà bà ấy từng đi, thì phải là Jamaica. Bà ấy thậm chí không phải là một cướp biển khi bà sống ở Bahamas!”

Tụi nó đang nói về Anne Bonny, người giả trang thành nam giới và trở thành cướp biển dũng mãnh trong thế kỷ 18. Và có thể là – hoặc có thể không phải là – một trong những tổ tiên của tụi nó.

Lúc ở Trung Quốc, Dan đã tìm thấy một tấm chân dung lỏng trong mặt dây chuyền với tên của Anne Bonny ở phía sau. Đó chính là chỉ dẫn duy nhất của tụi nó cho bước tiếp theo trong cuộc truy tìm.

Amy và Dan là người nhà Cahill. Suốt hơn năm trăm năm, các thành viên của gia tộc Cahill đã là những người có ảnh hưởng nhất trên thế giới. Các nhà khoa học như Galileo, và Marie Curie; các nghệ sỹ và nhà văn như Vincen Van Gogh và Mark Twain; các nhà lãnh đạo tầm cỡ thế giới – Napoleon và George Washington; danh sách cứ thế kéo dài ... và nó về như Anne Bonny có thể cũng là người nhà Cahill.

Những năm đầu thế kỷ 16, gia tộc Cahill đã tách thành nhiều chi nhỏ, mỗi chi xuất phát từ một đứa trẻ con của Gideon và Olivia Cahill. Con trai cả, Luke: chi Lucian. Các chiến lược gia, chính trị gia, doanh nhân. Em gái Katherine: chi Ekaterina, các nhà sáng tạo và phát minh. Em trai Thomas: chi Tomas của các nhà thám hiểm, nhà phiêu lưu, và các vận động viên. Và em gái Jane: chi Janus, nổi tiếng như các nghệ sỹ và khả năng nhìn xa trông rộng. Kể từ thời điểm đó, các phe phái đã chiến đấu với nhau trong một cuộc đua đầy tuyệt vọng để tìm ra bí mật giúp trở thành người quyền lực nhất trên hành tinh.

Amy và Dan đã tham gia vào cuộc đua đó. Lúc đầu tụi nó còn không biết gì về điều tụi nó làm. Khi bà ngoại Grace yêu quý của tụi nó mất đi, các điều khoản của di chúc từ bà đã đưa cho tụi nó một gợi ý dẫn tới Manh Mối đầu tiên – một loạt các hành động và phiêu lưu được định sẵn mà tụi nó chưa từng tưởng tượng ra.

Cũng không hề đơn độc. Các đội khác cũng đang truy tìm các Manh Mối, các đội sẽ làm tất cả mọi thứ để không cho Amy và Dan đến đích đầu tiên. Các vụ nổ, sập hầm, nỗ lực đầu độc tụi nó, dìm chết tụi nó, chôn sống tụi nó. Ở Pháp, Áo, Nhật Bản, Hàn Quốc, Ai Cập, Úc, Nam Phi, Trung Quốc... Dan và Amy đã sống sót sau tất cả, tìm thấy một vài những Manh Mối quý báu trên đường đi.

Và tụi nó vẫn không biết tụi nó đang làm cái gì.

Giờ tụi nó đang ở phi trường Bắc Kinh đợi Nellie, cô nàng au pair của tụi nó, người đang ở ngay cửa đôi ngoại tệ.

“Jamaica là nơi cuối cùng mà người ta từng thấy hoặc nghe về bà,” Amy nói. Con bé đã tìm kiếm thông tin về Anne Bonny trên mạng. “Vì vậy đó là nơi chúng ta nên bắt đầu tìm kiếm.”

“Nhưng –” Dan ngừng lại, cố gắng một cách tuyệt vọng nghĩ theo cách của Amy. Con bé giới ở điểm này, nhìn được toàn cảnh. Nó thì tiểu tiết hơn, và giờ đây nó đang rất hứng thú vào một chi tiết về Bahamas.

Amy nhìn thẳng vào mắt nó. “Chị biết em đang nghĩ gì nha, Daniel Arthur Cahill,” con bé nghiêm khắc nói. “Đừng có nhảm nhí. Tụi mình phải đánh bại mấy đội kia ở manh mối kế tiếp. Chúng ta không có thời gian phí phạm cho mấy cái khu vui chơi ngớ ngẩn.”

Dan la to. “‘Khu vui chơi ngớ ngẩn’? Chị nghĩ vậy đó hả? Chị không biết gì sao? Oceanus là công viên nước lớn nhất trên thế giới đó! Họ có, kiểu như, cả trăm đường trượt nước! Và chị có thể bơi cùng cá heo! Và thấy cá đuối gai độc và cá piranha!”

“Ha!” Amy nhìn nó đầy đắc thắng. “Chị biết em đang nghĩ về Oceanus mà!”

“Ồ, đó chính là điều sau cùng mà chị nghĩ về,” Dan nói đầy cay đắng. “Người duy nhất trên thế giới chả biết gì về niềm vui, và người đó chính là chị tui. À chờ đã, em rút lại câu đó. Ý tưởng về niềm vui của chị chính là một thư viện mở cửa suốt hai bốn giờ một tuần.”

Amy mở to mắt tỏn thương. “D-Dan, không cô-công bằng,” con bé nói, chứng nói lắp của con bé luôn xuất hiện khi tức giận.

Dan cụp vai xuống. Việc làm Amy cảm thấy bị tổn thương luôn làm nó thấy tệ, nhưng thực tế thì, đôi khi nó không kìm được. “Coi nè, em biết chị nghĩ chẳng ích gì khi mình tới Bahamas trước. Nhưng mình đâu có chắc chắn là đầu mối ở Jamaica hay không đâu.”

“Đúng,” Amy thừa nhận.

Dan cảm thấy giọng nói của con bé có vẻ mềm mỏng lại và nó ráng căng não ra để tìm ra điều gì đó có thể thuyết phục con bé. “Mỗi manh mối mà chúng ta tìm ra, nó luôn luôn là cái gì đó mà chúng ta khám phá ra được từ mấy thứ dọc đường, đúng không? Ở ‘sai’ địa điểm. Nhưng nếu chúng ta không đến sai địa điểm trước, chúng ta sẽ không có được thứ chúng ta cần để tìm ra manh mối ở địa điểm đúng.”

Mặt nó ửng đỏ vì những nỗ lực để giải thích. “Ý em là, hóa ra mình lại đúng khi đi đến sai địa điểm ban đầu. Vậy thì, Bahamas nhé!”

Amy phá lên cười. “Em có nhận ra là mình đang nói gì không? Em đang thừa nhận là chị đúng về Jamaica!”

Dan cười toe toét. “Chị có thể đúng, và em sẽ đi Oceanus.” Nó nắm lên tay con bé. “Đó chính là những gì được coi là trọn cả đôi đường.”

Trong tất cả sự hài lòng cùng nhau, chẳng đứa nào trong tụi nó nhớ ra rằng nhà Kabra có một căn biệt thự ở Bahamas.

Cái gia tộc siêu giàu có, siêu Lucian dẫn dắt bởi Isabel Kabra, kẻ đã cố gắng để loại bỏ cả Dan và Amy khỏi cuộc săn tìm manh mối.

Và cũng là kẻ mà nhiều năm trước đã sát hại bố mẹ tội nó. Nellie nhập bọn với tội nó, lắc lư đầu theo nhạc đang chơi từ máy iPod, như thường lệ. Dan đã một lần đề xuất cô nàng cạy luôn cái tai nghe vô người, vì cô nàng hiếm khi rời khỏi nó.

“Được rồi, tội nó, quây vé,” Nellie nói. Cô nàng gật đầu tán thành. “Bahamas – giờ đó chính là điều mà chị đang nói tới, các cưng! Ghé bãi biển ời, chị tới đây!”

Trên đường tới quây vé, Nellie tạt qua phòng vệ sinh. Khi cô nàng xuất hiện lại, cô nàng lấy hộ chiếu từ tội nó.

Giờ tội nó đã hình thành một thói quen: Nellie xếp hàng mua vé và dàn xếp với nhân viên, trong khi Dan và Amy đứng sau cô nàng, cố gắng tỏ vẻ thoải mái như hai đứa trẻ đi du lịch cùng au pair của tội nó trong một chuyến đi thoải mái để đi thăm họ hàng ở đâu đó. Chứ không phải như hai đứa nhỏ không ngừng chạy trốn khỏi những mưu mô, ám sát, đám họ hàng hiếu chiến, như tội nó đã trải qua.

“Ba vé đi Bahamas,” Nellie nói với nhân viên bán vé.

Trong lúc chờ đợi, Dan kiểm tra tin nhắn trên điện thoại. Nó cau mày khi nghe. “Hamilton gọi,” nó nói với Amy sau khi tắt máy.

“Nó muốn gì?”

Dan lắc đầu. “Tín hiệu kém quá, cứ chấp chờn hoài. Nhưng” – nó nhìn quanh đầy ngờ vực – “bằng cách nào đó ba nó đã biết tội mình đi đâu.”

Amy thở hổn hển. “Sao có thể chứ? Tội mình còn không biết tội mình đi đâu cho tới, khoảng chừng năm phút trước! Và người duy nhất –” Con bé ngừng lại, mắt mở to.

“Lúc chị ta ở trong nhà vệ sinh!” Dan kêu lên. Hai đứa cùng quay qua nhìn chăm chăm vào Nellie đang đứng ở quây vé.

Amy cảm thấy tim mình nặng trĩu. Con bé nhắm nghiền mắt một lúc, nhớ lại những lần khác khi mà Nellie hành động có vẻ đáng ngờ. Khi con bé mở mắt lại, con bé thấy Dan có vẻ cũng cảm thấy y như mình. Vẻ buồn rầu hiện rõ trên từng điểm trên mặt nó. Cả mũi của nó nữa, nếu điều đó có thể xảy ra.

Mấy tháng gần đây, tội nó giành nhiều thời gian với Nellie hơn bất cứ ai khác. Cô nàng giờ không chỉ là một au pair – cô nàng như thể một người chị họ, Amy nghĩ. Sao cô nàng có thể – “Tội mình phải tìm ra chị ấy tính làm gì.” Dan nói. “Tội mình sẽ xử chị ta trên máy bay, chỗ mà chị ấy không thể trốn khỏi tội mình. Nhưng phải nói cho chị nghe hết điều mà Hamilton đã nói.”

Sau khi nhìn một cách lo lắng thêm lần nữa về phía Nellie, Amy quay trở lại với nó. “VẬY Eisenhower biết là tội mình sẽ đi Bahamas,” Dan nói, “và Hamilton không thực sự hiểu hết, nhưng nó nói là ba nó nói gì đó về con mèo, và chúng ta đã sai lầm như thế nào, và Bahamas không phải là địa điểm đúng. Thay vào đó họ sẽ đi South Carolina.”

“Ông có biết gì về bức chân dung không? Về Anne Bonny?” Amy hỏi.

“Em không biết. Nó không nói gì về bà ấy hết, chỉ nói vài điều về con mèo.”

“Một con mèo? Nó nói về Saladin?”

“Không. Cuộc gọi bị ngắt ngang, và em không nghe được hết, nhưng rõ ràng là không phải Saladin. Nói về điều –”

Nó ôm Saladin ra khỏi lồng thú nuôi và vuốt ve con mèo một lúc. Amy có thể cảm nhận điều nó đang nghĩ về Nellie và quay sang Saladin một lúc đầy thoải mái.

Saladin rúc vào vòng tay của Dan và gặm gừ khe khẽ – kẻ duy nhất trong ba đứa tụi nó đang hoàn toàn mãn nguyện.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 2

Nellie há hốc mồm.

“Tụi em cho chị ngồi sát cửa sổ hả?” cô nàng nói, đầy hoài nghi.

Cô nàng choáng váng trong giây lát về sự hào phóng của tụi nó nhưng không hề ngần ngại chụp lấy món quà hiếm có này. Cô nàng an vị và tựa đầu vào cửa sổ.

Sau khi cất cánh, Dan với người sang và gỡ tai nghe ra khỏi tai cô nàng.

“Nhóc!” cô nàng nói. “Em đang làm gì vậy?”

“Câu hỏi đúng đó,” Dan nói. “Chị đang làm gì vậy?” Nó rút dây ra khỏi chiếc iPod và giữ tai nghe xa khỏi tầm với của cô nàng.

Amy cầm lấy tai nghe từ tay Dan và quấn sợi dây gọn lại, tránh xa khỏi tay Nellie đang giật lại.

“Nellie, thôi nào,” con bé nói. “Chú-chúng ta cần nói chuyện.”

Nellie thót người khó chịu, cô nàng che dấu điều đó với một tiếng thở dài bực bội. “Giờ mấy đứa bị gì vậy hả? Mấy đứa kêu Châu Âu, chị đưa mấy đứa tới Châu Âu. Mấy đứa kêu Nhật Bản, rồi chị đưa mấy đứa tới đó, rồi Ai Cập và Nga và – và chị còn không biết tới đâu nữa, chị không thể kiểm soát được – và giờ mấy đứa kêu là Bahamas, và mấy đứa đang trên đường. Vậy nói cái gì đây?”

Dan khoanh chặt hai tay. Trong một khoảnh khắc thoáng qua, Nellie gần như muốn đập cho nó một cái vào đầu; với vẻ mặt đầy nghiêm túc của nó, nó nhìn có vẻ trẻ hơn sao đó.

“Bắt đầu như thế nào nhỉ,” nó nói. “Chị bằng cách kỳ diệu nào đó lấy cho tụi em giấy phép đi thăm Tây Tạng trong khi người ta phải tốn hàng tháng trời. Chị gọi một cuộc điện thoại, và đột nhiên chúng ta ngồi trên một chiếc trực thăng duy nhất có thể lên đỉnh Everest. Nhà Holt phát hiện ra rằng chúng ta đi Bahamas trong khi không ai khác biết điều đó. Và hồi lúc ở Nga, tụi em nghe một thông điệp từ điện thoại của chị, yêu cầu một ‘báo cáo tình hình.’”

Nellie đã biết rằng giây phút này sớm muộn rồi sẽ đến; cô nàng đã cầu nguyện rằng nó đến trễ hơn.

Vậy thì, đến lúc rồi, cô nàng nghĩ. Có lẽ cô nàng nên đánh lạc hướng tụi nhỏ. ... Cô nàng hát đầu.

“Tuyệt. Chị bỏ học để đi trông tụi em; chị rời bỏ quê nhà và đi đuổi-vịt-trời vòng quanh thế giới, làm cho ba mẹ chị thót tim, cảm ơn tụi em nhiều nhiều; chị thậm chí cứu tụi em hơn một lần luôn, và đây là lời cảm ơn của tụi em cho chị ư?”

Amy trông có vẻ khổ sở. Nellie cảm thấy chút thương xót. Lũ trẻ tội nghiệp. Ngay cả với một au pair kén bên, bờ vai của Amy phải gánh vác những việc mà người lớn còn không làm nổi.

“Nellie, không phải là tụi em không tin chị,” con bé nói. “Ngoài việc ông McIntyre nói tụi em là đừng tin bất kỳ ai. Và Dan từng nói – à thì, chị có biết điều đó trông có vẻ đầy ám muội với tụi em sao?”

Khi mọi việc trở nên khó khăn, cho cái khó khăn vô phòng vệ sinh. Nellie tháo khóa an toàn. “Nếu các em cho phép, chị muốn đi vệ sinh.”

Không đưa nào nhường lối. “À,” cô nàng nói. “Ra đó là tại sao tụi em cho chị ngồi kế cửa sổ. Chị phải biết là đang có âm mưu gì chứ.”

Dan xoay người trên ghế nên thành ra nó chặn đường cô nàng hơn nữa.

Nellie cắn môi và nhìn chằm chằm xuống đùi. Những suy nghĩ chạy đua trong đầu cô nàng. Cái điều khoản bí mật trong hợp đồng của mình – thêm năm mươi ngàn đô cho mình nếu tự làm mà không nói cho tụi nhỏ nghe. Năm mươi ngàn! Nhưng mình chưa từng nghĩ là mọi chuyện phức tạp vậy ... và có lẽ nó sẽ trở nên tồi tệ hơn trước khi chuyện này kết thúc.

Không hề nhìn lên, cô nàng biết tụi nhỏ cảm thấy ánh mắt chán nản của tụi nhỏ xoáy vào mình. Tụi nó sẽ không dễ dàng bị gạt.

Sự thật, đành vậy. Nhưng không phải tất cả sự thật. Không nói về người mà mình thực sự làm việc cho. Chỉ vừa đủ để tụi nhỏ không theo dõi mình nữa.

Cô nàng sắp xếp suy nghĩ. “Ok,” cô nàng nói. “Chị không nên làm điều này, nhưng chị không thể chịu được nữa. Chị sẽ nói cho tụi em nghe hết.”

Cô nàng nhấn nút ngả ghế ra khoảng hai phân. “Thoải mái nào, tụi nhỏ,” cô nàng nói. “Đây là cả một câu chuyện dài.”

Amy cảm thấy như đang rơi xuống. Giống như ai đó giật mạnh tấm thảm mà con bé đang đứng trên đó và làm cho con bé hoàn toàn mất thăng bằng. Ngay cả khi con bé đang ngồi.

Nellie, người mà tụi nó tin tưởng và dựa dẫm và tâm sự trong suốt những tuần rồi ... cô nàng không phải là người mà tụi nó tưởng cô nàng là.

Cô nàng không phải là người ngẫu nhiên từ trường học mà đi Beatrice thuê để thành au pair của tụi nó. Thậm chí không kết thúc.

Nellie vừa nói cho tụi nó biết rằng cô nàng được ông McIntyre thuê để trông coi tụi nó – và theo đó, cô nàng phải gửi báo cáo cho ông ta về các hành động của tụi nó.

Không hề nhận ra, Amy nắm chặt tay của Dan. Con bé nhìn nó và thấy mặt nó xanh lè, đôi môi nó hầu như trắng bệch. Nó không rút tay ra.

Nellie chỉ mới vừa bắt đầu.

“Bà Grace chính là người đã thuê chị,” cô nàng nói. “Khi bà lập di chúc, bà hẳn đã đoán ra rằng tụi em sẽ theo đuổi các manh mối. Và các đội khác hẳn là toàn người lớn hoặc giàu có hoặc cả hai. Vậy nên bà đã lên kế hoạch cẩn thận. Bà muốn các em phải có ai đó đồng hành có thể giúp tụi em mấy việc di chuyển và lái xe và tất cả mọi thứ. Bà nói chị rằng các em sẽ săn tìm các manh mối và điều đó có thể có chút lươn lẹo. Nhưng chắc chắn bà không hề nói cho chị nghe chị thực sự dính vô cái gì!”

Nellie lắc đầu.

“Chị đã bị phỏng vấn tới ba lần khác nhau. Trời ạ - cả mấy tiếng đồng hồ, bà quần nát chị. Chị biết rằng chị ghi điểm khi nói với bà rằng chị biết lái máy bay. Và sau cùng chị có được việc làm, bà nói đi Beatrice của tụi em rằng nếu bà đuổi việc chị, bà sẽ không có được gì từ di chúc. Bà ngoại tụi em là một

người thông minh.”

Dan đằng hắng giọng. “Hèn chi chị sống sót lâu dữ,” nó nói chậm rãi. “Trước chị, di Beatrice đuổi au pair như thể gián bọ gì đó.”

“Chị thề là chị chưa hề kể cho mấy đội khác cái gì hết,” Nellie nói. “Chị nói với ông McIntyre, và ông quyết định làm gì với các thông tin. Kiểu như vụ Bahamas? Ồ, chị nói ông. Nhưng chị không có nói với nhà Holt. Chắc ông nói á, và ông chắc hẳn có lý do riêng, nhưng ông thường không có nói cho chị nghe. Mà nè, việc duy nhất của chị là giữ cho tụi em an toàn đó.”

Yên lặng.

“Tụi em không hiểu hả?” Nellie hỏi, giọng có chút tuyệt vọng. “Giữ liên lạc với McIntyre là một phần của mô tả công việc ngay từ đầu. Người ta trả tiền cho chị để làm vậy mà.”

Sau cùng, Amy thốt lên vài lời. “Sau từng đó thời gian?” con bé thì thào. “Toàn bộ thời gian này chị đánh giá tụi em chỉ vì tiền?”

“Không,” Nellie nói một cách dữ dội. “Chị dính vô chuyện này vì tiền. Nhưng giờ –”

Amy khó có thể nghe hết câu vì những giọt nước mắt nóng rực trào lên từ khóe mắt. Con bé không thể nói chính xác cảm xúc của mình. Giận dữ? Buồn bã? Sợ hãi? Bối rối?

Câu trả lời là E, tất cả những cảm xúc đó.

Làm sao tụi mình có thể tin chị ấy khi chị ấy đã nói dối tụi mình lâu như vậy? Con bé mở khóa an toàn và đột ngột đứng lên. “Thứ lỗi cho tụi em,” con bé nói với giọng mà nó hy vọng là lạnh lùng. Vẫn nắm chặt tai nghe của Nellie, con bé bước đi dọc theo máy bay với Dan phía sau.

Khi tụi nó tới đuôi máy bay, Amy nói với giọng thì thầm ma quái.

“Từ giờ trở đi, tụi mình sẽ không nói cho chị ấy nghe bất cứ gì về việc tụi mình làm,” con bé nói.

Dan nhìn con bé báo động. “Mình không làm vậy được, Amy! Tụi mình cần chị ấy – ý em là – không có chị ấy –” Nó lúng túng tìm từ diễn đạt. “Chị ấy con phải lái xe cho tụi mình và – và tất cả mọi thứ. Tụi mình sẽ xoay sở ra sao?”

Cách diễn đạt bị ảnh hưởng trên khuôn mặt nó nói với con bé còn nhiều hơn từ ngữ. Điều mà nó thực sự đang nói là,

Tụi mình đang chống lại các âm mưu và lũ trộm cắp và lũ sát nhân! Tụi mình chỉ tụi nó – tụi mình không thể tự làm việc này!

Con bé đè nén nỗi hoảng loạn của mình và cố gắng nói một cách bình tĩnh. “Tụi mình phải tùy cơ ứng biến thôi. Kiểu như, tụi mình nói với chị ấy mình sẽ đi đâu nhưng không nói là mình sẽ làm gì khi tới đó, hiểu ý chị không?”

“Rồi,” nó nói sau một khoảng lặng. “Tụi mình sẽ tìm ra điều đó khi tụi mình đi với nhau, phải không?”

Amy quệt mắt với ống tay áo. Con bé vẫn cảm thấy run rẩy, nhưng đứng đó với Dan làm nó mạnh mẽ hơn một chút trong việc giải quyết vấn đề. Ít nhất, tụi nó vẫn còn có nhau ...

“Rồi,” con bé nói với giọng bình thường nhất có thể.

Bình thường. Amy thậm chí còn không biết từ đó nghĩa là gì nữa.

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 3

Dù có quay lưng với cô nàng au pair hay không, Dan đã sẵn sàng để lên đường.

Nó đang ở Oceanus, và không có gì có thể ngăn nó khám phá công viên nước cả.

“Chuyện gì với đám con gái vậy – sao mà lâu đến thế?”

Dan đang mặc chiếc quần bơi lửng, một tay đặt lên tay nắm cửa trong khi nó đang coi chừng Amy và Nellie đào bới đồng hành lý. Ba đứa tụi nó hầu như không nói năng gì với nhau kể từ lúc ở trên máy bay.

Dan đã giành suốt thời gian còn lại của chuyến bay suy nghĩ lẩn quẩn. Nó cố gắng liệt kê những việc đã xảy ra với tụi nó khi Nellie ở bên cạnh trong đầu. Điều đó chẳng dễ dàng gì, vì lúc nào cô nàng cũng ở bên tụi nó. Và cho dù nó có thêm vào bao nhiêu điều nữa – từ những con đường ở Paris ... băng qua các khu vực hẻo lánh ở Úc ... tới đỉnh Everest – Nellie đã giúp đỡ tụi nó nhiều hơn rất nhiều so với những gì cô nàng giấu diếm tụi nó.

Tất cả những phòng khách sạn đó ... Đôi khi Nellie đã ở chung phòng; những lúc khác thì cô nàng ở phòng riêng. Không nghi ngờ gì nữa, cô nàng hẳn phải có cơ hội để giữ liên lạc với McIntyre và lên kế hoạch phản bội chứ. Nhưng tại sao lại tốn nhiều thời gian vậy? Nếu cô nàng liên minh với kẻ thù của tụi nó, tại sao không đá tụi nó ra khỏi cuộc thi càng sớm càng tốt?

Điều đó không có ý nghĩa. Và Dan đã theo cuộc truy tìm Manh Mối đủ lâu để biết ý nghĩa của nó.

Rắc rối.

Nhưng trong giây lát, nó quyết định cố gắng hết sức không nghĩ về điều đó.

“Coi nào, lẹ LÊN!” nó nói, lắc lư thiếu kiên nhẫn.

“Bôi kem chống nắng trước đã,” Nellie nói, ném cho nó một ống kem.

Dan ném khăn tắm của nó lên giường. Nó trét một xiu kem chống nắng lên tay, bụng, và ngực, rồi xoa xoa đôi tay nhót nhọt của nó xuống trước cẳng chân. “Rồi đó. Được chưa?”

“Chưa, chưa được,” Nellie nói. “Lưng em, gáy em, và phía sau chân em nữa. Và tai em.”

“Chị bôi lưng em cho,” Amy nói nhanh.

Dan liếc con bé một cái. Nó thấy rõ ràng là con bé không muốn Nellie hiện diện trong cuộc đời tụi nó nhiều hơn nhu cầu cần thiết – kể cả việc bôi kem chống nắng.

“Em tự làm được,” nó nói, và bôi phần lưng còn tẻ hơn là bôi phần đằng trước nữa. Rồi nó vớ lấy khăn của mình. “Em không chờ nữa đâu – em đi mình em đây.”

Nó thấy Nellie tròn mắt. “Gặp chị ở khu Dolphin Inlet lúc” – cô nàng ngó đồng hồ – “hai giờ. Và đừng có chơi quên thời gian đó. Chị bịnh với việc phát cuồng lên vì không tìm thấy em rồi!”

Nó bỏ ra khỏi phòng trước khi cô nàng nói xong.

Dan trả tiền vào cổng công viên nước và được phát một vòng cao su đeo trên cổ tay. Điểm dừng chân đầu tiên: máng trượt Cung Điện Mặt Trời (Sun Palace). Một trong những máng trượt gần như thẳng đứng! Nó trượt xuống theo chỉ dẫn của nhân viên công viên trên đỉnh máng trượt: bắt chéo chân ngay chỗ mất cá chân, tay khoanh trước ngực.

Thật là một cú trượt nín thở! Đứng nghĩa luân. Nước phun vào miệng nó và xộc thẳng lên mũi; lúc nó rơi thẳng xuống đáy hồ, nó bị nghẹt thở, ho và phun nước ra. Thiệt là vinh quang.

Trong khoảng hai tiếng, Dan đi khắp công viên nước. Nó không thể quyết định là nó nên chơi mỗi thứ một lần, hay là nó nên chơi hết lần này tới lần khác cái trò mà nó thích. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của nó; sẽ không còn thời gian vui vẻ nào nữa một khi tụi nó lao đầu lại vào cuộc truy tìm Manh Mối.

Suy nghĩ này làm Dan cảm thấy tội lỗi một chút. Trên đường tới đường trượt kế tiếp, nó giành chút thời gian chọc chọc quanh mấy bụi cây, tìm một con mèo. Không chỉ là bất cứ con mèo nào – một con mèo tam thể, đó là điều mà Hamilton đã nói.

Sau đó nó nhìn thấy một tấm bảng nói rằng không được phép mang thú nuôi vào công viên. Điều đó có nghĩa là, đương nhiên, cuộc săn tìm con mèo sẽ được thực hiện ngoài công viên. Có bao nhiêu con mèo sống ở Bahamas chứ? Làm sao tụi nó có thể tìm được đúng con mèo cần tìm?

Nhưng vòng trượt kế tiếp đã đẩy bản suy nghĩ về mấy con mèo ra khỏi tâm trí nó. Nó lên một ống trượt và và trượt xuống một máng trượt dốc đứng. Máng trượt kết thúc và dẫn thẳng vào một đường hầm dài. Trừ việc nó không phải là một đường hầm trượt nước thông thường. Cái này được làm bằng kính trong – và nó xuyên qua một hồ cá mập. Mấy con cá mập bơi thật gần – nếu không có lớp kính ở đó, có lẽ nó có thể sờ được vô tụi nó!

“BÁ CHÁY,” nó nói với Amy khi ba đứa tụi nó gặp nhau. Nó chỉ trễ có bảy phút.

“Ồ, thì, cái này tuyệt hơn nè,” Nellie nói. Cô nàng đang đưa một cái ba lô rút dây đầy những thứ nhìn kỳ quặc.

Amy nhìn đi chỗ khác, và Dan cũng bắt chước con bé ngó lơ Nellie.

Nhưng Nellie không bỏ cuộc. “Em phải nhìn thấy tất cả những thứ ở chợ,” cô nàng nói. “Chuối, mít, măng cầu – chị đã mua, hình như, mỗi loại một trái!” Cô nàng lôi ra một nắm hạt màu nâu sẫm bọc trong cái gì đó như mấy cái xúc tu đỏ.

“Hạt nhục đậu khấu nguyên. Mấy cái thứ đỏ đỏ đó, chính là thịt nó đó. Tìm được nó ở nhà là rất khó đó – nó dùng để nấu ăn tốt hơn nhiều so với mấy thứ bột. Thơm lừng.” Cô nàng vung tay tới Dan, nó ngay lập tức lùi lại.

“Không, cảm ơn,” nó nói. “Nhìn như là phân á. Phân chó kiêu, như mấy con chó nhỏ xíu được yêu thích trong buổi biểu diễn chó.”

Nellie bỏ đồng nhục đậu khấu vào lại túi cô nàng. “Tại sao mình phải bận tâm tới việc cố gắng chứ,” cô nàng lầm bầm.

“Chờ cho tới khi chị nghe cái này,” Dan nói. “Khi em đứng xếp hàng, vài người đang nói về việc một con cá mập làm cách nào nhảy RA khỏi cái bể, và đáp xuống đường trượt, chị có tin được không? Và sau đó nó trượt xuống và kết thúc bùm xuống hồ bơi!”

Amy rùng mình, và Dan biết rằng con bé đang nhớ về nước Úc, nơi mà con bé có đủ trải nghiệm với cá mập cho tới tận cuối đời. “Có ai bị thương không?” con bé hỏi đầy lo lắng.

Dan nhún vai. “Hông. Chuyện đó xảy ra trước khi công viên mở cửa hôm nay.” Mặt nó xị ra một chút. “Nhưng con cá mập bị chết vì nước clo.”

“Tội con cá mập,” Nellie nói.

“Ước gì em đã ở đó!” Dan nói. “Chỉ nghĩ thôi, em có thể đi bơi với một con cá mập!”

Amy hắng giọng, vừa sợ hãi vừa ghê rợn kết hợp với nhau. “Minh đôi chủ đề được không?” con bé nói. Rồi con bé trừng mắt với Nellie. “Nếu chị cho phép tụi em –”

Nellie lật cái kính râm xuống và nhún vai. Amy kéo Dan đi cách ra vài mét, sau đó giơ lên một tờ rơi.

“Chà. Một tờ rơi,” Dan nói. Nó vờ ngáp.

“Chỉ cần nghe thôi,” con bé nói. “Là chuyến du lịch Jolly Codger Cove cướp biển. Em lên thuyền ra mấy hòn đảo nhỏ.” Con bé lật tờ rơi và đọc to lên: “... đảo được biết đến là thường gắn liền với những cướp biển nổi tiếng như Henry Morgan, Râu Đen, và...” con bé dừng lại để tăng phần kịch tính – “Jack Rakham!”

“Jack Crackem? Tên hay cho một cướp biển đó.”

“Rakham,” Amy chỉnh nó. “Cướp biển mà Anne Bonny đã nhập hội. Nếu chúng ta tìm kiếm quanh những nơi hân đã ở, có thể chúng ta tìm được gì đó!”

Dan lấy tờ rơi khỏi tay con bé và lướt nhanh.

“Nghe đoạn này nè,” nó nói. “Đào những kho báu bị chôn vùi! Dùng máy dò kim loại và cuộn thuốc.” Rồi nó xị mặt ra. “Đội đã nào, có dấu hoa thị và nó nói là, ‘Mấy đồng xu khai quật được từ chuyến du lịch có thể đổi tại bất kỳ cửa hàng quà tặng của khu nghỉ mát.’”

Nó khịt mũi. “Kho báu giả,” nó nói một cách ghê tởm. “Nếu họ muốn một thử thách thực sự, thay vì vậy họ nên thử truy tìm manh mối đi.”

Amy nín cười. Con bé chắc chắn rằng trước đó không lâu, Dan đã đi đào bới mấy đồng tiền đó cho bản thân rồi.

Tụi nó đi bộ quay lại chỗ Nellie. “Tụi em sẽ tham gia một chuyến du lịch,” Amy nói. “Không cần chị đi cùng tụi em – tụi em sẽ quay về sau vài giờ đồng hồ.”

“Chuyến du lịch kiểu gì?” Nellie hỏi.

“Có liên quan gì ư?” Amy gạt ngang.

“Có, thực ra thì, có đó,” Nellie nói. “Amy, dù thích hay không, chị vẫn là au pair của tụi em. Chị chịu trách nhiệm về tụi em. Điều đó có nghĩa là chị phải hỏi là chuyến du lịch kiểu gì, và tụi em phải trả lời. Nếu tụi em không –” cô nàng ngừng lại và nhún vai.

Dễ dàng đoán được cái nhún vai đó có nghĩa là gì. Nghĩa là quay trở lại với Di Beatrice.

Dan thì thầm vào tai Amy. “Nhớ tụi mình đã nói gì không? Tụi mình có thể nói cho chị ta nghe chúng ta đi đâu nhưng không nói tụi mình làm gì.”

Amy gật đầu với nó, và nhìn Nellie. “Ok. Tụi em tham gia chuyến du lịch trên thuyền của Jolly Codger.”

“Chuyến du lịch trên thuyền,” Nellie lặp lại. “Nghĩa là, ra khơi?”

“Ồ, đúng.”

“Vậy thì chị sẽ đi với các em. Và các em cũng không có chọn lựa cho điều đó đâu.”

Amy nắm chặt tay, cố gắng kìm nén biểu cảm trên khuôn mặt. Nó đang cố tỏ ra lạnh lùng và giận dữ để không òa lên khóc. Sự thật là, từ sau tiết lộ của Nellie ở trên máy bay, có hàng tá lần Amy cảm thấy muốn khóc.

Nellie không thắng giải tại cuộc đua Olympic của các Au Pair, nếu như có cuộc thi đó. Cô nàng đôi khi bất cẩn, lái xe như một kẻ điên, và cho tụi nó ăn quá nhiều đồ ăn vặt. Nhưng cô nàng luôn có mặt khi tụi nó cần, và Amy giờ mới nhận ra con bé đã phụ thuộc vào sự hiện diện của Nellie nhiều biết bao.

Dan chạm nhẹ vào tay con bé. “Coi nào,” nó nói. Tụi nó quay lưng lại với Nellie và hối hả chạy xuống con đường thẳng tới bến du thuyền.

Nellie theo sau. Tụi nó không thấy cô nàng xoay và nhìn lướt qua một người đàn ông ẩn mình phía sau một giàn bông giấy.

Người đàn ông gật đầu với cô nàng, và cô nàng gật đầu lại.

Với một tá du khách khác, bộ ba lên một chiếc du thuyền lớn tên Jolly Codger. Theo chỉ dẫn của nhân viên trên tàu, tụi nó ngồi vòng quanh các cạnh của một tấm bạt trải dài giữa hai sòng tàu. Amy tin chắc rằng con bé và Dan ngồi cách xa Nellie vài mét.

Thật là một ngày tuyệt vời trên mặt nước, với những cơn gió nhẹ chỉ đủ làm căng cánh buồm và làm cho mặt trời bớt oi ả. Amy nhìn qua mạn tàu. Trước đây, khi con bé nhìn ngắm những tấm ảnh về biển Caribe, con bé luôn nghĩ rằng những tấm ảnh đó hẳn đã được chỉnh sửa, rằng nước biển không thể có màu sắc xanh óng ánh tuyệt vời vậy. Con bé đã sai rồi. Mặt nước thật sự đáng kinh ngạc.

Con bé nghĩ về những tên gọi khác nhau cho màu xanh: xanh da trời, xanh ngọc, xanh đuôi công, xanh thiên thanh. Không có cái nào đủ đúng – màu sắc của đại dương mà con bé đang nhìn ngắm cần một cái tên riêng cho nó, một cái tên mà chưa từng gọi lên. Một sự pha trộn giữa tất cả các màu xanh.

Xanh da trời và xanh ngọc ...da-ngọc

“Xanh-công-ngọc,” con bé lầm bầm. Con bé thỏa mãn; tên đó nghe như cái tên của một màu sắc được yêu thích.

Có lẽ nếu con bé sử dụng từ đó, nó sẽ được sắp xếp để tìm kiếm và một ngày nào đó nó sẽ thành một từ thực sự. “Xanhcôngngọc,” con bé lặp lại.

“Ờ, sao cô gì(1)?” Dan nói. “Ý em là, hỏi ai cái gì?”

Amy đỏ mặt. “Không có gì.”

Ngay lúc đó, thuyền trưởng kêu lên, “Ahoy, mọi người!” Đó là một người đàn ông có vẻ ngoài trẻ trung mặc quần lửng túi hộp và áo thun ba lỗ phô ra những bắp tay hoàn hảo. Nellie ngồi thẳng lên, và

Amy ngạc nhiên, cô nàng thực sự bỏ tai nghe ra.

“Tôi sẽ nói với các bạn một chút về nơi chúng ta đang nhắm tới hôm nay,” ông ta nói. Giọng nói ông ta thật du dương và dường như hoàn toàn phù hợp với nụ cười và phong thái của ông. “Tôi hy vọng rằng các bạn sẽ có khoảng thời gian tuyệt vời – có lẽ các bạn đã sẵn sàng để tận hưởng!”

Đám du khách gật đầu và mỉm cười.

“Sắp tới điểm dừng chân đầu tiên của chúng ta rồi. Nó được gọi là Boucan Cay. Boucan là một từ Pháp cổ. Một boucan có nghĩa là một loại bếp nướng thịt. Khi những thủy thủ Châu Âu đầu tiên tới những hòn đảo của chúng ta, họ sẽ nướng thịt trên một boucan. Vì vậy người Pháp bắt đầu gọi những thủy thủ đó là ‘boucaniers.’”

“Cướp biển!” Amy nói.

“Đúng vậy,” ông ta nói. “Trong tiếng Anh, chúng ta gọi là ‘cướp biển’; chúng ta có một cô gái trẻ rất thông minh ở đây.”

Thuyền trưởng tiếp tục bài phát biểu của ông ta. “Suốt một thời gian dài Bahamas là thiên đường cho cướp biển. Thuyền trưởng Kidd đặt bàn doanh ở đảo Exuma, không xa đây. Và có lẽ là cướp biển nổi tiếng nhất – Râu đen? Tên thật của ông ta là Edward Teach. Ông ta thường xuyên ghé Bahamas.”

Amy đăng hăng. “Calico Jack Rackham cũng ở đây, phải không ạ?”

“Đúng vậy, cô gái trẻ, Jack Rackham, nữa. Ai cũng yêu thích Bahamas!” ông nói đùa. “Các bạn có biết là cờ nổi tiếng với sọ người và xương chéo? Vài người nói rằng Jack Rackham là người đầu tiên sử dụng nó đó.”

Amy chọc chọc Dan. “Jack Rackham!” con bé thì thầm kiên quyết.

Con tàu thả neo trong một vịnh nhỏ bé xinh đẹp. Cả đoàn lên một chiếc thuyền cao su gắn động cơ; những người khác nhảy khỏi tàu và bơi vào bờ.

Khi lên đến bờ biển, hầu hết đám trẻ con lấy máy ra kim loại ra săn tìm “kho báu bị chôn giấu”. Vài du khách đeo dụng cụ lặn biển trong khi những người khác, bao gồm Nellie, trải khăn tắm lên bờ cát chuẩn bị cho công cuộc khó khăn để làm làn da rám nắng. Nellie trang bị đồ thư giãn ngay lập tức, kính râm và tai nghe chắc chắn ngay tại chỗ.

“Cô gái trẻ!” Thuyền trưởng vẫy tay với Amy. “Và cháu nữa, chàng trai trẻ. Tôi có vài thứ cho các cháu.”

“Cho tụi cháu á?” Amy nói. Tụi nó băng ngang qua tới chỗ ông ta đang làm, dõ dẫm.

Người đàn ông tìm kiếm từ một trong những cái túi của chiếc quần túi hộp của ông. “Một người bạn của các cháu đã ghé qua trước khi chúng ta căng buồm. Ông ta nói đưa cái này cho các cháu ở trên đảo.” Ông ta trao cho Amy một mảnh giấy được gấp lại.

“Một người bạn ạ?” Dan lặp lại. “Ông có nói tên không ạ?”

Thuyền trưởng lắc đầu. “Rất tiếc.”

“Trông ông ấy ra sao?”

Thuyền trường nhú mào nhẹ, cổ găng nhớ lại. “Ông ấy là một quý ông lớn tuổi. Mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, tôi nghĩ vậy.”

“Người Châu Á à?” Dan hỏi. Amy biết chính xác thằng nhóc đang nghĩ gì vì con bé cũng đang nghĩ y vậy: Có khi nào là Alistair Oh? Hoặc thậm chí là Bae - chú của ông?”

“Tôi e là tôi không nhìn rõ mặt của ông ta. Ông ấy đội một nón và đeo kính râm nữa. Rất tiếc.” Ông ta cười. “Các cháu có muốn đồ đi lặn không?”

“Dạ giờ thì chưa ạ, cảm ơn,” Amy đáp.

“Thật ra thì, có ạ,” Dan đính chính lại lời con bé. Nó lấy một cái mặt nạ và ống thở cho mình và đưa cho con bé một cái khác. “Phòng khi cần,” nó thì thào.

Người đàn ông vẫy tay thân thiện với tụi nhỏ. “Mấy đứa nói bạn mấy đứa” – ông quay đầu về phía Nellie – “chuyển khăn tắm đi nếu cô bé không muốn bị ướt. Thủy triều sắp lên rồi.”

Amy và Dan quay đầu khỏi đám khách du lịch và đi về phía kia của vịnh nơi có những tảng đá để ngồi lên. Dan nhìn qua vai con bé và coi chừng, Amy mở mảnh giấy ra.

“Mật mã,” Dan gầm gừ. “Sao luôn luôn phải làm mọi chuyện khó khăn vậy chứ? Sao chúng ta không thể đưa thẳng từng mẩu cần thiết ra luôn một lúc?”

Amy cũng thở dài. “Chúng ta còn không biết là tốt hay xấu nữa.” Gợi ý bí ẩn này giống như thứ đã được đưa trước đây. Một vài cái hữu ích, nhưng cái khác thì dặt tụi nó thẳng vô mấy cái bẫy.

“Dù thế nào thì chúng ta cũng phải khám phá ra,” Dan nói.

“Chúng ta bắt đầu nào,” Amy đáp. “Chữ cái đầu tiên, V. V của chiến thắng (victory)? Còn những từ nào bắt đầu với V – rau (vegetable), lễ tình nhân (valentine) –”

“Đúng rồi. Ai đó gửi cho chúng ta một tình nhân vào giữa mùa thu. Ai đó muốn chúng ta chiến thắng. Và ăn nhiều rau hơn.”

“Mắc cười ghê,” con bé nói. “Ít nhất chị đang cố thử.”

“Chúng ta sẽ không bao giờ tìm ra được theo cách đó,” Dan nói. “Không phải bằng cách đoán mò – nó quá ngẫu nhiên. Phải có một phương pháp nào đó.”

Amy nhìn bên lên. “Em nói đúng. Xin lỗi, chị ngốc quá.”

Dan nhướng mày, ngạc nhiên vì lời xin lỗi của con bé. “Ok, để em nghĩ một phút.” Nó nhìn chăm chăm vào tờ giấy một lúc, rồi tiếp tục nói.

“Nếu mỗi chữ cái ứng với một từ khác nhau, giống như mật mã mà mình có hồi ở Nam Phi thì sao?”

Gương mặt Amy sáng lên. “Phải rồi. Nhìn chữ V như chính nó thôi? Nó phải đại diện cho chữ cái I hoặc A – mấy chữ đó là hai từ mà trong tiếng Anh chỉ có một chữ cái.”

“Có thể không chỉ là tiếng Anh,” Dan rên rỉ. “Có thể là một thứ tiếng nào khác mà có cả trăm từ có một ký tự.”

Amy lắc đầu. “Cả là tiếng Anh. Ai đó muốn chúng ta hiểu được, và nó sẽ không có nghĩa lý gì nếu chúng ta không thể khám phá ra được.”

“Được rồi, nhưng coi nào. Chữ V có một khoảng trống đằng sau nó. ‘I, khoảng trống.’ hoặc là ‘A, khoảng trống.’ Chẳng có cái nào có nghĩa cả.”

Amy thở dài. “Vậy chúng ta lại đoán mò lại hả?”

“Không, đợi đã. Nếu V không phải là một chữ cái thì sao? Nếu như —” Dan ngừng lại. Mắt nó bắt đầu lấp lánh. “Nếu như nó là số thì sao?”

“Số ư?” Amy lặp lại. Con bé nhướn mày. Giờ Dan gần như co rút với phần khích, nhưng nó để cho con bé thời gian để khám phá ra.

“Ôi!” con bé kêu lên. “Số La Mã – đó là số năm!”

Dan nhảy xuống khỏi tảng đá. Nó tìm một cây gậy trôi dạt vào bờ và bắt đầu viết trên cát ướt.

“Năm,” nó vừa nói vừa làm, “đó là chia khóa.”

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ

“Giờ thì chúng ta chọn mỗi chữ cái và đếm đến năm, nên làm vậy đó! Từ đầu tiên là gì nào?”

Amy đọc to. “J-F-X-Y.”

“Chờ đã, đừng nhanh quá, f – đó là một chữ O ...” Dan viết lại trên cát. “O ... sau đó F thành K ... X, C ... Y, D.” Nó nhìn chăm chăm vô mấy chữ cái. “OKCD hả? Đầu phải là một từ.” Nó chà chà chân nó khinh miệt và đá cát xóa mấy chữ vừa viết. “Em đã chắc chắn là mình tìm ra cách giải.”

Trong lúc đó, Amy vẫn ngồi trên tảng đá. Dan đã viết bảng chữ cái trước mặt con bé, và giờ con bé đang nhìn lộn ngược lại.

“Khoan đã.” Con bé liếc qua lại giữa tờ giấy trong tay và bảng chữ cái trên cát, đôi khi nghiêng đầu sang đọc những chữ cái lộn ngược.

Rồi con bé ngược lên nhìn nó.

“Em đã tìm ra cách mà.” Con bé nói.

“Hả?” Nó ngừng chân ngay giữa lúc tính dặm xuống.

“Chỉ là theo một cách khác thôi,” con bé nói. “Đếm lùi.” Con bé nhảy xuống khỏi tảng đá tham gia với nó, đọc những gì trên tờ giấy trong khi nó đếm những chữ cái tương ứng và viết lại trên cát.

Không mất nhiều thời gian. Tụi nó nhìn chăm chăm vào thông điệp hoàn chỉnh.

“Ôi, không,” Amy nói – cùng lúc với Dan nói, “Tuyệt!”

[1] Nguyên gốc tiếng Anh là Az-tur-pea-lean : Đọc nối vào thành Atzopilin nghe tựa tựa như Ask-her-please. Ở đây đành dịch thành Xanh Công Ngọc nghe không kỹ thì tựa như Sao cô ngọc.

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 4

Hơn một tuần qua Natalie Kabra đã gặp những cơn ác mộng.

Các giấc mơ y như nhau hàng đêm, hoàn hảo rõ ràng và chi tiết: Amy Cahill – mái tóc của con bé trông chẳng theo kiểu nào y như trước giờ – và em trai của con bé, Dan, (y như trên) trong một nhà chứa máy bay, bị trói vào mấy cái ghế, bắt lực khi cánh quạt máy bay đến mỗi lúc một gần hơn.

Nhưng hoàn toàn không có âm thanh nào.

Miệng túi nó mở lớn, la hét, và cánh quạt cứ quay với tốc độ tối đa. Và vẫn hoàn toàn im lặng, như thể có ai đó nhấn nút tắt tiếng trên điều khiển TV.

Trong giấc mơ, Natalie đang đứng kế bên túi nó. Con nhỏ không bị trói vào ghế, nhưng con nhỏ cũng không thể di chuyển; con nhỏ cứng đờ người ngay chỗ đứng. Con nhỏ có thể thấy Ian kế bên mẹ, mặt thẳng nhỏ tái mét với nỗi sợ hãi. Cánh quạt sẽ chạm tới Dan đầu tiên, rồi tới Amy, và kế tiếp –

Nút vặn âm thanh được bật lại, bùng nổ. Nhưng vẫn không có tiếng ồn của cánh quạt, không tiếng la hét. Chỉ có một âm thanh.

Tiếng cười.

Âm thanh đó luôn làm Natalie giật mình tỉnh giấc. Ngay lập tức, tim con nhỏ đập thình thịch, mồ hôi túa ra như tắm, tỉnh táo. Con nhỏ sẽ bật đèn cạnh giường ngay lập tức. Con nhỏ phải tự trấn an bản thân rằng nó đang ở trong phòng tiêng, mỗi phân tắc của phòng đều được thiết kế đồng bộ từ người làm cho hoàng gia Anh quốc. Màu sơn quen thuộc trên tường (nguyên gốc, dĩ nhiên), bàn ghế thiết kế riêng của con nhỏ vẫn ở vị trí thường lệ, bộ đồ cao cấp hoàn hảo cho hôm sau của con nhỏ vẫn đang treo trên cửa tủ quần áo.

Mặc dù đã tự trấn an như vậy, con nhỏ luôn tốn một thời gian dài để ngủ lại.

Và mỗi buổi sáng, giấc mơ trở nên có vẻ ngớ ngẩn, như mọi giấc mơ tệ hại thường vậy. Khi sự kinh dị phai nhạt đi, và Natalie tưởng tượng rằng con nhỏ đã nhớ sai rồi, rằng con nhỏ đã không ở bên cạnh Dan và Amy mà đang đứng ở vị trí thích hợp, bên cạnh mẹ con nhỏ và anh trai mình.

Vâng. Con nhỏ, sau tất cả, là một Kabra. Một trong những thành phần ưu tú của nhà Cahill. Không một ai khác thậm chí đến gần hơn, đặc biệt là Dan và Amy.

Ý nghĩ thật nực cười nếu không phải là quá thảm họa.

CỤC TÂY CỦA HÒN ĐẢO.

HANG ĐỘNG.

Amy và Dan nhìn chăm chăm vào thông điệp đã được giải mã nguệch ngoạc trên cát.

“Không phải lại nữa chứ,” Amy nói đầy cảnh giác.

Dan búng các ngón tay. “Có lẽ mấy con mèo sống trong hang động!”

“Ồ thì, nếu tụi nó ở đó, chị cá là tụi nó không phải là mấy con thú nuôi lông xù dễ thương,” Amy chỉ ra. “Cọp nè và – và báo, mấy con mèo kiểu đó sống trong hang động.”

“Cọp không có sống ở vùng Caribê,” Dan nói. “Và mấy con mèo lạc có thể sống trong hang động.”

Amy liếc quanh nhanh chóng. “Xóa hết đi,” con bé nói. Dan làm theo, và nước biển làm phần việc xóa sạch vài chữ cái.

Tụi nó đi bộ lại chỗ Nellie đang tắm nắng để lấy ba lô.

“Tụi em đi đâu đó?” cô nàng hỏi, nâng người trên một khuỷu tay.

“Tới một h-” Dan bắt đầu nói.

“Đi dạo,” Amy nói lớn, cắt ngang lời nó.

“Chị sẽ đi cùng tụi em,” Nellie nói, ngồi dậy.

“Không, cảm ơn,” Amy đáp.

Nellie đẩy kính râm lên đỉnh đầu. “Amy, coi nào,” cô nàng nói. “Giờ em nghĩ chị là cái gì đây, em phải hiểu cho chị một điều: Chị luôn luôn làm hết sức để giữ cho tụi em được an toàn.”

Amy do dự. Mấy cái hang động có thể nguy hiểm. Nếu có gì xảy ra ...

Viễn cảnh nguy hiểm và viễn cảnh về kẻ phản bội, cái nào tệ hơn? Một lần nữa, cuộc truy tìm đã đẩy Amy đến việc phải chọn lựa mà con bé chưa từng mơ tới việc phải đối mặt với.

“Chị có thể đi với tụi em,” con bé nói với Nellie. “Tụi em sẽ đi tới một hang động. Nhưng khi tới đó, tụi em sẽ tự đi, được chưa?”

Theo cách đó, nếu tụi nó tìm thấy cái gì ở đó, tụi nó có thể giữ bí mật với Nellie.

Nellie có vẻ tổn thương trong giây lát, sau đó hạ kính râm xuống. “Biết rồi,” cô nàng nói với giọng không cảm xúc.

Tụi nó bắt đầu đi về phía đông. Khi tụi nó đi ngang qua thuyền trưởng, Nellie hỏi mượn một cuộn dây thừng.

“Không thành vấn đề,” thuyền trưởng nói. “Tụi cháu cần làm gì?”

“À, tụi cháu nghĩ tụi cháu có thể chơi kéo co chiến tranh,” Dan nói.

Người đàn ông cười lớn và trao cuộn dây cho Nellie. Cô nàng quàng lên vai.

“Hang động. Dây thừng. Ý kiến hay,” Amy thì thầm, không đủ lớn để Nellie nghe thấy.

Hòn đảo nhỏ xíu; tụi nó chỉ tốn khoảng mười phút để tới cực đông. Tụi nó để lại đường cong của bãi cát vàng sau lưng và đi dọc theo các mòm đá mập mạp mô nhô ra biển. Biển xanh công ngọc, Amy nghĩ. Rất thơ mộng.

“Đá dừng kết thúc, vậy hang động phải ở quanh đâu đây,” Dan nói, chỉ tay về khu vực phía trước. Tụi nó đi tới đi lui một lúc nhưng không tìm thấy gì giống như cửa vào hang động.

“Tụi mình sẽ phải lội nước,” Dan nói. “Cửa vào có thể ở mặt biển.” Nó cởi áo thun và để ba lô lên cát. Nó lấy đèn pin ra khỏi ba lô; các trải nghiệm đã dạy cả hai đứa Cahill rằng một chiếc đèn pin sẽ trở nên hữu ích trong khi săn tìm Manh Mối. Rồi nó chọn cho mình con đường xuyên qua những tảng đá và ngồi xuống mép một tảng đá. Sau khi đeo mặt nạ và ống thở, nó nhào vào làn nước.

Amy và Nellie theo sau đây cẩn trọng. Nước chỉ đến ngang hông và ảm áp như thể một bồn tắm thoải mái, nhưng có những tảng đá nhô lên từ đáy cát. Mục tiêu của mấy tảng đá đó có vẻ là làm tụi nó bị bong gân.

“Đây nè!” Dan gọi lớn.

Nó đang đứng trước một đồng tảng đá lớn hơn tạo thành một khối chặn tầm nhìn của tụi nó về bãi biển mà tụi nó đã thấy trước đó. Hang động ở trong một chỗ trũng tự nhiên. Từ phía bờ biển, mấy tảng đá nhìn không cao hơn Dan, nhưng đáy biển dốc hơn về phía này. Những tảng đá cao hơn Nellie, và nước ngập đến eo Dan.

Mấy đứa con gái tham gia với nó. Cửa hang rộng hơn một thân người một chút nhưng không đủ rộng cho hai người, và chỉ cao vừa đủ cho người như Nellie có thể vào mà không khom mình. Dan nhặt một cục đá từ đáy biển và ném vào miệng hang.

Nó tạo thành một tiếng tõm, có nghĩa là nó không đụng trúng một bức tường.

“Hang có vẻ sâu,” nó nói.

“Ta-da,” Nellie nói, lấy cuộn dây thừng trên vai xuống và cầm nó lên.

Tụi nó cột lại với nhau: một đầu cuộn dây vòng quanh eo Dan, một vài mét chùng giữa nó và Amy, và Nellie nắm giữ cuộn dây.

“Nếu tụi em không trở lại trong vòng mười lăm phút, chị sẽ theo vào,” Nellie nói.

Dan đã vào hẳn trong hang. “Tới đây nào, mèo con mèo con mèo con,” nó gọi. “Meo? Có ai ở nhà không?”

“Đợi tí,” Amy nói. Con bé quay lại hướng về phía Nellie. “Tụi em sẽ kéo hai lần nếu-nếu tụi em cần chị vào trước đó,” con bé nói.

Nellie gật đầu. Cô nàng dựa vào tảng đá cách xa lối vào một chút và bận bịu cột sợi dây thừng quanh eo.

Amy bước vài bước qua làn nước, rồi lại dừng lại. Thêm một bước và con bé sẽ hoàn toàn ở trong bóng tối của hang động. Con bé cẩn thận nhìn quanh. Có một lần, khi tụi nó ở trong một hầm mộ, tụi nó đã bỏ lỡ một gợi ý quan trọng ngay trên bậc thang ở cửa hầm. Con bé không muốn phạm phải lỗi tương tự thêm lần nữa.

“Dan!” con bé gọi, giọng con bé nhỏ nhí nhưng cấp bách.

Con bé đang nhìn vào bức tường ngay phía trên lối vào hang động.

Một bản khắc thô hình một con gấu-nửa phía trên, đầu nó, và hai chân trước, với những móng vuốt

sắc lêm. Gia huy nhà Tomas.

Nellie chắc chắn rằng dây thừng quanh eo cô nàng đã tạo thành một nút thắt chắc chắn. Mọi thứ có vẻ bình yên đó, nhưng với hai đứa trẻ đó, có vẻ điều đó chẳng bao giờ giữ được lâu. ... Cô nàng nắm phần còn lại của cuộn dây trong tay và nhìn nó chậm chạp nói thêm ra. Trước khi cuộn dây thả ra hết, cuộc dây ngừng chuyển động. Điều đó cũng có nghĩa là Dan và Amy đã ngừng di chuyển. Tốt - có lẽ tụi nó sẽ ra ngoài sớm thôi.

Cô nàng đầy nhớ nhung về cái ba lô của mình, cô nàng đã phải bỏ lại bãi biển trước khi nhào vô nước. Chiếc iPod của cô nàng ở trong đó. Không có âm nhạc bên tai, nhưng luôn luôn có âm nhạc trong tâm trí cô nàng. Cô nàng dựa vào tảng đá phía sau và bắt đầu ngâm nga.

“Cô Gomez.”

Nellie suýt nữa ngã nào xuống nước. Cô nàng khựng lại đúng lúc và trụ bằng đôi chân vững chắc hết mức trên nền cát lún.

Cô nàng biết giọng nói đó ở bất cứ đâu. Êm ái, khàn khàn, như thể rất ít khi được dùng tới ... Tìm cô nàng đập thình thịch, cô nàng nhìn về phía bên phải, và ở đó, đứng trên những tảng đá giữa cô nàng và bờ biển, là người đàn ông trong bộ đồ đen.

Trừ lúc này ra, ông ta đang mặc đồ xám. Ông ta mặc một chiếc áo sơ mi màu xám dài tay, quần dài màu xám, và một chiếc nón vành mềm màu xám kéo sụp xuống trùm qua trán. Cả kính mắt của ông ta cũng màu xám.

Nellie thẳng vai, đối mặt thẳng với ông ta, và nâng cằm bướng bỉnh.

“Đại ca,” cô nàng nói. “Tôi ước, chỉ một lần thôi, anh không có lén lút kiểu thế.”

chữ đại ca này tui nghĩ ra đó, bạn nào copy thì nhớ cười lên nha

Người đàn ông mặc đồ đen - giờ là người đàn ông mặc đồ xám - nhìn vào miệng hang. “Đừng lớn tiếng,” ông càu nhàu.

Nellie nhún vai. Cô nàng luôn bồn chồn khi ông ta ở quanh, và giờ cô nàng đang cố che dấu điều đó bằng sự lãnh đạm. “Tôi sẽ biết khi nào tụi nó quay trở lại,” cô nàng nói. “Sợi dây sẽ chuyển động.”

Cô nàng nhìn lên rồi nhìn xuống ông ta. “Tôi nghe nói màu xám là thời trang của năm nay.”

“Trang phục theo thói quen của tôi quá lộ liễu trong môi trường này,” ông ta nói. “Nhưng điều đó chỉ ảnh hưởng một xíu xiu. Thông điệp của cô nói rằng cô có tin tức?”

“Ồ,” cô nàng nói. “Tôi đã phải nói với tụi nó là tôi làm việc cho McIntyre.”

Ông ta im lặng trong chốc lát. “Thật không may,” sau cùng ông ta lên tiếng.

Sự lạnh lẽo trong giọng nói của ông ta làm cô nàng gai cả cổ. Không được để ông ta biết ông ấy sẽ truy đuổi mình, cô nàng nghĩ.

“Ông nói thì dễ,” cô nàng bảo. “Ông chỉ việc ẩn nấp quanh và trốn kỹ và không bao giờ nói chuyện với tụi nó. Tôi phải sống chung với tụi nhỏ! Ông không biết nó khó cỡ nào đâu -”

Ông ta khoát tay. “Những nỗ lực của cô đều được đánh giá cao.”

Cô nàng khịt mũi. “Ồ, tội nó giờ không còn tin tôi nữa. Nhưng điều đó sẽ làm vài thứ dễ dàng hơn. Giờ tội nó sẽ không nghi ngờ nếu bắt gặp tôi nói chuyện với McIntyre. Và tôi đã không nói gì về ông hoặc - hoặc cái gì khác. Nên thực ra thì các điều khoản hợp đồng của tôi vẫn còn nguyên vẹn.”

Cô nàng hài lòng với cách dòng cuối cùng được bật ra; cô nàng đã luyện tập điều đó trong đầu.

“Đồng ý,” ông ta đáp. “Tôi tin rằng sẽ không có vi phạm nào thêm. Có vẻ là tội nhỏ đã giải mã được thông điệp gần đây nhất. Cô đã giúp tội nó ư?”

“Không dám đâu,” cô nàng nói. “Tôi nói ông rồi, tội nó không tin tôi. Đặc biệt là Amy. Tội nó chẳng hề nói tôi nghe gì về điều đó cả.”

Ông ta nghiêng người về phía cô nàng và hạ giọng xuống thậm chí nhiều hơn. “Tôi chắc rằng tôi không cần phải nhắc nhở cô những ngày tới sẽ có tính chất quyết định như thế nào. Nhà Madrigal đang nháp nhóm để đi nước cuối cùng.”

Nellie hầu như nắc nhen vì cảm giác tội lỗi trào dâng. Làm sao mình có thể làm vậy với mảy đưa nhỏ chứ?

Mày phải vậy thôi, phần khác của cô nàng trả lời. Giờ mày không thể bỏ cuộc. Việc này không phải chỉ vì tiền và mày biết vậy.

“Ông không thể cho tội nó thêm thời gian ư?” cô nàng nài nỉ. “Tội nó chỉ là lũ trẻ mà!”

Ông ta lắc đầu. “Có quá nhiều đe dọa.”

Nellie rùng mình và cảm giác lạnh lạnh len lõi lên theo sống lưng. Rồi cô nàng nhận ra rằng không chỉ cuộc đối thoại làm cô nàng cảm thấy vậy. Thủy triều đã lên trong lúc họ nói chuyện, và mực nước giờ đã ngang eo cô nàng. Cô nàng nhìn vào cửa hang. Giờ đây cửa hang chỉ còn cách mặt nước vài tấc.

“Tội nó không thể ở trong đó lâu hơn nữa.” cô nàng nói. Cô nàng nguyên rửa, nhận ra rằng khi dây giạt hai lần nghĩa là cô nàng nên vào trong hang, tội nó không hề làm tín hiệu gì có nghĩa là tội nó sẽ tự đi ra.

“Tôi nên kiểm tra thì hơn -” Nellie quay người nhìn người đàn ông áo xám lần nữa.

Ông ta đã bỏ đi.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 5

Trong hang không hẳn là tối đen. Vẫn còn sáng lơ mờ, nếu có thể nói vậy.

Dan dẫn đường. Ánh sáng hắt vào từ cửa hang và tia sáng từ đèn pin cho thấy các vách và trần hang lở chỗ và lở chỗ. Dan ngừng lại sau mỗi một hoặc hai bước để có thể rọi đèn pin vòng quanh.

Tụi nó đi thật chậm. Sau khoảng hai mươi bước đầy thận trọng, Dan đã đến bức vách xa.

“Đến đây thôi,” Dan nói. “Không đi xa hơn được đâu.”

Tụi nó biết rằng cái hang không quá lớn, có lẽ chỉ khoảng bốn mét rưỡi chiều ngang và khoảng chín mét chiều sâu, hẹp ở phía lối vào và hướng về phía trần. Không có nhánh ngang, cũng không có bất kỳ hốc tường hay hõm nào trên vách đá.

“Tụi mình hẳn đã bỏ sót gì đó,” Amy nói.

“Sao chị biết mình đang ở đúng nơi ha? Có thể có một cái hang khác quanh đâu đây.”

“Với gia huy của nhà Tomas ở ngay cửa ư?”

“Ồ thì, không có con mèo nào ở đây, chắc chắn vậy,” nó nói.

“Tụi mình đi lại khúc rìa nào,” Amy đề nghị.

Tụi nó rẽ về phía bên phải, và đi thật chậm quanh rìa hang.

Dan thận trọng sờ vào vách hang. Vách hang thô ráp, có thể là đá granit. Nước vỗ vào vách khắp nơi, không phải những con sóng lớn, chỉ là gợn sóng. Mỗi làn sóng nhỏ đưa nước đến khoảng ngang ngực tụi nó.

Ngang ngực?

“Thủy triều!” nó nói. “Thủy triều đang lên!”

“Vậy tụi mình phải tìm nhanh lên,” Amy nói dứt khoát.

Tụi nó đi thêm vài bước về phía bên phải. Dan nhá đèn về phía vách đá.

“Đừng nhanh quá,” Amy nói. “Hãy xem xét, khoảng từng tắc vuông một.”

Tụi nó di chuyển qua phần vách đá đó thật chậm. Dan nhìn một cách lo lắng xuống nước. Rồi một ý tưởng đập bộp vào nó. Tụi nó mới chỉ tìm từ phía trên mặt nước!

“Ồi, không,” nó nói. “Nếu mấy thứ đó nằm dưới kia thì sao?” Nó hướng tia sáng đèn pin xuyên qua làn nước.

Amy rên lên. “Chúng ta sẽ phải quay lại sau khi thủy triều rút đi thôi. Có lẽ chúng ta có thể kiểu như gác nơi này cho đến khi thủy triều xuống – Nellie có thể quay lại tàu và nói với người ta rằng mình sẽ ở lại

đây-”

Dan hầu như không thèm nghe lời con bé. “Đây nè,” nó nói, đưa đèn pin cho con bé. “Hướng thẳng xuống dưới đó.” Nó soi đèn pin tới chỗ vách hang tiếp giáp với đáy biển. Chỗ đó khá lộn xộn, ngay chỗ nổi đó như thể có một căn phòng trong nhà vậy; các tảng đá đủ kích cỡ lộ xô nhô ra từ đáy biển và vách.

Nó không thực sự thấy được gì cả. Ở đó quá tối, nước chuyển động làm ánh sáng đèn pin nhấp nhòe. ... Nhưng có lẽ nó đã nhìn thấy cái gì đó, không rõ ràng hẳn hoặc đủ lâu để bộ não nó kịp đặt tên cho điều đó.

Nó đeo mặt nạ và ống thở lên, hít một hơi dài, và chúi xuống dưới mặt nước. Cúi xuống, nửa bơi và nửa bò, nó dò dẫm xung quanh mấy tảng đá dưới đáy, cố nhớ xem nó đã thấy gì hoặc nó nghĩ rằng mình đã thấy gì. Ở đây ư? Hay gần vách hơn nhỉ?

Nó trôi lên và phun phì phì qua miệng ống thở. “Chị không giữ được ánh sáng ổn định à?” nó nói. “Nó cứ dập dềnh quá trời làm em không thể thấy được gì cả.”

“Chị vẫn giữ nguyên mà,” con bé nói. “Tại sóng đó. Và sự phản chiếu nữa.”

“Khúc xạ,” nó chỉnh lại con bé.

“Gì cũng được. Dan, và ở đây không còn an toàn nữa đâu.” Mực nước đã dâng lên đến ngực Amy, nghĩa là nó gần tới cổ Dan rồi.

Nó biết con bé nói đúng. “Em sẽ lặn xuống một hai lần nữa,” nó nói. “Em nghĩ-”

Nhưng nó không kịp hoàn tất suy nghĩ đó. Có lẽ điều đó sẽ ám quẻ nó mãi. Nó chỉnh lại ống thở và quay trở lại dưới mặt nước.

Đá. Đá to hơn. Đá. Nó chạm vào từng thứ một với đầu ngón tay khi nó di chuyển dọc theo vách đá để chắc chắn rằng nó không bỏ sót gì cả. Đá, sỏi nhỏ xíu, đá...

Đội đã. Sỏi nhỏ xíu? Tại sao máy chỗ quanh đây không có sỏi nhỏ. Tất cả những tảng đá đều to ít nhất là cỡ trái bóng chày. Mấy viên sỏi nhỏ đó...

Nó trôi lên. “Đưa em cái đèn pin,” nó nói, cố gắng giữ cho giọng nói thật bình tĩnh.

“Em tìm thấy gì hả?”

“Không. Em không biết.” Nó chiếu ánh sáng vào khu vực nó đang tìm kiếm. “Trời ạ! Sao mình không mang theo đèn pin dưới nước nhỉ?”

Một vòng tìm kiếm nữa bằng ánh sáng, từng tắc một ...

“Ngay đó! Giữ ngọn đèn ngay đây – không nhúc nhích nha!”

Nó thụp xuống lần nữa. Đó không phải là những hòn sỏi nhỏ. Mà đó là những vòng tạo thành gì đó giống như dây chuỗi kết giữa hai tảng đá. Nó luồn hai ngón tay xuống dưới vòng dây và kéo mạnh. Không có gì nhúc nhích.

Dan đặt chân lên chuỗi dây và đứng thẳng lên lại. Khi đầu nó nhô lên khỏi mặt nước, thì đó chính là phần duy nhất của cơ thể nó có thể làm được điều đó. Nước đã lên tới cằm nó rồi, và sóng mạnh hơn khi nước đập vào phần hẹp ở phía trên trần hang.

“Dan! Chúng ta phải ra khỏi đây!” Amy đang giơ đèn pin lên cao khỏi vai để tránh nước.

“Em tìm thấy gì đó! Ở ngay đây!”

Nó ngụp xuống lần nữa và điên cuồng giật chuỗi dây. Tay còn lại, nó cố đẩy một trong mấy tảng đá. Cũng không nhúc nhích luôn. Nó đổi sang dùng cả hai tay lên tảng đá ... liệu có di chuyển không nhỉ?

Ngay lúc đó nó cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai nó, lôi nó lên. “Dan, coi nào!”

“Không!” nó nói, và hít vào một chút nước biển khi sóng vỗ qua miệng ống thở. Nó xoay xở và ho một lát, cảm thấy lồng ngực như bắt đầu thắt lại.

“Một lần nữa thôi,” nó thở hổn hển, và ngụp xuống lần nữa.

Với tất cả sức mạnh của mình, Dan đẩy tảng đá. Sau cùng, nó cảm thấy tảng đá đầu hàng, chộp lấy sợi dây và giật mạnh. Nó long ra!

Nó đứng thẳng lên và quấn sợi dây quanh cổ tay hai lần. Giờ chỉ còn mấy đầu ngón chân nó chạm đáy, và ống thở đã trở nên vô dụng – mấy con sóng làm nó tắc nghẽn rồi. Lượng không khí trong hang giờ đã rút ngắn chỉ còn vài tắc.

Amy không nói tiếng nào, và Dan biết điều đó nghĩa là sao. Con bé bị đóng băng vì hoảng loạn.

“Tội mình phải bơi,” nói nói. “Coi nào, không có xa đâu –”

Amy đánh rơi đèn pin. Nó chìm dần cho đến khi chạm đáy, rồi tắt ngóm.

“DAN! AMY!” Đó là Nellie, gọi to từ phía cửa hang. “Tội em phải ra khỏi đó ngay! Chị sẽ bắt đầu kéo sợi dây! Đếm tới nha – một, hai, BA!”

Phía trước nó, Dan thấy Amy bất ngờ bắn vọt về phía trước và hướng lên trên; con bé hẳn phải búng người khỏi đáy hang cùng lúc khi Nellie kéo. Amy va đầu vào trần hang lõm chõm đá. Con bé lao đảo lùi lại, va vào nó.

Khi tụt ra ngoài lại, nó thấy mặt con bé trong ánh sáng lơ mơ từ cửa hang. Có vết thẫm màu từ trán con bé đang chảy xuống.

Máu.

Nhiều lắm.

“NGỪNG LẠI!” Dan hét to. “Nellie, đừng kéo nữa!”

“Chuyện gì vậy?” cô nàng hét lại.

“Amy á! Chị ấy đụng đầu rồi –” Nó ú ớ khi một con sóng tràn qua nó.

Amy loạng choạng, rõ ràng bị mất phương hướng.

“Amy!” Dan nắm sợi dây thừng và bắt đầu kéo con bé về phía mình. Con bé chiến đấu chống lại sức kéo của sợi dây thừng quanh eo.

Dan búng mình khỏi đáy và nhô đầu lên khỏi mặt nước đủ để hít chút không khí. Nó bơi lại chỗ Amy và cố nắm lấy tay con bé. Con bé trượt khỏi nắm tay của nó và bắt đầu loạng choạng theo sai

hướng, quay trở vào trong hang. Nó lại bắt được con bé và kéo về phía nó bằng hết sức của mình.

“AMY!” nó gào lên. “HƯỚNG NÀY!”

Amy ú ớ và ho; con bé hẳn đã uống nước rồi. Nhưng ít nhất giờ đây con bé không có đánh lại nó nữa. Nó đặt một tay dưới vạt con bé và bắt đầu quạt nước với tay còn lại. Chân nó di chuyển nửa như đá đập nửa như đạp xe khi nó cố gắng di chuyển về phía trước.

Nó chưa o giờ sợ như vậy. Nguyên đám máu đó ở đâu ra chứ? Nó cố hét lên gọi Nellie nhưng chỉ kịp tắc nghẹn “Nel-” trước khi một con sóng nhấn chìm nó.

Nó cố gắng để giữ đầu Amy nổi trên mặt nước. Phổi nó như muốn nổ tung. Nó vật lộn để giữ đầu cả hai hướng lên trên và hít vào một hơi mà nhiều nước hơn là không khí. Nghẹt thở, nó cảm thấy vòng ôm của nó trên người Amy lỏng lẻo, và nó cố gắng đến cường độ để siết chặt tay quanh con bé.

Nellie hẳn là tìm thấy sức mạnh cơ bắp của cả ba người đàn ông trưởng thành vì đột nhiên, Dan và Amy được kéo thẳng về phía cô nàng với chỉ một lần kéo duy nhất.

Nhưng tụi nó chưa ra khỏi hang. Nellie đang đứng cách cửa hang vài mét bên trong hang, hoặc có thể do sức nặng của tụi nó kéo cô nàng vào trong. Đầu cô nàng vẫn còn phía trên mặt nước – gần như vậy.

Giờ cô nàng chụp lấy cánh tay Amy. “ĐI!” cô nàng hét lên.

Dan cảm thấy vòng tay nó siết quanh chị gái thậm chí còn chặt hơn nữa. Nó không muốn buông con bé ra. Trong một khoảnh khắc kinh hoàng, gần như nó và Nellie đánh nhau giành Amy.

“DAN! Chị giữ được con bé rồi! Giờ thì RA KHỎI ĐÂY NGAY!” Dan nhào ra khỏi hang theo sức rút của con sóng kế tiếp.

Đó như một thế giới khác vậy.

Phía bên ngoài hang, mặt trời vẫn chiếu sáng và các con sóng vẫn nhẹ nhàng. Một ngày đẹp trời trên bãi biển. Dan vấp, chân nó nhũn nhão như nã nó vậy. Ngay khi nó đứng lên lại, Nellie đã ra khỏi hang, kéo Amy theo cùng.

Tụi nó nửa kéo lê, nửa mang vác Amy lên phía bãi biển. Nellie xoay con bé về phía mình trên cát ẩm và cúi xuống con bé.

“Con bé đang thở,” Nellie nói, và cảm giác nhẹ nhõm trên gương mặt cô nàng là không thể làm lẫn.

Dan quỳ xuống cạnh bên Amy, phía bên kia. Rồi Amy ho một trận sặc sụa, âm thanh kinh hoàng.

Dan nghĩ rằng đó là âm thanh tuyệt nhất mà nó từng nghe thấy.

Amy cố gắng nói gì đó và ho thêm một chập. Nellie vỗ lưng con bé, và sau cùng Amy đã thở lại được.

“Dan,” con bé cất giọng khàn đặc. “Dan ổn không?”

Nghẹn ứ dâng lên trong họng Dan làm nó bắt đầu ho. Giờ thì hai đứa tụi nó đều ho và che dấu, và Dan đang cười và có lẽ khóc chút ít nữa, hoặc, có lẽ vẫn còn nước biển trong mắt nó.

Nellie lắc đầu. “Cái gì buồn cười vậy? Cả hai đứa suýt chết đuối đó!”

Amy xoay người và nhìn vào Dan.

“Eo,” nó nói, và cười yếu ớt với con bé. “Chị trông khiếp quá.”

Quay trở lại thuyền, Nellie không để cho thuyền trưởng lại gần Amy.

“Nhưng tôi đã được huấn luyện sơ cứu,” ông ta nói.

“Tôi cũng vậy,” cô nàng vặc lại. “Có chứng nhận của Hội Chữ Thập Đỏ – ông hiểu không?”

Thuyền trưởng trao cho cô nàng hộp sơ cứu.

Khi máu đã được lau sạch khỏi mặt Amy, Dan thờ phào thấy con bé trong có vẻ ổn hơn rất nhiều. Ngoại trừ vết cắt gần cả tắc trên trán, ngay trên thái dương bên trái của con bé.

“Vết thương trên đầu thường chảy máu nhiều, nên thường thì nhìn khủng khiếp hơn sự thật nhiều,” Nellie nói, hoàn toàn tập trung vào công việc.

Cô nàng làm sạch vết rách và dùng băng keo y tế để khép miệng vết thương lại. Sau đó cô nàng đặt một tấm gạc sạch lên trên nó. Cô nàng đưa mấy ngón tay qua lại trước mặt Amy để đảm bảo rằng mắt con bé dõi theo và bắt Amy trả lời vài câu hỏi toán học đơn giản.

“Chúng ta sẽ đi bác sỹ kiểm tra ngay khi về tới khách sạn,” Nellie nói. “Còn bây giờ, em nghỉ ngơi đi.” Dan giúp cô nàng sắp xếp vài cái gối tựa và khăn tắm tạo thành một cái giường tạm thời trên tấm trải của con thuyền.

Amy cứ khẳng khăng rằng con bé ổn cả, và rằng con bé không muốn làm hỏng phần còn lại của chuyến du ngoạn của các hành khách khác. Nhưng thuyền trưởng đã cứng rắn. Con thuyền sẽ quay trở lại Oceanus và thả Nellie xuống và nhiệm vụ của cô nàng là đưa Amy đi đến bác sỹ khám.

Nellie đi cùng thuyền trưởng để tìm gì đó cho Amy uống. Dan ngồi xuống kế bên Amy. Đôi chân nó vẫn còn run rẩy, và ruột gan còn cào lo lắng. Điều này thật lạ lùng – tụi nó đã từng ra vào nguy hiểm cả tá lần trước đó, nhưng nó không thể nhớ rằng mình đã o giờ sợ tới vậy. Khi nó nhìn thấy máu phủ quanh gương mặt Amy ... Nó rùng mình dù là dưới ánh mặt trời.

Nếu Nellie không thể tin tưởng được, và nếu – nếu có gì đó tồi tệ xảy ra với Amy ...

Nó nuốt một cách khó khăn, không dám kết thúc suy nghĩ đó.

Nó nhìn một cách nghiêm trọng về phía biển. Có rất nhiều thuyền ra khơi hôm nay – một chiếc thuyền buồm đưa với những cánh buồm cao màu trắng, một chiếc xuồng nhỏ với những sọc màu cầu vòng, một chiếc du thuyền màu đen lạ mắt. ... Nó khoác một tay lên dọc lan can và cảm thấy có gì đó cạ vào cổ tay.

“Nè!” nó nói, kéo tay áo của nó, “Em quên nói về cái này!”

Một chuỗi dây quấn quanh cổ tay nó, trước đó bị tay áo nó che lấp.

“Cái gì vậy?” Amy háo hức hỏi.

Dan quay người để lưng nó quay về phía kia của con thuyền. Nó lấy chuỗi dây khỏi cổ tay. Có cái gì

đó treo lủng lẳng trên nó – một vật thanh mảnh, cong cong, nhọn nhọn dài khoảng vài cen-ti-mét. Cả chuỗi dây và vật đó đều có màu xám chán ngắt, nhưng dễ dàng thấy là có thời nó có màu vàng.

“Vàng,” Dan nói, rất hài lòng. “Bạc thì cũng có thể ỏn ẻo đó, nhưng cái gì khác đều có thể bị tổn hại bởi nước muối.”

“Một cái răng cá mập?” Ant nói. Con bé ngáp ngừng sờ vào, như thể sợ rằng nó có thể cắn con bé.

Dan lắc đầu. “Không, còn nhiều thứ có hình dạng tam giác,” nó nói, “và mảnh. Cái này nhìn có vẻ giống một kiểu – kiểu vuốt hoặc móng hơn, có lẽ.”

“Ồi chao,” Amy nói. “Đó có thể là một con chim lớn.”

“Một con đại bàng hoặc điều hâu thì móng mới to cỡ này.”

“Hoặc một con gà siêu cấp.” Amy cười khúc khích.

Dan nhìn con bé. Không giống Amy bình thường khi đùa giỡn với việc truy tìm Manh Mối. Có lẽ cú đụng đầu đã làm tổn thương gì đó ở con bé thật sự.

Nếu nó lớn tiếng, con bé nói, “Nào chị chắc lộn xộn rồi. Nó quá đơn giản mà.”

“Nào chị? Nào chị mà đơn giản?”

“Quá buồn cười. Hoàn toàn hợp lý mà. Hang động Tomas, đúng không?”

Dan cảm thấy như thể một bóng đèn được bật sáng trong não nó. Amy đúng là thông minh.

“Vuốt gấu,” tụi nó nói cùng lúc.

CÁNH BẢO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Bảo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 6

Ian điều chỉnh tiêu cự trên chiếc ống nhòm.

“Nó chắc chắn đang cầm cái gì đó trong tay,” hần nói, “nhưng tao không chắc là cái gì. Cái đó có thể là – dài và nhọn –”

“Một cái răng nanh khác à?” Natalie hỏi.

Con nhỏ liếc nhìn cổ tay của mẹ nó. Isabel đang đeo một chiếc lắc tay nặng trĩu dạng xích bằng vàng treo lủng lẳng bộ sưu tập nhỏ những hình trang trí quyến rũ tinh xảo. Thật đáng cấp, Natalie nghĩ. Tại sao đám đông vẫn nghĩ rằng nhiều hơn luôn luôn tốt hơn nhỉ?

Một trong những hình trang trí là một răng nanh sói bằng vàng. Natalie không biết vì sao hình trang trí đó lại quan trọng, chỉ vì nó bằng cách nào đó là một phần của cuộc truy tìm Manh Mối, và Isabel chắc chắn rằng còn những hình trang trí khác giống vậy ở đâu đó ngoài kia.

Tụi nó đang ở trên du thuyền của nhà Kabra, chiếc Universal Force. Natalie yêu tất cả mọi thứ trên con thuyền đen láng bóng, đặc biệt là tên của con thuyền. Cảm hứng là từ Isabel, nhưng Natalie và Ian đã hoàn tất những thứ râu ria. Với sự trợ giúp của internet, bọn họ đã tra cứu các trang mạng đảo chữ và tìm thấy cái tên hoàn hảo.

Universal Force chính là đảo chữ của Lucians Forever (Gia tộc Lucian vĩnh cửu).

“Gì cũng được, tụi nó tìm thấy rồi,” Isabel nói bằng một giọng chán nản. Mụ hạ thấp ống nhòm và nhìn chăm chăm vào Ian, đôi mắt mụ như tia la ze. “Chúng ta đã biết cái hang đó là của nhà Tomas bao lâu rồi? Và con đã tìm kiếm bao nhiêu lần rồi?”

Ian lẩm bầm gì đó. Natalie liếc đầy lo lắng giữa mẹ và anh trai. “Có lẽ trước đó nó không có ở đó. Có lẽ nó được các con sóng đánh lộ ra.” Con nhỏ nói. “Hoặc ai đó đã đặt ở đó, à ờ, ngay lúc này.”

Con nhỏ co rúm người trước cái lừ mắt của Isabel. “Sao con dám nói đỡ cho nó hả, Natalie,” Isabel nói. “Mấy đứa trẻ ranh đó lại đánh bại tụi con lần nữa.”

Isabel đẩy ga. Con tàu vọt về phía trước.

“Ta nói với cả hai đứa,” mụ nói, “ta chịu hết nổi rồi!”

Natalie biết rằng đối với cả phần còn lại của thế giới còn lại, con nhỏ và Ian chính là vàng. Tụi nó có tất cả: tiền bạc, vẻ ngoài đẹp đẽ, thông minh. Chỉ khi ở gần Isabel thì Natalie cảm thấy nó không chắc chắn, do dự, e sợ phạm lỗi.

Đặc biệt là dạo gần đây. Thật khó khăn khi có một bà mẹ luôn luôn mặc đồ tuyệt hảo và sắc sảo và sai bước qua cả thế giới như thể sở hữu nó. (Bà ta là vậy, thực tế, sở hữu một phần đáng kể của thế giới.)

Natalie đứng một mình ở mũi tàu, cố gắng bình tĩnh lại. Mẹ con nhỏ luôn luôn ở tình trạng tệ hại nhất khi mọi thứ liên quan đến Dan và Amy. Tụi đó làm cho mụ nổi giận! Tại sao tụi nó cứ khuấy tung mọi thứ

lên với nhà của Natalie chứ?

Chi Kabra phải chiến thắng trong cuộc đua về Manh Mối, đơn giản là vậy thôi. Còn ai có khả năng xử lý quyền lực và trách nhiệm chứ? Lũ đầu đàn nhà Holt? Lũ nông cạn, truyền thông điên rồ nhà Wizard? Gã ngu dân Alistair Oh và lão chú già lụm khụm?

Ai khác đứng đầu các chi của nhà Cahill đều hoàn toàn là một thảm họa.

Ngay từ khi bắt đầu cuộc truy tìm Manh mối, Ian và Natalie đã cố gắng để tìm ra đáp án, đôi khi thậm chí tụi nó còn cạnh tranh với nhau trong nỗ lực tìm được để giành được sự chấp nhận của Isabel. Nhưng qua mỗi lần, Dan và Amy đã đánh bại tụi nó.

Làm sao có thể chứ? Đám kia chẳng là cái gì cả! Không gia tộc, không quyền lực, thậm chí không có nhân viên – ngoại trừ mụ au pair điên khùng – làm sao mà đám đó có thể đánh bại tụi nó nhiều lần như vậy?

Và điều tệ hại nhất là mẹ tụi nó đã mất niềm tin vào Natalie. Và cả vào Ian nữa. Kể từ thất bại của tụi nó ở Nga, Isabel đã tiếp quản lại mọi mọi thứ, và chẳng có gì mà Natalie hay anh trai nó làm đúng được cả.

Giờ đây Natalie rùng mình dưới ánh mặt trời chan hòa. Cảnh tượng trong nhà ga máy bay ám ảnh nó hàng giờ sau khi thức dậy cũng như trong các giấc mơ. Cánh quạt, xoay chậm lúc đầu, rồi nhanh dần, nhanh dần, cho đến khi nó chỉ còn là một vệt mờ mờ đầy vẻ chết người ... thẳng nhóc bị trói vào ghế bị đẩy đến mỗi lúc một gần hơn và gần hơn ...

Natalie nhắm nghiền mắt, điều đó không thể ngăn chặn các hình ảnh trong đầu con nhỏ.

Con nhỏ sẽ không làm được.

Con nhỏ có thể tắt được cánh quạt bằng cách nào đó. Vào giây cuối cùng.

Con nhỏ sẽ không thực sự giết chết tụi nó. Không phải như vậy.

Bản thân Natalie, cùng với Ian, đã nhiều lần cố gắng để ngăn chặn Dan và Amy với một cách ... ít dễ chịu. Nhưng thủ đoạn của tụi nó đều được lên kế hoạch để tụi nó không bao giờ phải thành nhân chứng của kết quả sau cùng. Điều đó có nghĩa là Natalie có thể – và đã – lựa chọn không cân nhắc hậu quả ghê rợn của các hành động của tụi nó. Thay vào đó con nhỏ tập trung vào hy vọng rằng Dan và Amy có thể lạc lối một lần cho mãi mãi.

Khi Isabel bước vào, các kế hoạch của con nhỏ đã thay đổi theo cùng mô hình: những con rắn độc trong hầm mỏ, trận hỏa hoạn ở Indonesia. Nếu những sự sắp đặt đó hiệu quả, nhà Kabra sẽ không có mặt ở đó khi nhà Cahill thật sự bị phán xét. Mấy con cá mập ở Úc – cái đó thì khác, nhưng Natalie không có ở đó. Nên con nhỏ thoải mái vứt hết mấy suy nghĩ máu me ra khỏi đầu óc của mình.

Cho đến khi cánh quạt máy bay bắt đầu vòng quay chết chóc.

Phía trên cao, một con hải âu kêu lên chói tai, gần như nó đang cười ... giống như tiếng cười trong giấc mơ con nhỏ.

Natalie há hốc miệng và mở to mắt. Người đang cười trong giấc mơ của con nhỏ chính là Isabel!

Có khi nào mẹ con nhỏ thật sự độc ác và nhẫn tâm tới mức có thể cười nhạo trước viễn cảnh một cái chết bạo lực và đau đớn cho nhà Cahill? Có phải đó chính là ý nghĩa của giấc mơ chẳng?

Không!

Bà thật hoàn hảo! Hoặc là hình mẫu cho sự hoàn hảo mà người ta có thể đạt được. Và không một ai thật sự hiểu bà ngoại trừ mình – kể cả Ian. Có lúc bà có thể có chút khắt khe, nhưng đó chỉ vì bà quá kiên quyết.

Bà đã từng cảnh báo mình về điều này – rằng người ta luôn luôn uất ức khi một người phụ nữ có nhiều quyền lực. ...

Natalie biết rằng Ian có những nghi ngờ về mẹ tụi nó. Con nhỏ có thể nhận thấy những biểu hiện nhỏ nhặt: thằng nhỏ hầu như không nhìn vào mắt mẹ và thường lằm bằm khi bà ở quanh.

Có lẽ điều đó không ngạc nhiên; sau tất cả, thằng nhỏ là người đã bật quạt quay, theo lệnh của Isabel.

Nhưng tiếng cười đó còn có thể có nghĩa gì nữa?

Natalie kiểm tìm trong tâm trí một cách tuyệt vọng. Điều đó có thể có nghĩa – mình không biết nữa – phải có cách giải thích khác –

Bất chợt, con nhỏ ngẩng đầu lên và tự cười bản thân.

Tất cả chỉ là một trò đùa! Bà chỉ muốn dọa tụi kia! Đó là tất cả những gì mà giấc mơ của mình muốn nói với mình – tiếng cười đó – mẹ đang đùa thôi; bà sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra!

Hoàn toàn bay bổng với sự nhẹ nhõm, Natalie đi xuống cầu thang trở về phòng mình. Những thứ trong tủ quần áo trên thuyền của con nhỏ từ mùa trước đơn giản là cần phải vứt đi.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 7

CHƯƠNG 7

“Tết à uyết!”

Chẳng dễ dàng gì để nói rõ ràng với một cái miệng đầy burger phô mai. Dan đang cố gắng để nói “Thiệt là TUYỆT!” nhưng ngôn từ được lọc qua miếng thân và hai lát phô mai ra như vậy.

Nellie đã thu xếp mọi thứ. Bác sỹ của khu nghỉ dưỡng đang đợi tụi nó tại khách sạn. Bà đã kiểm tra cho Amy và chẩn đoán về vết rách, một va chạm, và một chấn động nhẹ có thể xảy ra. Sau khi may lại vết thương, bác sỹ nói Amy phải nghỉ ngơi.

Nellie cũng đã gọi cho dịch vụ phòng; đã có sẵn burger và sinh tố khi tụi nó trở về phòng. Một lần nữa, Dan không biết phải nghĩ gì. Nếu Nellie đang cố giúp kẻ thù của tụi nó, cô nàng chắc chắn đang đi ngược hướng.

Giờ thì một chiếc taxi đang ở phía trước khách sạn chờ chờ tụi nó ra sân bay. Đám trẻ Cahill đã quyết định rằng đã đến lúc thăm Jamaica.

Sau khi ăn uống, Dan kéo hành lý và chuông Saladin ra taxi trong khi Nellie làm thủ tục khách sạn. Khi bác tài mở cửa xe, Dan có cảm giác lạnh gáy như thể có ai đó đang theo dõi nó. Nó quay người chậm chậm và nhìn quanh.

Phía sân trước uốn lượn của khách sạn có một bụi bông giấy đang nở rộ.

Màu sắc điên rồ – hồng và đỏ và một dạng màu cam. Đẹp, nếu như bạn thích màu mè kiểu đó.

Dan nhìn chằm chằm vào bụi cây.

Không có ai ở đó cả. Ngay khi nó chuẩn bị quay lại nó nhìn thấy: một đôi mắt nhìn chăm chú vào nó xuyên qua mấy cành cây ngay chỗ một trong mấy gốc của bụi cây.

Đôi mắt xanh lá.

Xanh như mắt mèo.

Nó bỏ bay lơ xuống và bắt đầu chạy.

“Ê!” Amy gọi. “Em đang làm gì vậy?”

“Mèo,” nó hét vọng qua vai.

“Dan, chờ đã!”

Không có tác dụng. Dan đang đuổi theo con mèo đã chạy như một tia chớp ngay khi nó bắt đầu hướng tới.

Con mèo dắt Dan chạy xa khỏi khách sạn, chạy xuống con đường dài tới cả loạt các cửa hàng nhỏ. Nó mất dấu con mèo khi con mèo nhảy vọt vòng ra phía sau.

Thở hổn hển, Dan lon ton chạy sau con mèo. Máy tòa nhà đều là những căn nhà gỗ dễ thương, sơn những màu sắc nhiệt đới tươi sáng, với những cổng vòm phía trước, những chiếc ghế, phong linh. ... Mọi thứ ở phía trước đều rất sạch sẽ cho du lịch.

Nhưng vòng qua phía sau, có cả núi rác và cả đồng thùng rác. Địa hạt Mèo.

Lúc Dan quay trở lại khách sạn vào hai mươi phút sau, Amy phát cuồng và Nellie thì giận dữ.

Thực ra thì, nó nghe thấy bọn nó trước khi nhìn thấy.

“Em không thể bỏ chạy như vậy được!”

“Em đã đi đâu vậy?”

“Em đã cố để –”

“Em đã làm gì?”

“Em chỉ –”

“Em đã nghĩ gì hả?”

“Em nghĩ có lẽ –”

Nellie nhét hai ngón tay vô miệng và huyết sáo chói tai. “Hết giờ!” cô nàng hét lên. “Em có thể kể cho tụi chị nghe trên xe.”

Cô nàng đẩy tụi nó lên ghế sau và ném ba lô của Dan vào lòng nó.

“UI!” nó la lên. Nó đang mặc quần soọc, và chiếc balô đã hạ cánh trên đôi chân trần của nó.

“Giờ em biết ý nghĩa thực sự của nỗi đau,” nó nói rầu rầu. “Mèo cào lên vết cháy nắng.”

“Nhưng đó không phải là một con mèo bất kỳ,” Dan nói. Nó đang cố giải thích lý do nó đột ngột biến mất. “Đó là một con mèo tam thể (mèo calico). Em đã cố bắt nó, nhưng nó cào rồi vùng khỏi em và bỏ chạy.”

Nó chà chà một trong mấy vết cào. “Em nghĩ chúng ta chưa nên rời khỏi đây,” nó nói. “Chúng còn chưa tìm ra được vụ con mèo này, và Hamilton nói –”

“Cái quái gì trên thế giới này sẽ – ồ.” Amy im bất một chốc. Rồi con bé bắt đầu cười.

“Cái gì mắc cười vậy?” Dan hỏi.

Con bé không trả lời, hay đúng hơn, con bé không thể trả lời. Con bé cười dữ dội. Dan nhìn con bé một lát, đầu tiên bối rối, sau đó thấy khó chịu.

“Amy!” nó mất kiên nhẫn nói. Không có gì vui khi nhìn ai đó cười vào chị.

Sau cùng, Amy thở hổn hển và quẹt mắt. “Jack Rackham,” con bé nói. “Tên cướp biển. Ông ta đã làm vài vụ cướp bóc ở đây, và sau đó Anne Bonny gia nhập với ông, phải không?”

“Thì sao?”

“Ông – tên ông –” Amy lại bắt đầu cười, nhưng Dan lờm con bé sắc lẻm làm con bé lần này tự kiểm soát mình nhanh hơn.

“Biệt danh của ông” – khịt mũi, cười khúc khích– “là Calico Jack.”

“Calico Jack?”

Tiếng cười của Amy sau cùng chuyển thành tiếng cười khúc khích. “Hamilton hẳn phải nói về ‘Calico Jack,’ nhưng em nghĩ là nó nói ‘mèo calico.’”

“Hiểu rồi, chị không cần phải đánh vần cho em đâu.” Mặt Dan đã đỏ ửng vì bị cháy nắng và chạy dưới nhiệt độ cao, nhưng nó cảm thấy thậm chí còn đỏ hơn.

Đã đến lúc đổi chủ đề. “Nellie, chị có kem khăn cấp tiện lợi không?”

Khi xe chạy đi, không đứa nào trong tụi nó nhận thấy một chiếc SUV bám đuôi phía sau tụi nó.

Hoặc, hơn nữa, một chiếc sedan màu xám kín đáo bám theo cả hai.

*** Tại sân bay Vịnh Montego ở Jamaica, Nellie thuê một chiếc xe hơi, rồi đi tìm khách sạn. Mới có tám giờ tối, giờ địa phương, nhưng tụi nó đều mệt mỏi. Dan ngủ gục mà chưa thay đồ.

Sau bữa điểm tâm vào sáng hôm sau, tụi nó đi ra xe hơi dưới sự hướng dẫn của Amy.

“Kingston,” con bé nói.

“Ờ,” Nellie khịt mũi. Tay cô nàng đặt trên chìa khóa khởi động xe, nhưng cô nàng chưa mở máy. “Nếu nói với nhau như vậy thì sao nhỉ, ‘Nellie, chị yêu, chị có thể vui lòng đưa tụi em tới Kingston được không?’ Rồi chị sẽ nói, ‘Tại sao, được rồi, Amy, chị đang trên đường đến đó đây. Điều đó trên cả tuyệt vời khi làm việc với những đứa trẻ tuyệt vời.’”

Amy tự điều chỉnh mình ngay trước khi khúc khích cười. Con bé xém quên việc phải giữ bí mật với Nellie. Có lẽ là từ tiềm thức, con bé nghĩ, mình muốn mọi thứ êm ả lại lần nữa ...

“Tụi em đang vội,” con bé nói cộc lốc.

“Lúc chúng ta không vội thì sao,” Nellie cầu nhàu.

Chuyến đi từ Montego Bay tới Kingston thật dài; nhân viên khách sạn đã bảo tụi nó là có lẽ phải tới bốn giờ đồng hồ.

Amy cần nói chuyện với Dan, nhưng không phải trước mặt Nellie. Giải pháp rất đơn giản.

“Chị đeo tai nghe vô đi,” con bé nói, “và mở nhạc lớn lên.”

Nellie thờ dài nhưng làm theo yêu cầu. Rồi Amy trèo xuống băng ghế sau. Con bé nhìn vào mắt Nellie từ gương chiếu hậu, rồi con bé khum tay trước miệng khi nói thầm với Dan.

Nellie có lẽ không thể đọc được âm thanh qua cử động môi, nhưng Amy không muốn thử.

“Chị đã đọc cuốn sách rất thú vị này,” con bé nói. “Một Lịch Sử Tổng Quát về Cướp biển – chữ biển với âm ‘i’ dài theo cách cổ xưa.”

“Amy –”

“Lấy tay em che miệng đi.”

Dan làm theo sau khi liếc nhanh về phía lưng của Nellie. “Tụi mình ở Bahamas khoảng tám tiếng. Chỉ giành hơn phân nửa thời gian trên một con thuyền và nửa còn lại trong phòng bệnh. Vậy chị kiểm tra ra thời gian để mua một cuốn sách?”

“Chị không có mua. Chị download về từ thư viện Oceanus. Trong khi em đang ở công viên nước. Và chị vừa đọc nó lúc trên máy bay.”

“Toàn bộ á?”

“Không, đồ ngốc. Chỉ mấy chương về Anne Bonny và Jack Rackham. Dù gì, cuốn sách được viết bởi một người tên là Captain Charles Johnson. Nhưng phần lớn mọi người đều nghĩ rằng nó là một bút danh và nó thực sự được viết bởi Daniel Defoe – em biết đó, người đã viết cuốn Robison Crusoe.”

“Ôi, tuyệt,” nó nói. “Em biết đó. Nhưng không phải ai cũng có một danh sách thư viện trong đầu như chị đâu.”

Amy bỏ qua lời bình luận sau cùng của nó. Con bé tiếp tục. “Anne Bonny tham gia đoàn thủy thủ của Rackham. Bà cải trang như đàn ông và học cách lái tàu, đấu kiếm và tất cả mọi thứ, và không ai trên thuyền trừ Calico Jack biết bà là phụ nữ.”

“Tuyệt vời,” Dan nói.

“Họ đã có con ở Cuba. Nhưng Anne muốn vẫn là cướp biển, nên bà đã bỏ đứa bé lại với một bà vú. Và sau đó cướp biển mới này gia nhập cùng họ, và hóa ra ông ta cũng là một người phụ nữ – Mary Read.”

“Không thể nào,” Dan nói đầy hoài nghi. “Chị đang nói với em rằng cái mớ bong bong chuyện xưa cướp biển này toàn là phụ nữ?”

Amy lắc đầu. “Không, hầu như không phải vậy. Nó chỉ là một sự trùng hợp lớn khi cả hai sau cùng lên cùng một chiếc thuyền. Và bất ngờ là cả hai đều đánh đấm rất giỏi như bất cứ người đàn ông nào – đôi khi còn tốt hơn.”

Con bé ngừng lại. Mấy người đó có thể là bạn với Nellie đó. ...

“Con tàu của Calico Jack bị bắt bởi hải quân Anh,” Amy tiếp tục, “và toàn bộ thủy thủ đoàn bị tổng giam. Họ đều bị phán quyết có tội và kết án tử hình bằng cách treo cổ. Nhưng vào phút cuối, Anne và Mary nói với tòa rằng họ đang có thai. Luật pháp không cho phép xử phụ nữ có thai, nên thay vào đó họ bị tổng vào tù. Và –”

“Để em đoán,” Dan nói. “Nhà ngục ở Kingston?”

“Không,” Amy đáp, “nó không còn tồn tại nữa.”

“Vậy tụi mình tới Kingston làm cái gì? Thiệt là một chuyến đi dài kinh hoàng!”

Nhà tù ở Spanish Town. Lúc bấy giờ nó là thủ đô của Jamaica. Nhưng sau đó họ dời thủ đô và các cơ quan đầu não về Kingston. Do đó mình tới đó. Để coi lại các ghi chép và xem thử coi có gì có thể có ích không.”

“Ồ, em hiểu rồi,” Dan nói. “Nhưng mà chị không quên gì à?”

“Gì chứ?”

“Cái này.” Nó vỗ lên ngực mình.

Amy biết cái “này” đó là gì. Vuốt gấu. Dan đeo sợi dây quanh cổ, và hy vọng rằng Nellie vẫn không biết gì về nó.

“Tụi mình vẫn chưa biết nó sẽ dùng thế nào,” Dan nói. “Nó hợp lý khi có vài tên cướp biển là người nhà Tomas, tất cả mấy màn phiêu lưu và đấu kiếm và các thứ. Và tụi mình tìm thấy cái này trong hang Tomas. Nhưng điều đó như ngô cụt, nó chẳng dẫn tới đâu hết.”

Amy thở dài. “Chị đã e ngại vậy đó,” con bé nói. “Chúng ta có thể kết thúc bằng cách phải quay lại Bahamas để lùng sục loang quanh chút nữa. Nhưng tấm chân dung với tên của Anny Bonny ở đằng sau – đó là cũng một chỉ dẫn, và chúng ta biết bà ở Jamaica.”

Amy lôi tấm chân dung nhô ra khỏi ba lô. Cùng nhau, con bé và Dan cúi xuống và nghiên cứu khuôn mặt với đôi mắt xanh lá to và chiếc mũi tẹt.

Hope.

Cả hai đưa một lần nữa đầy ngạc nhiên khi thấy người phụ nữ trong bức hình giống y như mẹ tụi nó, Hope Cahill.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 8

*** Tụi nó lại ở sai chỗ. Lại một lần nữa.

Nellie đậu xe ở Trung Tâm Lưu Trữ Chính Phủ ở Kingston. Trong vài phút, Dan và Amy hỏi người thư ký và phát hiện rằng tụi nó phải quay lại Spanish Town và quay lại Jamaica.

Mọi thứ lưu trữ ở đó. May thay, Spanish Town không quá xa Kingston.

Quảng trường chính ở Spanish Town rất ấn tượng – những tòa nhà thuộc địa cũ xinh đẹp với rất nhiều những cây cọ cao. Tòa nhà lưu trữ Jamaica là một tòa nhà hai tầng hiện đại, xây bằng gạch thẻ ngay phía sau quảng trường.

Trong phòng tìm kiếm, Amy điền vào phiếu yêu cầu thông tin mà con bé muốn tìm: bản sao vụ xét xử Jack Rackham, Anne Bonny và Mary Read.

Con bé đưa phiếu cho người đàn ông phía sau quầy yêu cầu. Đó là một người đàn ông cao, cơ bắp rắn chắc, trẻ tuổi với cái tên trên bảng tên ghi LESTER.

Lester dòm chăm chăm Nellie một lúc; anh chàng dường như bị cuốn hút bởi khuyến mãi của cô nàng. Cô nàng còn đang bận rộn tháo vòng dây tai nghe và có vẻ không nhận thấy điều đó.

Rồi anh chàng ngó xuống phiếu điền. “Ồ, lại cái hồ sơ này nữa,” anh chàng nói. “Mấy người Mỹ tụi em, tụi em chỉ quan tâm về cướp biển.”

Amy nín thở. “Có ai đó cũng mới hỏi về hồ sơ này trước đây hả anh?”

“Không phải mới,” anh chàng nói. “Để anh coi – theo ghi chép thì cũng vài năm rồi.”

Amy cau mày. Tức là trước khi bà Grace mất – trước khi cuộc truy tìm Manh Mối điên khùng này bắt đầu. Tuy nhiên, đó rất có thể là một người nhà Cahill. ...

“Ồ, và cũng biết mấy cuốn phim Cướp biển Caribê?” Lester nói. “Họ đã tới đây tra tư liệu và ông tìm kiếm mọi thứ về cướp biển của bọn này.”

“Họ có dùng thông tin gì mà họ tìm thấy không?” Dan háo hức hỏi.

“Cóa, họ có đó, nhóc ạ,” anh chàng nói với một nụ cười. Amy nghĩ nụ cười đó thật rất dễ thương, nụ cười tràn ngập khuôn mặt anh chàng. Không chỉ ở miệng, mà cả ở gò má và đôi mắt nữa. “Calico Jack Rackham bị treo cổ, và sau đó thân hình ông bị ép vô trong một cái lồng sắt nhỏ. Người ta treo cái lồng ở lối vào cảng Kingston với xác chết thối rữa của ông như một lời cảnh báo cho các cướp biển khác.”

“Eo ơi,” Amy thốt lên.

“Quá dữ!” Dan nói.

Lester cười lớn. “Trong phim, họ thay đổi một chút – họ cho xác cướp biển treo dưới một cái xác treo cổ thay vì trong lồng. Nhưng đó chính là nơi họ lấy ý tưởng đó.”

Anh chàng đứng lên và đi vào chỗ cất tài liệu. Chốc sau, anh chàng quay trở lại với một chồng tài liệu. Trong lúc đó, Nellie đã lang thang về phía một chiếc ghế bành bên cửa sổ. Lester lại liếc nhìn về cô nàng.

“Anh cần giữ bằng lái hoặc hộ chiếu gì đó cho tới khi tụi em trả lại tài liệu,” anh chàng nói.

Dan đi ra chỗ Nellie và lấy bằng lái xe của cô nàng. Lester liếc Nellie, rồi nhìn lại tấm hình trên bằng lái, rồi lại nhìn lại về phía Nellie lần nữa. Rõ ràng là đã hài lòng, anh chàng bỏ chiếc bằng lái vào trong một hộp tủ được đánh số sau lưng và đưa tài liệu cho Amy.

Trên chiếc ghế bành bên cửa sổ, Nellie đã ngủ gật mất rồi. Amy và Dan ngồi ở chiếc bàn cạnh bên, chia nhau mấy tờ giấy trong tập tài liệu, và bắt đầu đọc lướt qua. Hay đúng hơn thì, Amy bắt đầu đọc. Dan vẫn còn mắc kẹt với mấy cái xác thối rữa.

“Chị có nghĩ là có giới không hén?” nó hỏi. “Có lẽ vậy. Ý em là, ở đây là miền nhiệt đới mà. Chắc nó bò lồm ngồm.”

Amy hầu như không nghe thấy nó nói gì. “Dan, nghe nè,” con bé nói. “Có một nhân chứng làm chứng chống lại Anne Bonny và Mary Read, người đó nói rằng họ mặc ‘Áo khoác Nam và Quần dài, và Khăn tay buộc quanh đầu họ’. Và rằng ‘Nguyên nhân để biết và tin rằng họ là Phụ nữ sau cùng hóa ra là, bởi bộ Ngực họ to.’”

“Ồ, thì chắc vậy thôi,” Dan vừa nói vừa cười khúc khích. “Nhưng chuyện gì đã xảy ra với họ? Họ bị nhốt trong tù cho tới chết ư?”

“Mary Read chết trong tù,” Amy nói, “chỉ một vài tháng sau đó. Nhưng không ai biết đích xác chuyện gì đã xảy ra với Anne. Có người nghĩ là cha của bà – một ông chủ lớn ở Nam Carolina – xoay xở để bà được phóng thích, và bà sống dưới một cái tên khác trong suốt phần đời còn lại của mình.”

Dan khịt mũi. “Nghe có vẻ rất Phong-Cách-Cahill,” nó nói.

“Điều đó thật sự rất thú vị,” Amy nói chậm rãi, “nhưng thật sự chẳng còn gì ở đây dất tới một manh mối.”

Con bé hất đầu sang mấy trang giấy mà con bé đưa cho nó. “Em tìm được gì không?”

“Em không biết,” nó nói. “Nguyên một danh sách dài. Em đã bắt đầu cố gắng đọc, nhưng mà toàn là mấy cái này à.”

Amy lấy tờ giấy từ tay nó. Tim con bé thót một nhịp. “Dan, em không nhận ra cái này là gì á? Đó là bảng kê của tàu của Rackham!”

“Tuyệt!” Dan nói. Rồi hỏi lại, “Mà bảng kê là gì?”

Amy quá hào hứng tới mức con bé thậm chí tròn mắt lên với nó. “Nó kiểu như bảng kiểm kê hàng hóa tất cả mọi thứ có trên tàu khi bị bắt giữ. Theo pháp luật mọi con thuyền đều phải có đó.”

“Cả tàu cướp biển hả? Chị có nghĩ họ có chút lỏng lẻo cho mấy cái luật lệ kiểu vậy chứ.”

“Thực ra thì, cướp biển thậm chí còn khắt khe hơn một số tàu bè hợp pháp về chuyện này. Đồ đạc cướp được thường được chia vào cuối mỗi chuyến đi, và dĩ nhiên mỗi tên cướp đều muốn được phân chia công bằng. Vì vậy nên họ theo dõi rất chặt chẽ. Khi người giám sát tạo bảng kê này, phải có người chứng kiến tất cả mọi thứ. Đó là một phần của tinh thần cướp biển, và họ rất tự hào về điều đó.”

Số lượng và chủng loại các thứ được liệt kê trong bảng kê của William thật đáng kinh ngạc. Con tàu này mang theo tất cả những thiết bị cần thiết để có thể sống được cả đời trên biển.

Có thực phẩm: cá khô và thịt muối; bánh quy cho tàu bè, đậu sậy khô, muối, rượu rum, và rượu vang, có cả gà sống và rùa cho bữa tươi trên đường. Có cả thớt gỗ và túi da đựng cốc chén.

Có các dụng cụ và vũ khí: rìu, đục, vồ, xẻng; lưới và đồ đánh cá; dao, liềm, súng lục, súng trường; thuốc súng, đạn, súng đại bác và đạn đại bác; áo khoác da để bảo vệ và áo giáp sắt để bảo vệ tốt hơn.

Có võng, dây thừng, vải bố, xích; dụng cụ dẫn đường, bản đồ, giấy bằng da, lồng đèn, kim tiêm, xô, giẻ, bình chứa nước, dụng cụ phẫu thuật và thuốc men.

Có cả nhạc cụ - vĩ cầm, sáo, tiểu phong cầm; cờ và bộ cờ vua, bài và xúc xắc.

Có cờ hiệu của con tàu: xương sọ và xương chéo nổi tiếng của Calico Jack. Có một con mèo, để canh chuột và chuột nhắt trên vịnh – và một con kết!

“Còn tiền vàng thì sao?” Dan hỏi. “Em nghĩ là trên tàu cướp biển phải luôn luôn đầy tiền vàng chứ.”

Amy lật qua những trang giấy và tìm thấy thứ con bé đang muốn tìm: danh sách các chiến lợi phẩm lấy từ những con tàu khác.

“Có một ít vàng đây nè,” con bé nói, dò tay dọc theo trang giấy. “Không quá nhiều. Họ đang trên một chiếc tàu buồm, tàu nhanh và cơ động nhưng không thể mang theo nhiều hàng hóa như một con tàu to hơn, nặng hơn.”

Mặc dù vậy, danh sách thật ấn tượng.

24 kiện tơ lụa

15 kiện bông, Madras & Calico

6 đĩa bạc lớn 6 cốc bạc

2 tá thìa bạc

4 bình thiếc

8 tô bạc

1 bộ pha trà bạc

1 bộ pha cà phê thiếc 4 túi xu bạc

2 túi xu vàng

1 túi da đựng 98 viên ngọc trai

2 nhẫn vàng trơn

1 nhẫn vàng chạm khắc

7 sợi dây chuyền vàng 1 mặt dây chuyền, đầu sư tử, mắt hồng ngọc 1 mặt dây chuyền hình mặt trăng bằng bạc

1 đồ cài áo, chạm khắc, đá cẩm thạch vân (Onyx)
1 thánh giá chạm khắc bằng vàng
2 thánh giá trơn bằng bạc
1 mề đay hình rắn (Serpent Medallion) được chạm khắc, ngọc xanh
1 mề đay hoa (Floral Medallion) bằng vàng, lam ngọc (sapphire) 3 cài áo bằng vàng
2 cài áo bằng vàng và đá quý 3 cài áo bằng bạc có chạm trổ
3 hộp đựng thuốc lá bằng bạc
2 hộp đựng thuốc lá dát bạc
2 gương có tay cầm bằng bạc 2 lược ngà voi
4 lược đồi mồi 1 gương tay cầm bằng ngà voi
2 kẹp mái bằng bạc và ngọc trai
1 kẹp mái bằng vàng trơn
10 thùng thuốc lá
10 thùng đường 3 bao tiêu
2 bao nhục đậu khấu
1 túi vỏ nhục đậu khấu khô 14 tấm da hươu
6 tấm da trâu
1 tấm da hải ly
3 bộ vuốt mạ vàng, Báo, Gấu, Chim Ưng
1 ngà kỳ lân biển, chạm khắc hươu lớn
Xương hàm còn nguyên răng của động vật, trâu, gấu mèo, sói
2 tá lông công
8 lông đà điểu
26 lông gà tây 6 vỏ ốc lớn 1 rương nhỏ bằng bạc có chạm khắc 3 rương lớn bằng gỗ có đinh đồ trang trí bằng đồng thau 4 tá ống điều thuốc lá bằng đất sét

Hầu hết những thứ con bé không nhận ra, Amy dò tay lên đầu danh sách và dừng lại, giống như thể con nhỏ đang phát triển một ăng ten vô hình dò tìm những gì có liên quan tới việc truy tìm Manh Mối. “Dan, coi nè,” con bé nói. “Ba bộ vuốt mạ vàng, Báo, Gấu, Chim Ưng.”

Dan cười và vỗ nhẹ vào ngực, nơi vuốt gấu đang an toàn bên dưới ao sơ mi của nó. “Ừa,” nó nói. “Chúng tớ là Calico Jack và Anne cái gì đó thực sự biết về điều này.”

Nhưng Amy lại tập trung vào bảng kê. Một danh sách khác được con bé đặt vào tầm ngắm.

“Xương hàm động vật còn răng, Trâu, Gấu mèo, Sói,” con bé đọc lớn rồi nhìn lên đầy háo hức. “Sói, Dan à! Biểu tượng của nhà Janus!”

Dan nhìn thờ ơ. “Ồ, chị không nghĩ rằng nó sẽ mở rộng thêm chút nữa à? Ý em là, ‘gấu mèo’ cũng có thể có ý nghĩa gì đó. Gấu cho Tomas, và có lẽ Hamilton đã nói ‘mèo’ sau cùng. Có khi nào có gì đó như gấu mèo tam thể?”

Amy khịt mũi. “Nếu có thì, chị chưa bao giờ nghe thấy hết.”

Một cái xương hàm sói như gợi ý về Janus? Dam có lẽ đúng – có lẽ mọi thứ phải nhìn rộng hơn; thực sự có đủ bằng chứng đã tìm thấy cho thấy rằng vuốt gấu có gì đó liên quan tới Anne Bonny.

“Chờ đã,” Dan nói, xem lại từ đầu trang. “Em nghĩ em vừa đổi ý đây.”

Nó chỉ vào một dòng trên bảng kê:

1 mẽ đay hình rắn (Serpent Medallion) được chạm khắc, ngọc xanh

“Rắn?” Amy nói. “Như là, rắn, nhà Lucian?”

“Không,” nó nói.

“Sao em chắc chắn được?”

“Bởi vì” – nó nghiêng đầu tự mãn – “chúng ta đã có cái này rồi.”

Amy nhìn nó, hoàn toàn không hiểu gì cả. Nó tra tấn con bé với sự im lặng một lúc, rồi nói, “Thực ra, em tin là chị đang đeo thứ nó khi chúng ta nói về nó.”

Con bé há hốc miệng trong khi tay sờ lên cổ.

Vòng cổ của bà Grace!

Con bé gỡ vòng cổ ra để tụi nó xem xét. Chiếc mẽ đay có hình dạng như một tam giác với các góc bo tròn. Con rồng được chạm khắc trên nguyên mặt ngọc bích; mặt phía bên kia trống trơn và láng bóng đến tận các rìa.

Dan đang cười toe toét. “Rắn-rồng. Đá xanh-ngọc bích xanh. Mẽ đay chạm khắc-mẽ đay chạm khắc. Em đúng hay là em đúng?” nó nói.

Amy nhắm mắt lại tập trung vào suy nghĩ đang hình thành trong tâm trí.

“Được rồi,” con bé từ tốn nói. “Cứ cho là Anne Bonny là người nhà Cahill. Cũng không phải quá xa vời. Bắt đầu với việc bà sinh ra ở Ireland, nơi mà tổ tiên nhà Cahill sinh sống. Và sau đó có một tấm chân dung.”

Con bé không cần phải giải thích thêm; Dan hiểu con bé đang nghĩ về sự giống nhau kỳ lạ giữa Anne và mẹ tụi nó.

“Bà đã sống ở thời kỳ mà phụ nữ hoàn toàn bị cấm đoán. Hầu hết họ đều không được phép làm nhiều thứ mà đàn ông có thể làm. Như du lịch. Vì vậy bà tìm ra các manh mối, và bà giả trang thành nam giới và trở thành một cướp biển vì bà phát hiện ra đó là cách tốt nhất để truy tìm manh mối.”

Con bé mở mắt ra và thấy Dan đang nghe hết sức chăm chú.

“Hoặc giấu đi,” nó nói. “Mề đay rồng, vuốt gấu – đó là tại sao em nghĩ sau cùng chị có thể đúng, về chó sói.”

Amy lại dò bảng kê lần nữa. “Nhưng không có gì về mấy con rắn cá,” con bé nói, thất vọng.

Dan có chút bối rối. “Không sao cả. Bà có thể không tìm thấy một đồ hình rắn nào. Hoặc bà tìm thấy và giấu nó ở đâu đó.” Rồi nó cau mày.

“Nhưng chúng ta vẫn còn nguyên vấn đề. Chúng ta có một biểu tượng của nhà Ekat và một biểu tượng của nhà Tomas. Nhưng mà chúng để làm gì? Và giờ chúng ta làm gì?”

“Dễ mà. Đi theo con đường mòn của Anne Bonny,” Amy nói. Con bé ước gì mình cảm thấy tự tin như giọng nói của mình; thực ra thì, đó là điều duy nhất mà con bé nghĩ ra. “Nhà tù bị dẹp rồi; nhưng chị nghĩ mình có thể tìm loanh quanh sao đó. Nó ở ngay đây ở Spanish Town. Có lẽ có một đài tưởng niệm hay gì đó ở đó.”

Tụi nó sao chép lại nguyên bản kê. Rồi tụi nó trả giấy tờ lại cho Lester, anh ta trả bằng lái của Nellie lại cho tụi nó.

Khi tụi nó tới đánh thức Nellie, cả hai đưa đều đặt tay lên vòng cổ của mình.

Amy, rồng ngọc bích. Dan, vuốt gấu mạ vàng.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 9

Nellie có cảm giác rằng ai đó đang theo đuôi cô nàng.

Tụi nó đang băng qua bãi đậu xe của Tòa nhà Lưu trữ. Cô nàng liếc nhanh qua vai.

Cô nàng đã đứng nhưng thả lỏng ngay lập tức. Chỉ là chàng Lester đó thôi.

“Làm ơn, cô gái trẻ,” anh chàng nói với Nellie, “em sẽ đi với anh chứ?”

Nellie dừng lại, quay người, nhìn thẳng vào anh chàng. Cô nàng đã quá mệt mỏi với chuyện lái xe tới mức không chú tâm đến anh chàng sớm hơn.

Cao, cơ bắp, mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay vừa vặn anh chàng. Và cái ngữ điệu Jamaica đó, thật đáng yêu.

Thật ồ, Nellie nghĩ.

“Hiện tại tôi đang bận,” cô nàng nói, và hất đầu về phía Dan và Amy. “Nhưng” – cô nàng mỉm cười, nghiêng đầu, và chớp mắt chậm – “có lẽ chút nữa?”

Đứng cách xa một bên với Amy, Dan làm bộ đặt một ngón tay dưới cằm.

“Anh e là phải đi bây giờ,” anh chàng nói chắc nịch.

Nellie cau mày. “Tôi đã nói là chút nữa, nhưng tôi nghĩ rằng tôi đổi ý.”

Anh chàng giơ tay lên và lùi lại một bước. “Coi nào, bình tĩnh, em gái. Em chỉ cần đi với anh vì có người muốn nói chuyện với em.”

Nellie cau mày. Có thể là ai chứ? Nếu đó là McIntyre hoặc-hoặc là kẻ kia, bọn họ chỉ gọi điện hoặc gửi email, họ sẽ không bao giờ gửi thông điệp thông qua ai khác cả. ...

Cô nàng cố gắng che dấu sự bối rối bằng cách nói chuyện cứng rắn. “Nếu họ muốn nói chuyện với tôi, họ có thể nói chuyện với tôi ngay tại đây, như anh đang làm,” cô nàng nói. “Tôi sẽ không đi đâu với ai đó mà tôi không biết để nói chuyện với người khác mà tôi không biết trong khi tôi không biết tôi sẽ đi tới đâu hoặc – điều quan trọng nhất – tại sao.”

Lester câm nín một lát. Rồi anh chàng nói, ”Dà, anh đoán chắc em đang căng thẳng. Như vậy thì sao. Anh đưa em xuống dưới đường. Em tự kiểm tra vậy. Có cả đồng người xung quanh, em có thể thấy là nó an toàn. Em đứng bên ngoài ngôi nhà và bà ấy sẽ ra ngoài nói chuyện với em. Bà ấy già, nhưng đó là điều bà ấy cần làm. Được không?”

Nellie hất cằm về phía Dan và Amy. “Tôi không đi đâu mà không có tụi nó.”

Lester nhún vai. “Bà ấy chả nói gì về người khác cả. Chả vấn đề gì với anh.”

Cả đám đi ra ngoài với Lester dẫn đường. Đi hết đại lộ to dùng anh chàng rẽ vào một con đường nhỏ hơn. Như anh chàng đã hứa, có rất nhiều người ở xung quanh. Sau vài dãy nhà, anh chàng dừng chân trước một ngôi nhà gỗ nhỏ mà trước đây từng được sơn màu hồng nhưng nay đã ngả sang màu nâu hồng. Anh chàng dắt tụi nó lên những bậc thang bê tông thấp trước hiên.

“Em đợi ở đây,” anh chàng nói. Anh chàng mở cửa chính và đi vào trong. Cả bọn nghe tiếng anh chàng gọi, “Bà ơi? Một cô gái đang ở đây chờ bà.”

Dan và Amy có vẻ giật mình. “Con gái -?” Dan nói.

“Thỏ ngữ,” Nellie nói. “Người Jamaica nói tiếng Anh chuẩn với khách du lịch nhưng nói thỏ ngữ với nhau. ‘Cô gái’ nghĩa là ‘con gái’, nhưng nó cũng có nghĩa là ‘phụ nữ’, đặc biệt là một người phụ nữ trẻ hơn. Nên anh chàng đó nói đại loại là, ‘một phụ nữ trẻ tới gặp bà.’”

“Sao chị biết tất cả những điều này?” Amy hỏi.

“Chị có mấy người bạn Jamaica ở Boston,” Nellie nói. “Trước chị hay đi mấy câu lạc bộ reggar với họ.” Điều đó là sự thật, nhưng Amy trông không hoàn toàn bị thuyết phục.

“Vấn đề của em là gì vậy?” Nellie nói và vỗ tay mắt kiên nhẫn. “Không lẽ chị học mọi ngôn ngữ trên thế giới chỉ để theo dõi mấy đứa à! Và ngay cả nếu chị cố gắng, bộ em nghĩ rằng tiếng thỏ ngữ Jamaica được ưu tiên trong danh sách ư?”

Không hồi đáp, dĩ nhiên. Amy, người luôn sợ cả chính cái bóng của mình... ai có thể nghĩ là con bé có thể bước bình vậy chứ?

Cánh cửa bật mở. Đứng đó là một người phụ nữ rất già, gầy gò, da sẫm màu và tóc bạc trắng, đeo kính. Bà ta nhìn Nellie, không chút biểu cảm, và gật đầu.

Rồi bà liếc nhanh nhìn sang Dan và sau cùng là Amy. Đôi mắt bà sáng bừng lên.

“Ha!” bà nói.

Cả ba đứa cùng nhảy dựng lên.

“Coi Grace nhóc kia!” bà già nói với Amy, và bật cười.

Nellie giờ trở nên hoàn toàn bối rối. Lester đã muốn cô nàng đi với anh chàng, nhưng giờ thì bà già có vẻ nhận ra Amy. Chuyện gì đang diễn ra vậy?

“Ta lẽ ra phải bít.” Người phụ nữ lắc đầu mình, vẫn mỉm cười. “Mấy đứa y choang Grace. Mắt nà, à há, đúng rồi.”

Amy đằng hắng. “Bà – bà biết bà cháu ư?”

“Ta bít, đó là một người phụ nữ tốt. Giờ bà ấy sao rồi?”

Dan là người trả lời. “Bà tụi cháu mất rồi,” nó nói. “Hồi tháng tám.”

Ánh sáng phai mờ trong đôi mắt bà già. “Yên nào, con trai. Ta rất tiếc. Tiếc, tiếc, tiếc. Ta không hề biết.”

Sự yên lặng đầy ngưng đọng.

“Không sao mà,” sau cùng Nellie lên tiếng. Đó không phải là, nhưng đó là điều mà bạn nên nói vào thời điểm như thế này?

“Ừ,” người phụ nữ nói. “Cũng đến lúc của bà ấy rồi. Không ai làm được gì khi đến thời điểm của họ.” bà ngừng lại. “Tên ta là Alice – mấy đứa có thể gọi ta là Miss Alice.”

“Cháu là Nellie, đây là Dan và Amy.”

“Ta thật ngạc nhiên, nhìn thấy bé gái của Grace ở đó,” Miss Alice nói. “Nhưng con mới là người ta đang chờ đợi.” Bà nâng cằm về phía Nellie.

“Cháu á? Nhưng làm sao – cháu đã không – bà không thể -“

“Grace. Bà ấy nói một ngày nào đó con sẽ đến đây, bảo ta phải coi chừng tìm con.”

“Bà ấy nói bà vậy? Khi nào?”

Miss Alice nhăn trán. “Khi bà ấy ở đây ... hai mươi năm trước ư? Có lẽ phải hai mươi lăm năm trước rồi.”

Nellie quay người bước về phía hàng hiên. “Được rồi, tụi mình đi khỏi đây thôi,” cô nàng nói. “Tôi không biết bà đang chơi trò gì, Miss Alice, nhưng tôi biết rằng không có tí sự thật nào trong đó. Lúc đó tôi thậm chí còn chưa ra đời, và tôi chưa từng gặp bà Grace trước năm nay.”

Miss Alice cau có. “Bình tĩnh nào, con gái. Con luôn thô lỗ với những người lớn tuổi hơn con sao?”

Nellie cảm thấy như một đứa trẻ nhỏ khi bị mắng như vậy. Cô nàng do dự, cố gắng để quyết định cách trả lời.

“Ngồi xuống đi, để ta nói cho xong đã.” Miss Alice lờm cô nàng, rồi khập khiễng tới một chiếc ghế xếp và ngồi xuống. Dan và Amy ngồi xuống bậc thềm. Nellie lấy một chiếc ghế khác nhưng không có vẻ quá thoải mái. Miss Alice đợi một lát, rồi tiếp tục.

“Grace đến tìm ta. Không phải ta, choán xác, nhưng bà tìm thừa mà ta có. Thừa đã có trong gia đình ta lâu rồi. Bà tìm thấy, nghĩa là bà tìm thấy ta, gọi và đòi hỏi một sự giúp đỡ. Bà nói, khi ai đó tới với một mảnh ghép, ta phải đưa cái của ta cho họ.”

Miss Alice cười ngắn và sắc bén. “Ha! Ta nói, tại sao ta phải làm điều mà bà nói? Bà người lạ, và cái này ở trong gia đình ta biết bao lâu rồi ta còn không biết. Nhưng mấy đứa biết Grace rồi đó, bà không đầu hàng.”

Amy và Dan gật đầu với bà già và với nhau.

“Bà ấy nói với ta rằng cái đó rất quan trọng với bà ấy và gia đình bà ấy, gọi hỏi ta xem ta muốn gì, bà ấy cho ta cái gì, nín ta làm cái đó cho bà. Vò ta nghĩ về điều đó lâu, lâu lắm. Hai, ba tháng. Bà ở ngay đó, qua tìm ta mỗi ngày. Tụi ta nói về Jamaica, bà muốn biết tất cả những câu chuyện cũ. Bà cho ta thời gian để suy nghĩ về điều đó. Và hai mươi lần chúng ta thành pạng.

“Vậy nên sau cùng ta si nghĩ thấy đáo và nói bà, điều ta muốn là, Lester được giáo dục. Trường đại học. Hồi đó nó chỉ là một đứa trẻ, hông bị hư hỏng nà” – bà giơ tay lên cỡ đầu gối – “nhưng chúng ta hông có vói cao, có đủ quyền, nhưng trường đại học mắc quá thể.

“Gọi Grace nói đồng ý và rời đi, quay trở lại Mỹ. Nhưng bà vẫn duy trì gọi điện, nhớ ta, nhớ Lester.

Khi đến thời điểm, Lester đi học đại học ở Atlanta, tự lấy được một tấm bằng danh giá, và giờ có được một công việc tốt. Nó học ngành lịch sử và thư viện.”

Miss Alice gật gù. “Ừa. Vì vợ ta phải dữ lời hứ mà ta đã nói. Grace chưa từng nói là một cô gái Mỹ thô lỗ xề đến,” bà già nói với một tiếng khịt mũi. “Chị là ai đó đến vớ mảnh ghép.”

“Ghép gì?” Nellie hỏi, hoang mang.

Miss Alice quay đầu. “Lester!” bà hét to. “Mang cho ta cái hộp trong cái ngăn kéo xề bên giường ta.”

Lester bước ra hàng hiên với miếng sandwich trên tay và tay kia cầm một chiếc hộp nhỏ.

“Lester, gặp tụi nà đi,” Miss Alice nói. “Tụi nó lừa Denny và Ellie và Jamie.”

“Gần đúng rồi đó,” Nellie thì thào.

“Lester thấy con,” Miss Alice cất lời. “Ta không đi lòng vòng nữa, từ lâu rồi ta nói nó tìm kiếm. Nó thấy con ở chỗ lưu trữ, rờy gọi ta.” Bà cười với anh chàng đầy tự hào.

Lester tặng tụi nó một nụ cười hiền lành và trao cho Miss Alice cái hộp. “Kon đi đây, Bà,” anh chàng nói.

Cả đám chào tạm biệt nhau, và Lester rời đi, vẫn còn nhai miếng sandwich của mình.

Miss Alice lắc lắc cái hộp. “Sau từng đó năm,” bà già nói. Rồi bà chăm chú nhìn sát vào Nellie qua đôi mắt kính. “Kon, là mảnh ghép, vậy đó.”

Nellie đứng cạnh bên bà già đầy tò mò. Mảnh ghép với cái gì – mặt cháu ư? cô nàng băn khoăn. Đó là tất cả những gì cô nàng có thể làm để ngăn mình khỏi việc giật cái hộp ra khỏi đôi tay của bà già.

Dan đứng lên khỏi bậc thềm. Amy đuổi tới trước.

Miss Alice nhắc nắp cái hộp và gỡ tấm che chắn bằng bông. Bà duỗi tay ra.

Cả đám nghiêng người về phía trước để nhìn xem cái gì ở bên trong. Một con rắn nhỏ bằng bạc.

Một cái y như sinh đôi với thứ mà Nellie đang đeo trên mũi.

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 10.1

“Em gọi món cho chị,” Nellie nói với Amy.

Lần đầu tiên trong suốt chuyến đi, Nellie không nhìn vào menu. Đầu óc cô nàng quá bận rộn để nghĩ về thức ăn.

Tụi nó đã ở nhà của Miss Alice trong một vài giờ; mất một lúc lâu để nghe cả câu chuyện.

Hàng trăm năm trước, một tổ tiên của Miss Alice làm vú em cho một người phụ nữ ở Cuba. Người phụ nữ trao cho vú em đứa trẻ để chăm bẵm và cũng đưa cho người vú em một đôi khuyên tai hình rắn bằng bạc. Bà bảo người vú em giữ cho cả đứa trẻ và đôi khuyên tai an toàn. Người phụ nữ sau đó rời khỏi Cuba và đi cùng chồng mình. Ra khơi.

Họ là cướp biển.

Đứa trẻ đã chết khi vẫn còn bé. Người vú em trở nên quẩn trí tới mức bà thề rằng phải giữ gìn đôi khuyên tai bằng mọi giá. Qua nhiều năm, một chiếc khuyên tai đã bị thất lạc. Nhưng gia đình Miss Alice đã trung thành canh giữ chiếc khuyên tai còn lại. Cho dù họ đi bất cứ nơi đâu, họ đều mang theo con rắn nhỏ bằng bạc cùng họ. Nó được truyền từ đời này sang đời khác, từ mẹ sang con gái, trong gần ba trăm năm.

Bằng cách bất khả thi nào đó, bà Grace đã khám phá ra chiếc khuyên tai thứ hai đang ở Mexico, cùng một chi khác của gia tộc. Chiếc đó, cũng được truyền lại qua các đời một cách bền bỉ. Thế hệ gần nhất, trong gia đình không có con gái, vì vậy chiếc khuyên tai được trao cho một đứa con trai. Khi đứa trẻ lớn lên và có con, ông đã đưa chiếc khuyên tai cho đứa con gái lớn nhất của mình.

Nellie.

Giờ thì Nellie đang dùng một tay xoa gáy của mình. Cô nàng có thể cảm thấy các cơ bắp của mình đang căng lên.

“Nếu bà Grace có thể truy ra chiếc khuyên tai trong nhà chị, bà hẳn phải để mắt đến chị rất lâu rồi,” cô nàng nói.

“Nhưng bà chưa từng nói gì về điều này. Tại sao bà không nói với chị?”

“Ồ thì,” Amy nói, “giờ chị biết cảm giác đó ra sao rồi đó.”

Nellie nhìn chằm chằm. “Em đang nói về cái gì đó?”

“Chị đã không kể cho tụi em nghe toàn bộ sự thật, cũng như việc bà Grace đã làm với chị.”

Nellie cảm thấy như máu dồn lên mặt. “Điều đó không hoàn toàn giống nhau!”

Amy nhướn mày. “Chị không nghĩ vậy ư?”

Sự bình tĩnh của con bé làm Nellie thậm chí điên tiết hơn. “Chị đang nói về toàn bộ cuộc đời của chị

ne!” cô nàng nói, dầm mạnh vào mặt bàn. “Tất cả mọi thứ! Giống như – như – mấy bài học bay lượn là sao?”

“Mấy bài học bay lượn?” Dan nói, rõ ràng bị bối rối bởi việc chuyển chủ đề.

“Rất mắc tiền, phải không? Nhưng ba chị nói không thành vấn đề. Phải chăng bà Grace đã trả tiền? Nghĩ lại về chuyện đó, đó thậm chí còn không phải là ý của chị - hay ba chị! Hoặc có lẽ đó là ý của bà Grace, và phải chăng điều đó có nghĩa là ba mẹ chị dính dáng tới vụ này trong suốt thời gian qua?” Nellie thở ra nghe như một tiếng nấc. “Đây không phải là việc về mấy cái manh mối đàn độn. Đây là gia đình của chị.”

Amy nhìn cô hàng một lúc. “Trong vài tháng qua,” con bé nói chậm rãi, “gia đình của chúng ta gồm có ba đứa mình.”

Câu nói của con bé treo lơ lửng trong không khí như thể nó được viết ở ngay đó.

Nellie nhìn lại khuôn mặt tui nó, cả hai đều trang trọng theo cách cô nàng chưa từng thấy ở tui nó.

Thật là vậy, Nellie nghĩ. Ba mẹ mất sớm, bà ngoại cũng ra đi, một bà di không hề muốn tui nó. Cảm giác tội lỗi lại nhói lên trong cô nàng - về việc nói dối với tui nhỏ và hơn thế nữa, và cả việc vai trò của cô nàng trong việc sẽ sớm xảy ra...

Cô nàng đồ người về phía trước, vùi đầu vào tay. “Ok, chị hiểu rồi,” cô nàng nói khẽ. “Chị nghĩ chị đã làm trước đây, nhưng giờ thì chị thật sự hiểu rồi. Cảm giác của các em – vẫn còn cảm thấy đây, chị đoán là – việc chị làm việc cho bà Grace và McIntyre. Các em cảm giác như các em bị chơi xỏ, và đó chính cũng là cảm giác của chị bây giờ.”

Sự im lặng giữa tui nó phình to thành ra khó xử. Tui nó được người phục vụ giải cứu, người vừa tới với ba đĩa đùi gà nướng mà Amy đã gọi.

Nellie đột nhiên cảm thấy cónào. Cô nàng bắt đầu tấn công phần gà của mình. Nó thật ngon.

“Nhóc,” cô nàng nói. “Món này ngon.”

Cay, nhưng không chỉ là cay do tiêu. Húng tiêu, chắc chắn rồi... có lẽ nhục đậu khấu nữa chẳng? Và vô nhục đậu khấu? Cô nàng nhất định phải tìm ra công thức và tự nấu mới được.

Dan nhai đầy miệng khi nói. “Chị mìn nói gì bgiờ?” nó nói.

“Nuốt đi đã,” Amy bảo nó.

Chuông điện thoại của Nellie reo. Cô nàng lôi điện thoại ra khỏi túi và nhìn.

“Ba chị,” cô nàng nói. Cô nàng đã để lại tin nhắn cho ông khi tui nó ở nhà Miss Alice; cô nàng muốn nói ông nghe về mối quan hệ họ hàng vừa tìm ra.

Và giờ cô nàng có thêm điều nữa để nói với ông. Cô nàng đứng dậy khỏi bàn và đi ra ngoài nói chuyện.

Sau một vài phút, cô nàng quay trở lại bàn, lắc đầu. “Bà Grace đó. Bà không bao giờ từ bỏ.”

“Hả? Là sao?” Amy và Dan nói cùng lúc.

“Ba chị nhận được một lá thư từ bà Grace. Vài tuần trước khi bà qua đời. Ba chị nghĩ lá thư khá lạ vì

nó quá ngắn. Nó chỉ nói rằng nếu chị tìm thấy người bạn của con rắn của chị, ông phải đưa cho chị một thông điệp.”

“Thông điệp gì? Cái thông điệp là sao?” hai chị em lặp lại.

Nellie cau mày một chút. “Thông điệp thậm chí còn ngắn hơn. ‘C/o The Right Excellent Nanny,’” cô nàng nói.

“cái c/o đó, có nghĩa là ‘đến (care of) thật là quái – mình chỉ thấy cái chữ đó trên địa chỉ gửi thư thôi.”

“‘The Right Excellent Nanny’ – ‘Người Vũ em Đúng Tuyệt vời’,” Amy lặp lại. “Trời ạ. Bà Grace đã sắp xếp cho chị thành người tìm thấy chiếc khuyên tai bị mất đó.”

Người phục vụ quay lại đưa họ phiếu tính tiền. Anh ta rót thêm nước cho cả bọn.

“Vâng, nhưng nó không giống kiểu của Grace, đúng không nào?” Dan nói. “Quá – quá vụng về, hay gì đó. ‘Người Vũ em Đúng Tuyệt vời,’ ừm ...”

Người phục vụ ngưng rót nước. “Ồ, vâng,” anh ta nói. “Mấy em đến công viên rồi hả?”

Cả ba ngây người nhìn anh ta.

“Công viên Những Anh hùng,” anh ta nói. “Tượng của bà ở đó.”

Tụi nó ngây người nhìn nhau. Nellie tỉnh táo lại trước. “Tượng của ai ở đâu?”

Giờ tới phiên anh ta ngây người nhìn lại tụi nó. “Vũ em,” anh ta nói. “Mấy em đang nói về Vũ em của người Maroons, phải không? Vũ em Đúng Tuyệt vời?”

“Đó là tên của ai đó ạ?” Nellie hỏi, đầy hoài nghi.

“Một người anh hùng của người Jamaica chúng tôi,” anh ta nói. “Đến xem Công Viên Những Anh hùng Quốc gia đi. Ở Kingston.”

Ba đứa bật dậy khỏi ghế.

Quay trở lại Kingston lần nữa. Trong xe, Amy và Dan thì thảo luận nhanh chóng. Rồi Amy trèo lên băng ghế trước.

“Không bắt chị đeo tai nghe nữa,” con bé thông báo. “Bọn em quyết định rằng nếu bà Grace đề gợi ý này cho chị, tụi em có thể cần chị trong manh mối này.”

Nellie gục gặc đầu.

“Tụi em không biết chính xác chúng ta đang tìm kiếm cái gì,” Amy thận trọng nói. Ngay cả khi tụi nó quyết định tính luôn phần của Nellie trong việc truy tìm này, Amy vẫn không muốn chia sẻ quá nhiều. “Nhưng có vẻ nó có chút gì đó kiểu Janus. Tụi em nghĩ có lẽ Vũ em là một người nhà Janus.”

“Vậy thì nó có thể có gì đó liên quan tới sói,” Dan thêm vào. “Có lẽ, như là một cái răng nanh. Cái đó có thể tuyệt vời – một cái nanh sói già to lớn!”

Chân thành thì, mấy thứ bọn con trai nghĩ thật tuyệt vời... “Em hẳn là yêu cái đó ngay cả khi nó nhều nhão đầy nước miếng,” Amy nói. Rồi con bé đổi chủ đề ngay trước khi nó trở nên kinh dị hơn.

“Laptop nào, làm ơn?”

Suốt thời gian còn lại của chuyến đi con bé tìm kiếm thông tin về Vú em Đúng Tuyệt vời. Vú em Sharpe, được biết như Nữ hoàng Vú em hoặc Bà ngoại Vú em, bị bắt ở Tây Phi và mang tới Jamaica làm nô lệ. Nhưng bà và các em trai đã bỏ trốn. Ở sâu trong cao nguyên của Jamaica, họ đã lập nên một cộng đồng các nô lệ bỏ trốn, gọi là người Maroon. Sau cùng, khi người Anh truy tìm ra họ, Vú em đã lãnh đạo cuộc chiến chống lại việc bắt họ quay trở lại kiếp nô lệ.

"Bà có tất cả các chiến lược chiến đấu," Amy nói. "Bà đã đảm bảo rằng các thị trấn đề chỉ có một cửa ngõ ra vào, như là phải leo lên một ngọn đồi, do đó họ có thể kiểm soát người ra vào. Và - ồ, em sẽ thích điều này nè – bà yêu cầu những người Maroon của bà ngụy trang cành và lá trên quần áo. Rồi họ có thể ẩn mình ngay bên dưới người Anh và vùng lên bất ngờ tấn công. Ở đây nói rằng trong một trận chiến, người Maroon ít hơn nhiều về số lượng nhưng vẫn xoay xở để giết hết chỉ có một binh sĩ Anh thoát."

Nellie cười toe toét. "Cưng, chị thích rồi đó nha. Đầu tiên là một nữ cướp biển, giờ là bà Vú em này. Tuyệt mà, phải không?" cô nàng nói và nhìn Amy.

"Cái gì tuyệt vậy chứ?" Dan hỏi.

"Phụ nữ," Nellie trả lời. "Phụ nữ đá vào mông cả thế giới."

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 10.2

Lối vào Công viên các Anh hùng quốc gia thật sự to đùng cho một hòn đảo thoải mái như Jamaica, với một bức tượng tưởng niệm chiến tranh canh gác bởi một người lính trong bộ quân phục lạ mắt. Mất vài phút đi bộ về phía tây của công viên mang tới nó tới bộ ba tác phẩm điêu khắc kim loại, mỗi cái cao như cột cờ.

Dan chạy tới trước đọc tấm biển phía trước bức điêu khắc.

“Đây rồi!” nó la lên.

Lũ con gái hồi hả gia nhập với nó.

BIATƯỞNG NIỆM NGƯỜI VÚ EM ĐÚNG TUYỆT VỜI CỦA NGƯỜI MAROON.

“Có lẽ đó là một loại mật mã,” Dan nói hồ nghi.

Amy chỉ vào tấm điêu khắc gần nhất. Nó có chóp như một sừng bằng kim loại trông như như cái tù và rỗng trang trí trong lễ Tạ Ôn.

“Cái sừng đó đó,” con bé nói. “Em đã đọc về nó trên mạng. Nó được gọi là abeng. Nó đến từ bộ tộc Ashanti ở Ghana. Ở Châu phi. Đó chính là quê hương của vú em. Bà sử dụng nó để cảnh báo các chiến binh của mình trong suốt cuộc chiến.”

Bức điêu khắc được tạo nên để có thể nghe được cả âm thanh cũng như nhìn ngắm. Khi gió thổi qua, tiếng sừng tạo thành một âm thanh nho nhỏ kỳ lạ, gần giống như một tiếng khóc.

Dan nghiêng đầu, lắng nghe một lúc. Rồi nó cười toe toét. “Âm thanh đó có nghĩa là nó rỗng ruột.”

Amy giãy nảy. “Lỡ có gì bên trong!”

Cả ba đứa chạy tới chỗ bức điêu khắc. Cây cột được làm bằng kim loại, xoắn vặn nên nhìn như thể một sợi dây thừng.

“Em luôn luôn muốn trèo lên một cái cột cờ,” Dan nói đầy hào hứng.

Amy nhìn xung quanh. Chỉ có vài người đi bộ gần đó, nhưng không có ai nhìn chăm chú.

“Chị nghĩ sao, em có nên làm vậy không?” Dan hỏi.

“Chị đã thấy mấy người trên TV, ở đâu đó nơi vùng nhiệt đới, người ta hái dừa,” Nellie nói. “Họ vòng một sợi dây thừng quanh thân cây và dùng nó để trèo lên.”

“Tốt thôi,” Dan nói. “Dây thừng nào, làm ơn.”

Dan búng ngón tay. Nó lôi điện thoại của mình ra, bấm số điện thoại, và chờ đợi.

"Em gọi ai vậy?" Amy hỏi.

Nó đưa một ngón tay lên.

"Ê, Hamilton, em nè," Dan nói. "Có một câu hỏi cho đấng ấy. Đã bao giờ leo lên cột cờ chưa?"

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 11

Hamilton Holt, hóa ra đã từng là nhà vô địch môn leo cột.

Một phần trong chương trình huấn luyện cho cả gia đình, nó giải thích cho Dan, chính là bằng mọi cách leo qua mọi vật cản. Dan nhận được chỉ dẫn chi tiết, đổi lại bằng lời hứa sẽ kể cho Hamilton nghe, nếu tìm thấy thứ gì bên trong cái sừng.

“Chị không biết –” Amy nói nghi ngại.

“Đáng để thử mà,” Dan lý luận. “Có thể có cái gì đó bên trong. Và ngay cả nếu có cái gì bên trong, em cũng chưa hề hứa sẽ đưa cho anh, chỉ nói cho anh nghe có cái gì thôi.”

Nó xem xét lại chỉ dẫn của Hamilton. “Ham nói rằng nếu cây cột bằng kim loại, quần áo sẽ làm mình bị trượt.” Nó cời phất áo thun.

Nellie tròn mắt. “Vậy nên em tính cời hết đồ à?”

“Chị bị mất trí hả?” Dan nói. “Em không có khóa thân mà leo lên cái đồ này đâu!”

“Chị không có nói nha – là em nói –”

“Anh nói rằng mang giày lười và cời đồ càng nhiều càng tốt,” Dan nói. “Em không nghĩ rằng em phải hoàn toàn khóa thân đâu.”

Nellie lấy tay che miệng và quay đi; Amy đằng hắng nhiều lần. Cả hai rõ ràng đều cố nén tiếng cười khúc khích. Rõ là trẻ trâu. Nó quyết định phớt lờ cả hai một lúc.

“Em nghĩ rằng em nên áp sát cây cột tới đa khi em vòng chân quanh nó.” Dan nói. “Sau đó em sẽ với lên bằng tay, rồi đặt chân lên, và rướn người lên cao hơn.”

“Cẩn thận đó,” Amy bảo. Con bé và Nellie đứng ở đầu đối diện của đế tượng.

Dan nhìn lại cái sừng lần cuối. Rồi nó ôm lấy cây cột, vòng chân quanh, và bắt đầu leo lên từng chút một.

Những đường lằn của cây cột xoắn cạ vào cẳng chân cháy nắng của nó làm nó nhăn nhó.

Sau khi leo lên khoảng một tác rưỡi, nó buông tay và rớt bịch xuống mặt đất lại.

“Được rồi,” nó nói, bẻ ngón tay và bàn tay. Bám vào cột thật đau. “Em đã cảm nhận được điều đó rồi.” Nó nhìn đỉnh cột một lần nữa; cái sừng đột nhiên nhìn thấy xa tít tắp hơn nữa. “Nó khó hơn là em đã nghĩ.”

“Muốn chị thử không?” Nellie hỏi.

“Không, xin cảm ơn, em sẽ cố lần nữa.” Nó gần như cảm thấy bị xúc phạm vì lời đề nghị.

“Nếu tụi chị hỗ trợ, em có thể xuất phát cao hơn đó,” Amy đề nghị.

Với một chút chật vật, vài tiếng cầu nhàu và hơn một tiếng “ôi”, tụi nó đã xoay sở để Dan đứng một chân trên vai của Nellie, và chân còn lại trên vai Amy, nắm lấy cây cột.

“Có vẻ đỡ hơn rồi,” nó nói. Giờ thì nó gần được nửa đường tới đỉnh rồi. Hết sức cẩn thận, nó rút chân phải trên vai Amy lên và vòng chân quanh cây cột.

“Em bắt đầu đây,” nó nói, và nhấc chân trái khỏi vai Nellie.

Hai tay – hai chân – hai tay – hai chân ... Hamilton nói nó phải giữ vững nhịp. Dường như là Dan chỉ cần với tay thêm một chút là có thể leo lên cao hơn. Có vẻ như không mất bao nhiêu thời gian, nó leo lên tới đỉnh cột.

“Em làm được rồi!” nó gọi với xuống đám con gái.

Sai lầm đầu tiên. Nó ở cao hơn nhiều so với nó nghĩ! Không phải giống như trên một chiếc máy bay hoặc trên đỉnh một tòa cao ốc – chẳng có gì để giữ nó trên không ngoại trừ sức mạnh cơ bắp.

Dan nuốt nước bọt. Được rồi, vậy thì không nhìn xuống dưới nữa, nó tự nói với mình chắc chắn.

“Nhìn vô trong cái sừng á!” Amy nói lại với nó. “Em có nhìn thấy cái gì không?”

Giờ thì mọi thứ có vẻ đánh đổ nhau. Nó đang ở ngay phía trên bên kia của chiếc sừng. Phần loe ra ở cách cây cột một khoảng cỡ chiều dài cánh tay. Và không có cách chi mà nó có thể nhìn vào khoảng mở đó.

“Em không có nhìn vào trong được,” nó nói. “Em phải tìm coi có cách nào để với vào không.”

Nó giữ chặt bằng tay trái và duỗi dài cánh tay phải. Thận trọng, nó đưa tay vào bên trong.

Không có gì ngoài kim loại bên trong cái sừng.

Nó nắm chặt vào rãnh của cây cột và với vào trong thêm chút nữa. Rồi nó cảm thấy cái gì đó – gai? Không, vòng vòng lên ...

“ÔIII!” nó la lên.

Với một chuyển động đầy hoảng loạn bằng tay, nó quét tay qua vật gì đó mà nó vừa chạm vào và quăng nó xuống đất.

Amy biết thứ đó là gì ngay khi con bé thấy vật đó còn đang rơi. Con bé biết vì vật đó chính là con ác mộng bí mật của mình:

Con bé có thể nhận ra nó ngay lập tức, ở bất cứ nơi đâu.

Mấy con cá mập, đáng sợ. Máy con rắn độc, đáng sợ. Máy con nhện khổng lồ, đáng sợ. Nhưng với Amy, sinh vật đặc biệt này còn trên cả nỗi sợ hãi. Đó không chỉ là hoảng sợ. Nó gần như là ... ác quỷ.

Amy biết điều này không hợp lý. Máy con vật không phải ác quỷ. Tụi nó chỉ là tụi nó thôi, và có lẽ con bé thậm chí còn ngưỡng mộ loài này. Loài vật đã tồn tại hàng triệu năm, sống sót khi những loài khác không thể thích ứng. Nhưng con bé không vượt qua được. Nỗi sợ hãi dường như đến từ trong sâu thẳm như thể một phần của DNA của con bé – một kiểu sợ hãi hoàn hảo và bản năng.

Con bé khó nhìn thấy gì ngoài màu sắc và kích cỡ – tối và nhỏ – khi con vật băng qua khoảng không cho tới khi từ ngữ bùng nổ trong tâm trí con bé.

Bọ cạp!

Trong khi Amy còn trong cơn hoảng sợ tột độ, con bọ cạp rơi lên đầu Nellie, nảy lên, và hạ cánh trên lưng cô nàng, ngay phía sau bả vai. “Nellie,” con bé thì thào.

Đó thậm chí còn không phải là lời thì thào đúng đắn; con bé khó khăn cử động môi.

Amy cảm thấy nỗi hoảng loạn quen thuộc. Kiểu như con bé sau cùng bị đông cứng, không thể cử động hoặc nói chuyện.

KHÔNG! Con bé hét lên với bản thân. ĐỪNG BẮT ĐỘNG – cử động chút gì đó đi, bất cứ thứ gì!

Con bé siết rồi lại mở nắm tay. Chỉ một lần, nhưng bằng cách nào đó điều đó hữu ích. Con bé hầu như có thể cảm thấy máu huyết lưu thông qua bàn tay và cánh tay và di chuyển khắp cơ thể.

Giờ thì con bé buộc giọng nói của mình rời khỏi chỗ trốn. “Nellie,” con bé nói. “Không. Được. Cử động.”

Amy cúi xuống và nhặt chiếc áo thun mà Dan đã ném xuống đất trước đó. Rồi con bé nhón chân đi về phía Nellie.

Con bé có thể nhìn thấy con bọ cạp rõ ràng vào lúc này. Nó chỉ dài khoảng vài phân nhưng vẫn nhìn có vẻ độc ác, đuôi cong vòng trên lưng, càng giờ lên.

Amy nắm chặt chiếc áo bằng cả hai tay. Hít thở sâu ...

Con bé đập mạnh tay lại với nhau sao cho miếng vải bọc quanh con bọ cạp. Con bé xoắn mạnh và cảm thấy cái gì đó vỡ vụn. Rồi con bé ném cái áo ra xa hết cỡ và ngồi thụp xuống mặt đất.

Nellie thoát khỏi trạng thái im như tượng ngay tức khắc. “Nhóc,” cô nàng lên tiếng, “nãy là cái gì vậy?”

Amy hầu như không thở ra hơi. “B-bọ cạp,” con bé hồn hên. “Em không biết là-là em giết được nó chưa—“

Nellie bước tới gần cái áo thun và nhìn nó cẩn thận từ một khoảng cách an toàn.

“Eo ơi,” cô nàng nói. Rồi cô nàng cười toe toét với Amy. “Nó tiêu rồi.”

Cô nàng nhặt cái áo lên và giữ ra mấy mảnh xác bọ cạp. “Cám ơn, nhóc cưng.”

Amy nuốt nước bọt.

“Không có chi,” con bé run rẩy nói.

“Này,” Dan hô to từ đỉnh cột. “Còn em ở trên này nè, có một mình nè. Mọi người dưới đó ổn không vậy?”

“Ừ,” Nellie nói. “Chị của em vừa mới giết một con bọ cạp thôi.”

“Không đời nào,” Dan nói.

“Có chứ,” Nellie lặp lại. “Trên đó sao rồi?”

“Thử lại lần nữa đã,” Dan đáp. “Em hẳn là hy vọng rằng con bọ cạp đó không có sống với cả đám họ hàng.”

Nó nắm chắc cây cột bằng tay phải và thả tay trái ra, ngúc ngoắc mấy ngón tay cho khỏi bị chuột rút. Rồi nó nắm lại lần nữa.

“Có chút ổn hơn – em không biết nữa, mấy thứ hồng ngọc chi đó trong này,” nó nói.

Một cách dứt khoát, nó thọc tay vào trong cái sừng lần nữa.

Không có gì gai góc. Tốt.

Chẳng có gì. Không tốt.

“Nếu có bất cứ thứ gì trong này, thì em không với tới,” nó nói vọng xuống dưới. “Có một ít, kiểu như là bụi á. Em có thể cảm thấy lạo xạo một chút. Nhưng mà chỉ có vậy.”

Nó rút tay ra. Tay nó dơ hầy. Và cánh tay kia của nó thì đang giết nó đây.

Dan nhắm mắt lại một lúc và cố gắng tập trung. Cái sừng trống rỗng. ...Sao người ta có thể giấu cái gì đó bên trong một khoảng không trống rỗng như vậy chứ? Nó không phải giống như một hang động, không có tảng đá nào để nhét cái gì ở bên dưới –

Đội đã nào. Nó giống như một hang động theo một cách nhìn khác. Miệng loe của cái sừng giống như cửa động ... và Amy tìm thấy dấu hiệu của nhà Tomas phía bên trong động ngay chỗ cửa hang. ...

Dan nhích lên trên cây cột thêm vài phân nữa. Sau đó nó dò dẫm vòng quanh bên trong cái sừng ở chỗ loe ra. Phía trên đỉnh, nó cảm thấy cái gì đó gồ ghề trong kim loại – có lẽ là một vết nổi nơi có dấu hàn chẳng? Nó dùng đầu ngón tay dò theo vết nổi.

Đó là một dải kim loại dài gần nửa chu vi cái sừng, khoảng hơn hai mươi phân, có thể dài hơn một chút.

Nó cầm một góc bằng móng tay của mình. Dải đó không bị hàn vào cái sừng – góc đó bung ra khi nó cầm vào. Vật đó dính vào cái sừng bởi một chất keo dính nào đó.

“Cố lên cố lên nào,” Dan thì thào đầy quyết liệt.

Từng chút từng chút, nó gỡ cái dải ra. Không phải đợi tới khi cả dải đó được tháo ra thì nó đã nhận ra được cánh tay kia của nó tê mỏi tới dường nào.

“Em xuống đây,” nó reo lên. Rồi nó cười toét miệng. “Và em không xuống một mình.”

“Ừ!” Amy đưa cao đôi tay hân hoan chiến thắng.

Đó là một sợi dây bằng vàng, đủ mềm dẻo để đặt quanh đường cong của cái sừng và uốn lượn ở ngay góc mà Dan đã gỡ nó lên. Nhìn gần hơn, tụi nó có thể thấy rằng đó thật sự là hai dải kim loại được hàn lại với nhau thành một.

“Nhưng chẳng có gì liên quan tới một con sói cả,” Dan nói trong thất vọng.

“Không sao mà.” Amy kiên trì. “Rõ ràng vẫn còn có thứ để làm với cuộc truy tìm manh mối mà.”

Trên cả hai mặt của sợi dây vàng có những chữ cái đập nổi suốt sợi dây – chữ nhỏ tí xiu tới mức tụi nó không thể đọc được. Cả ba đứa đều cố gắng; Dan là đứa duy nhất nghĩ rằng nó có thể đọc được vài chữ.

“Em thấy vài chữ O, dễ thấy nè,” nó nói. “Và vài chữ có lẽ là M? Hoặc có thể là W.”

“Chị có kính lúp nhỏ trong xe hơi,” Nellie nói.

Khi tụi nó đi bộ về bãi gửi xe, Dan mặc áo thun vào lại.

“Gớm quá,” Nellie nói, trở tay vào phía trước áo.

Dan nhìn xuống mấy vết bẩn. “Tuyệt,” nó nói. “Ruột bọ cạp!”

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 12.1

Thực hiện theo lời hứa, Dan gọi cho Hamilton để kể về thứ tội nó tìm thấy. Lần này, tín hiệu cuộc gọi rất tệ, hóa ra lại có lợi cho tội nó; rõ ràng là Hamilton không thể nghe ra đầu đuôi nội dung cuộc đối thoại. Nhưng Amy đồng ý với Dan rằng tội nó đã hoàn tất phần thỏa thuận của mình theo giao kèo.

Giờ thì tội nó đang ở trong xe, sẫm soi sợi dây vàng với chiếc kính lúp mà Nellie tìm thấy trong hành lý của cô nàng.

“Bốn chữ đầu tiên là e-k-t-o,” Dan nói.

“Ekto,” Nellie cất lời. “Xuất phát từ tiếng Hy Lạp. Có nghĩa là ‘bên ngoài’, hoặc ‘phía bên ngoài’. Kế tiếp là m-a-l, đúng không? ‘Mal’ tiếng Pháp, với gốc La tinh, nghĩa là ‘tội tệ.’” Cô nàng cau mày. “Sau đó là, ‘u-j-a,’ và mọi thứ bắt đầu lại từ đầu. Nhưng chị không biết ‘uja’ nghĩa là gì.”

“J-A trong Jamaica?” Dan đoán. “Và U, viết tắt của Y-O-U. Cả câu nghĩa là bên ngoài, tội tệ, bạn, Jamaica?”

“Quá trễ rồi,” Amy nói. “Tội mình đã ở bên ngoài quá nhiều nơi đây.”

Có cái gì đó về mấy chữ này có vẻ mơ hồ quen thuộc với con bé. Là gì vậy chứ?

“‘Ekto’ và ‘mal’ nghe như một dạng cảnh báo,” Nellie nói. “Nó sẽ có nghĩa nếu chúng ta biết được ‘uja’ nghĩa là gì.”

Amy bỗng cảm thấy đau nhói. Cả ba đứa tội nó đang hợp tác cùng nhau – giống như trước đây. Và bây giờ tất cả đều đã khác, và chúng ta sẽ không bao giờ có thể tin tưởng chị ấy được nữa, không như trước....

KÉTTTTTTTT

Amy ngẩng đầu lên. Một chiếc xe SUV to đang lao vào bãi đậu xe cực kỳ nhanh.

Dan bắt đầu la hét. “ĐI NÀO, NELLIE! LÁI ĐI, ĐI RA KHỎI ĐÂY, NGAY BÂY GIỜ!”

Nellie làm theo ngay tức khắc, gạt cần số xe ô tô và hướng về phía lối ra của bãi xe. Cô nàng lao vào đường lộ, làm cho những chiếc xe khác trên cả hai làn đường thắng gấp. Tài xế của chiếc SUV phải đợi cho tới khi giao thông bớt lộn xộn mới đuổi theo tội nó được.

“Cái quái -?” Amy nói.

“Đám Hổ Mang,” Dan cầu nhàu.

Nhà Kabra đã theo đuôi tội nó tới Jamaica.

Bằng một cách lái xe ấn tượng và đầy sáng tạo, một vài lúc không hoàn toàn hợp pháp, Nellie đã xoay sở để cắt đuôi chiếc SUV ở trung tâm của Kingston. Giờ tội nó đang trên con ngõ nhỏ phía sau một cửa hàng đồ thể thao, ẩn nấp.

“Phải kết thúc chuyện này ở đây với tội nó!” Dan giận dữ nói. “Luôn luôn là tội nó săn đuổi tội mình. Tại sao tội mình không săn đuổi tội nó, dù chỉ một lần?”

Môi Amy tái nhợt. “Chúng ta-chúng ta phải tránh xa tội nó,” con bé thì thầm. “Đặc biệt là Isabel.”

“Chị sẽ cùng với em,” Nellie nói. “Để xem”- cô nàng bắt đầu xòe ngón tay đêm – “Amy và đám cá mập, lũ rắn trong hầm mỏ, và ngọn lửa ở Indonesia, và cả ba chúng ta trong nhà chứa máy bay. Em có nghĩ là mụ ấy sẽ làm lại lần nữa?”

Amy do dự. Rồi con bé nói nhỏ nhẹ, “Chị đã quên một lần.”

Nellie nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Dan chuyển từ tức giận sang thống khổ. Amy nhắm mắt lại.

Cha mẹ tội nó, Nellie nghĩ thầm. Nhiều năm trước, khi Amy mới bảy tuổi và Dan chỉ bốn tuổi, Isabel Kabra đã cố tình, máu lạnh, châm mồi cho ngọn lửa giết chết Hope Cahill và Arthur Trent.

Dĩ nhiên, Nellie đã biết điều này cả năm rồi. Nhưng đó là khoảnh khắc duy nhất mà điều đó đập mạnh vào cô nàng.

Cô nàng có hình dung xem sẽ ra sao nếu biết rằng kẻ giết chết bố mẹ mình vẫn nhón nhor trên thế giới – và còn đang săn đuổi mình nữa chứ.

“Mụ phù thủy đó,” cô nàng nói một cách đầy cay đắng. “Ý chị là, có đứa nào lại đe dọa một đứa trẻ bằng cách ném nó vào đại dương đầy cá mập chứ -”

Bất ngờ, Amy mở mắt ra, và Nellie có thể cảm thấy tia điện phấn khích đang bùng lên từ con bé.

“Mụ có cái đó rồi,” Amy thông báo. “Biểu tượng của nhà Janus.”

Lúc Amy nhắm mắt lại, con bé đang cố hết sức để phong tỏa hình ảnh về cái chết của cha mẹ lại. Ngay cả những hồi ức lúc ở trên con tàu tại Úc với Isabel còn tốt hơn là nghĩ lại về cách mà Mẹ và Bố bị giết chết như thế nào. ...

Đó là một âm thanh, không phải là một hình ảnh đập vào đầu con bé trước tiên. Một âm thanh nhỏ từ kim loại, như tiếng lục lạc, như tiếng lanh canh.

Đó là lắc đeo tay của Isabel. Nó lúc lắc trên cổ tay Isabel khi mụ ta chi vào mặt nước. Một chiếc lắc tay bằng vàng.

Amy lúc đó không thể nghĩ ra gì cả, đương nhiên là vậy; con bé quá mức sợ hãi. Nhưng giờ đây các hình ảnh trở nên rõ rệt hơn.

Hình trang trí... Như thể một ống kính máy ảnh chính tiêu cự sát vào, ký ức của Amy đặt lên một hình trang trí đặc biệt.

Một hình tam giác, với một đỉnh nhọn ... Con bé có thể nhìn từ ký ức với một độ rõ nét hoàn hảo.

Con bé chớp mắt khi đột ngột nhận ra. “Chúng ta đã đúng rồi,” con bé nói. “Còn nhớ cái bảng kê không? Đồng xương động vật ấ?”

“Là xương hàm đó hả?” Dan nói hưng phấn. “Hàm chó sói?”

Amy lắc đầu. “Không phải là nguyên hàm,” con bé nói. “Một cái răng – răng nanh, như em muốn

luôn. Và chúng ta sắp sửa chôn nó từ mộ ấy đây.”

Việc lên kế hoạch cho cuộc phục kích là một công việc khó khăn.

“Vụ em Tuyệt vời có lẽ giành hàng tuần để lên kế hoạch phục kích,” Dan cầu nhàu. “Chúng ta có thể sử dụng sự giúp đỡ của bà ta đó.”

Lũ trẻ nhà Cahill bận rộn. Tụi nó chọn địa điểm sau một chuyến dừng chân chớp nhoáng tại văn phòng thông tin du lịch: một công viên bên rừng ngoại ô Kingston, nơi có một khu trò chơi đu dây mạo hiểm đang được xây dựng gần một thác nước. Tụi nó giành cả buổi chiều đi tham quan công viên và mua một thiết bị nhỏ.

Sau cuộc biểu tình rất lớn, Nellie bị bắt ở lại trong xe trong suốt chuyến do thám trong công viên. Amy đã chắc chắn về việc này.

“Vụ này chẳng liên quan gì tới lá thư của bà Grace cả, vì vậy chị ra ngoài vòng lần nữa. Tụi em sẽ cần chị sẵn sàng với ô tô để tụi mình có thể tẩu thoát sau khi xong việc. Vậy đó.” Nellie không thể nói gì để thay đổi được ý định của con bé.

Tại một khách sạn ở Kingston, giấc ngủ đêm đó của Amy rất tệ, kiệt sức nhưng bồn chồn. Sáng ra, con bé có thể thấy trên mặt của Dan và Nellie hiện rõ tụi nó cũng không ngủ ngon. Nhưng tụi nó không thể chờ lâu hơn được nữa. Tụi nó phải tìm thấy bọn nhà Kabra trước khi bọn Kabra tìm thấy tụi nó.

Sau bữa ăn sáng, Amy gật đầu với Nellie. “Chị gọi điện đi,” con bé nói.

“Từ khi nào em thành Giám đốc điều hành vậy?” Nellie lầm bầm. Cô nàng nhấn bàn phím.

Sất đá.

Đó là từ chính xác. Amy biết rằng McIntyre có liên quan gì đó với đối thủ của tụi nó, và Nellie có liên quan tới McIntyre. Việc phản bội của Nellie là một công cụ mà đám trẻ nhà Cahill giờ cố gắng sử dụng để chiếm được lợi thế.

Nellie nói ngắn gọn trên điện thoại và bảo McIntyre lấy thông điệp của nhà Kabra.

Sau đó tụi nó chất lên xe và lái tới công viên.

Nellie ngồi trên xe bên đường ngoài lối vào công viên. Dan và Amy ngồi với nhau trên một bàn ăn đã ngoại cạnh lối vào rừng, được che chắn bởi một hàng cây.

Nhà Kabra xuất hiện đúng như kế hoạch. Chiếc SUV của chúng – giờ đây đã trở nên quen thuộc lái vào con đường đất của khu rừng bảo tồn. Isabel rời tay lái và đi bộ vào đường mòn, đi theo sau mẹ là Ian và Natalie.

Tim Dan như nhảy vọt lên tận cổ. Trong tất cả những cuộc đối đầu trước đây giữa tụi nó và Isabel, tụi nó đều phải chạy trốn. Lần này thì khác. Lần này, tụi nó lừa mẹ tới đây.

Nó liếm môi. Miệng nó khô khốc. “Sẵn sàng chưa?” nó cất giọng khàn khàn.

Ánh mắt Amy sợ hãi như chú thỏ con, nhưng con bé gật đầu. Nó nhìn thấy con bé siết chặt rồi lại thả lỏng nắm đấm.

Dan thở ra một hơi, dài. Sau đó, giả vờ ngạc nhiên, nó nhảy dựng lên.

“Amy! Nhà Kbra – CHẠY ĐI!” nó la to.

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 12.2

Tụi nó chạy trên con đường khoảng gần nửa cây số cho tới khi con đường chia làm hai nhánh nhỏ. Dan rẽ sang bên trái còn Amy đi theo bên phải. Khi tụi nó tách ra, Dan đánh liều liếc nhanh lại đằng sau.

Cả ba người nhà Kabra đang đuổi theo tụi nó. Isabel Kabra đang dùng hết sức đuổi theo, hai đứa con mụ đang chạy theo.

“Ian! Chạy theo thằng lỏi!” Isabel hét.

Dan thở hổn hển trên sườn dốc. Chẳng mấy chốc nó tới chỗ một tấm bảng cắm trên con đường đất:

Khu du dây mạo hiểm có vài trạm dừng chân trải dài trên khắp vài hec-ta. Vài người đàn ông đang làm việc trên trạm dừng chân sau cùng, nhưng phần bắt đầu của khu vực chưa hoàn thiện – và vắng vẻ.

Giờ Dan chạy dọc xuống con đường khoảng vài met cho tới khi tới một khu đất trống quang đãng. Có một túp lều thô sơ, mới dựng phía bên tay trái, và bên tay phải là trạm dừng chân đầu tiên của khu du dây mạo hiểm: mấy thanh gỗ được đóng lại bằng đinh tạo thành bậc thang trên thân một cây lớn.

Điều này y như trong cảm nang của Vũ Em. Cái thang là lối vào duy nhất của khu vực du dây mạo hiểm.

Leo được nửa đường lên các bậc thang, Dan kiểm tra coi Ian có còn theo đuôi không. Theo kế hoạch hành động, nó phải chắc chắn rằng Ian không bị mất dấu nó. Dan nghe thấy tiếng bước chân và tiếng thở dốc; đây thỏa mãn, nó tiếp tục leo lên.

Cách mặt đất khoảng gần hai mét là một sàn gỗ nhỏ. Một sợi cáp kim loại nặng dẫn tới một sàn thứ hai ở trên một cây khác. Nửa tá ròng rọc được gắn vào sợi cáp. Mấy cái ròng rọc có những cái móc to được gắn vào, chuẩn bị gắn các tay nắm vào. Không cần tay nắm, Dan chộp lấy cái móc trần.

Khi Ian vào tầm nhìn và phát hiện ra nó, Dan tung mình vào khoảng không, nắm chắc cái móc giữ gìn mạng sống thân thương. Trước đó nó đã từng làm điều này khi thăm thú nơi đây, vậy nên nó đã biết được cảm giác đó như thế nào.

Nếu không bị Ian đuổi theo, trượt trên sợi dây cáp sẽ là điều tuyệt vời nhất mà Dan đã từng làm. Trên thực tế, điều đó vẫn còn khá vui. Trong khoảnh khắc trượt vào sợi cáp, nó không hề nghĩ gì về Isabel hay nhà Madrigal hay cuộc truy tìm Manh mối; nó chỉ việc nắm chặt và lướt đi trong khoảng không, bầu trời bao la phía trên nó và mặt đất ở xa bên dưới.

Dan đáp xuống sàn thứ hai và nhìn lại. Y như dự định, Ian đang đuổi theo nó chỗ nấc thang.

Trạm kế tiếp lại là một đường du dây khác. Sau đó Dan vượt qua chướng ngại vật thứ ba, cây cầu dây bắc ngang qua một con mương khô. Nó có thể nhìn thấy một mặt sàn phía trước và bên rìa nó là một tấm lưới trải dài.

Khi nó bắt đầu trèo lên tấm lưới, Dan lẩm bầm tha thiết cầu xin. “Làm ơn làm ơn cho nó có hiệu quả.
...”

Tấm lưới được cố định hai bên tạo thành một độ dốc khoảng bốn mươi lăm độ. Một bên được cố định ở thanh gỗ đặt giữa hai thân cây. Bên còn lại được treo bởi một vài móc cong dưới mặt sàn nghi kế tiếp.

Thời điểm phải chính xác. Đứng trên mặt sàn, Dan vờ như bị chuột rút, đột ngột gập người lại xuống phía trước, co chặt người. Ian băng qua cây cầu dây và nhảy lên tấm lưới.

Nó leo nhanh hơn khi thấy rằng Dan không di chuyển.

Chờ nào ... chờ ...

Khi Ian leo được khoảng hai phần ba quãng đường tới đầu trên của tấm lưới, Dan hạ chân. Nó gỡ cái móc cố định của tấm lưới ở bên dưới mặt sàn, nắm chặt một đầu để nó có thể cầm bằng một tay, rồi ném hết sức bình sinh vào không trung.

Ian la lên.

Dan cũng la lên.

Hai tiếng la hoàn toàn khác biệt: một là tiếng la hoảng loạn, và tiếng la chiến thắng.

Ian đã bị bắt.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 13.1

Chương 13

**

Amy đã biết rằng mình gặp rắc rối ngay khi nhà Kabra bước xuống xe.

Con bé và Dan đã nghĩ rằng Isabel sẽ ăn mặc điệu đà và diêm dúa như thường lệ, đi máy đôi giày cao gót hàng hiệu của mẹ. Kế hoạch vạch ra là lái Ian theo một hướng và Natalie một hướng khác vào khu rừng, chắc chắn rằng Isabel sẽ không theo kịp họ. Dan sẽ xử lý Ian, Amy sẽ xử lý Natalie, và sau đó họ sẽ hợp lại để đối phó với mẹ Isabel.

Nhưng Isabel lại mặc bộ đồ dã ngoại và chạy theo ngay phía sau Natalie.

Hóa ra lại thành cuộc chiến một chọi hai ở bên thác nước.

Đã thăm dò khu vực này trước, Amy dẫn trước bọn Kabra một đoạn dài khi con bé rời khỏi đường mòn đi theo một con đường nhỏ xuyên qua khu rừng. Nếu Natalie đi một mình, Amy có thể cố gắng cắt đuôi con nhỏ.

Nhưng Amy phải canh chừng mẹ Isabel nữa, điều đó có nghĩa là tiếp tục bên bờ thác nước.

Amy băng qua một cây cầu gỗ nhỏ bắc ngang một dòng suối. Chỉ còn vài mét nữa, con bé sẽ đến phần chân thác. Ngọn thác nằm giữa hai tảng đá được bao phủ bởi dương xỉ và mấy cây tươi tốt khác. Thác đổ xuống những tảng đá, gần như là một cầu thang dốc tuột.

Amy nhảy vào làn nước và bắt đầu trèo lên những tảng đá ngay phía bên trong thác nước. Có bốn tảng đá có thể trèo lên. Amy nhanh chóng xử lý được; khá trơn trượt vì đám rêu và tảo.

Tầng thứ năm khá cao nên khó mà với tới. Nó tạo thành một mái che cho một hang động nông, với nước đổ xuống từ phía trước như thể một tấm màn che. Ướt nhẹp, Amy trèo lên phía trên tảng đá thứ tư và trượt xuyên qua thác nước.

Đó chính xác chưa phải là một nơi chốn trú ẩn. Khi nhìn vào thác nước, ai cũng có thể đoán ra con bé đã đi đâu.

Con bé bước tới vài bước trong hang động và tìm thấy món đồ mà nó và Dan đã để đó từ trước: một cái mũ và vài sợi dây thừng. Kế hoạch của họ là nếu con bé không thể bỏ rơi Natalie, thì sẽ dắt con nhỏ tới đây, quăng lưới, và treo con nhỏ lên. Đó chính là ý tưởng của Dan; sau khi quyết định bắt Ian bằng mấy tấm lưới, nó chắc hẳn có cả đồng lưới trong não.

Đó không phải là một kế hoạch hay ho để bắt đầu; Amy khá lo lắng về khả năng treo Natalie lên. Và giờ thì, dính thêm mẹ Isabel vào nữa.

Đôi tay Amy run rẩy. Con bé phải làm sao để chống lại cả hai người đó chứ? Con bé điên cuồng nhìn quanh, như thể một giải pháp có thể xuất hiện đột ngột từ giữa thinh không.

Chẳng có gì cả. Đầu óc con bé trống rỗng, ngoại trừ cảm giác khủng hoảng. Chỉ vài giây nữa thôi, kẻ giết cha mẹ con bé sẽ xé toang tấm màn bằng nước.

Nếu Isabel không ở kế bên, Natalie không biết rằng liệu con nhỏ có thể nhận ra mẹ mình không. Mụ ướm dẫm – hoàn toàn không thanh lịch – và leo lên những tảng đá; nhanh hơn Natalie nghĩ.

Isabel bước xuyên qua màn nước với Natalie sát đằng sau. Natalie ngấm mẹ con nhỏ vuốt nhẹ đầu mình, lắc cho những giọt nước rơi khỏi tóc. Mụ bỗng đứng không còn vội vã nữa.

Natalie nhìn Amy đứng dựa lưng vào vách đá. Isabel đưa tay ra. “Con rỗng nào, làm ơn?” mụ nói. Mụ cao giọng để có thể nghe thấy qua tiếng âm âm của thác nước; còn Natalie, con nhỏ hoàn toàn ẩn tượng bởi phong thái lịch lãm bình thản của mẹ mình. Như thể mụ đang hỏi Amy xin một thỏi chocolate hoặc gì đó.

“Tôi-tôi không mang theo,” Amy nói, cố gắng tránh xa Isabel. “Bà có thể khám người tôi nếu bà muốn. Tôi nói thật. Nó không có ở đây, tôi bỏ nó lại ở thị trấn rồi.”

“Trong trường hợp đó, mày đi với tụi tao,” Isabel nói. “Đám lính lác của mày đâu rồi? Không sao, chẳng thành vấn đề. Tụi tao sẽ chuyển lời cho tụi nó, và tao chắc rằng khi tụi nó nghe thấy về – à – những kế hoạch tao giành cho mày – tụi nó sẽ vắt chân lên cổ mà chạy.”

Natalie không hề biết mẹ nó có kế hoạch gì, nhưng hẳn không phải là một bữa ăn trưa và mua sắm, chắc chắn là vậy. Con nhỏ cảm thấy bao tử quặn lên một cái.

Không máu me. Làm ơn, không có máu me, nó – nó thật sự quá ... kinh tởm.

Natalie ngay lập tức cảm thấy tội lỗi về sự thiếu trung thành của mình, nhưng con nhỏ vẫn không thể dập tắt suy nghĩ đó được.

Isabel bước tới trước, tóm lấy cánh tay Amy, và kéo con bé qua màn nước. Mụ đẩy Amy xuống các bậc thang, mụ bóp chặt tay tới mức Amy khóc thét lên vì đau đớn. Natalie bước theo sau, suýt mất thăng bằng vài lần trên nền trơn trượt.

“Chúng ta sẽ quay trở về thị trấn, và mày sẽ đưa cho tao con rỗng đó,” Isabel nói, như thể chẳng có gì đơn giản hơn. “Sau đó tụi tao sẽ liên lạc với con trông trẻ của tụi mày.”

Chúng quay trở lại con đường mòn. Amy cố gắng hết sức chống cự lại kẻ bắt giữ mình nhưng không thành công. Nắm tay của Isabel như gọng kìm bằng sắt vậy.

Chiếc cầu gỗ nhỏ xuất hiện trong tầm mắt. Và rồi –

“AMY CHẠY!”

Con bé và Dan đã nghĩ rằng Isabel sẽ ăn mặc điệu đà và diêm dúa như thường lệ, đi mấy đôi giày cao gót hàng hiệu của mụ. Kế hoạch vạch ra là lái Ian theo một hướng và Natalie một hướng khác vào khu rừng, chắc chắn rằng Isabel sẽ không theo tụi nó. Dan sẽ xử lý Ian, Amy sẽ xử lý Natalie, và sau đó tụi nó sẽ hợp lại để đối phó với mụ Isabel. Nhưng Isabel lại mặc bộ đồ dã ngoại và chạy theo ngay phía sau Natalie.

Hóa ra lại thành cuộc chiến một chọi hai ở bên thác nước.

Đã thăm dò khu vực này trước, Amy dẫn trước bọn Kabra một đoạn dài khi con bé rời khỏi đường mòn đi theo một con đường nhỏ xuyên qua khu rừng. Nếu Natalie đi một mình, Amy có thể cố gắng cắt đuôi con nhỏ.

Nhưng Amy phải canh chừng mục Isabel nữa, điều đó có nghĩa là tiếp tục bên bờ thác nước.

Amy băng qua một cây cầu gỗ nhỏ bắc ngang một dòng suối. Chỉ còn vài mét nữa, con bé sẽ đến phần chân thác. Ngọn thác nằm giữa hai tảng đá được bao phủ bởi dương xỉ và mấy cây tươi tốt khác. Thác đổ xuống những tảng đá, gần như là một cầu thang dốc tuột.

Amy nhảy vào làn nước và bắt đầu trèo lên những tảng đá ngay phía bên trong thác nước. Có bốn tảng đá có thể trèo lên. Amy nhanh chóng xử lý được; khá trơn trượt vì đám rêu và tảo.

Tầng thứ năm khá cao nên khó mà với tới. Nó tạo thành một mái che cho một hang động nông, với nước đổ xuống từ phía trước như thể một tấm màn che. Ướt nhẹp, Amy trèo lên phía trên tảng đá thứ tư và trượt xuyên qua thác nước.

Đó chính xác chưa phải là một nơi chốn trú ẩn. Khi nhìn vào thác nước, ai cũng có thể đoán ra con bé đã đi đâu.

Con bé bước tới vài bước trong hang động và tìm thấy món đồ mà nó và Dan đã để đó từ trước: một cái mũng và vài sợi dây thừng. Kế hoạch của tụi nó là nếu con bé không thể bỏ rơi Natalie, thì sẽ dắt con nhỏ tới đây, quăng lưới, và treo con nhỏ lên. Đó chính là ý tưởng của Dan; sau khi quyết định bẫy Ian bằng mấy tấm lưới, nó chắc hẳn có cả đồng lưới trong não.

Đó không phải là một kế hoạch hay ho để bắt đầu; Amy khá lo lắng về khả năng treo Natalie lên. Và giờ thì, dính thêm mục Isabel vô nữa.

Đôi tay Amy run rẩy. Con bé phải làm sao để chống lại cả hai người đó chứ? Con bé điên cuồng nhìn quanh, như thể một giải pháp có thể xuất hiện đột ngột từ giữa thinh không.

Chẳng có gì cả. Đầu óc con bé trống rỗng, ngoại trừ cảm giác khủng hoảng. Chỉ vài giây nữa thôi, kẻ giết cha mẹ con bé sẽ xé toang tấm màn bằng nước.

Nếu Isabel không ở kế bên, Natalie không biết rằng liệu con nhỏ có thể nhận ra mẹ mình không. Mục ướt đầm – hoàn toàn không thanh lịch – và leo lên những tảng đá nhanh hơn Natalie nghĩ.

Isabel bước xuyên qua màn nước với Natalie sát đằng sau. Natalie nắm mẹ con nhỏ vuốt nhẹ đầu mình, lắc cho những giọt nước rơi khỏi tóc. Mục bỗng dưng không còn vội vã nữa.

Natalie nhìn Amy đứng dựa lưng vào vách đá. Isabel đưa tay ra. “Con rỗng nào, làm ơn?” mục nói. Mục cao giọng để có thể nghe thấy qua tiếng âm ầm ầm của thác nước; còn Natalie, con nhỏ hoàn toàn ẩn tượng bởi phong thái lịch lãm bình thản của mẹ mình. Như thể mục đang hỏi Amy xin một thỏi chocolate hoặc gì đó.

“Tôi-tôi không mang theo,” Amy nói, cố gắng tránh xa Isabel. “Bà có thể khám người tôi nếu bà muốn. Tôi nói thật. Nó không có ở đây, tôi bỏ nó lại ở thị trấn rồi.”

“Trong trường hợp đó, mày đi với tụi tao,” Isabel nói. “Đám lính gác của mày đâu rồi? Không sao, chẳng thành vấn đề. Tụi tao sẽ chuyển lời cho tụi nó, và tao chắc rằng khi tụi nó nghe thấy về – à –

những kế hoạch tao giành cho mày – tụi nó sẽ vắt chân lên cổ mà chạy.”

Natalie không hề biết mẹ nó có kế hoạch gì, nhưng hẳn không phải là một bữa ăn trưa và mua sắm, chắc chắn là vậy. Con nhỏ cảm thấy bao tử quặn lên một cái.

Không máu me. Làm ơn, không có máu me, nó – nó thật sự quá ... kinh tởm.

Natalie ngay lập tức cảm thấy tội lỗi về sự thiếu trung thành của mình, nhưng con nhỏ vẫn không thể dập tắt suy nghĩ đó được.

Isabel bước tới trước, tóm lấy cánh tay Amy, và kéo con bé qua màn nước. Mụ đẩy Amy xuống các bậc thang, mụ bóp chặt tay tới mức Amy khóc thét lên vì đau đớn. Natalie bước theo sau, suýt mất thăng bằng vài lần trên nền trơn trượt.

“Chúng ta sẽ quay trở về thị trấn, và mày sẽ đưa cho tao con rồng đó,” Isabel nói, như thể chẳng có gì đơn giản hơn. “Sau đó tụi tao sẽ liên lạc với con trông trẻ của tụi mày.”

Chúng quay trở lại con đường mòn. Amy cố gắng hết sức chống cự lại kẻ bắt giữ mình nhưng không thành công. Nắm tay của Isabel như gọng kìm bằng sắt vậy.

Chiếc cầu gỗ nhỏ xuất hiện trong tầm mắt. Và rồi –

“AMY! CHẠY!”

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Mạnh Mỗi – Quyển 9)Chương 13.2

Natalie thấy Amy phản ứng ngay lập tức. Con bé ngã đầu ra phía sau đập mạnh vào cằm Isabel. Isabel rít lên đau đớn và Amy vùng thoát khỏi kìm kẹp của mẹ và chạy qua cầu.

Có tiếng kinh hãi vang lên đột ngột; Natalie không thể biết được đó là gì. Con nhỏ và Isabel đang chạy trời chết lên cây cầu.

Quá trễ rồi, Natalie thấy cả tả mấy thứ tròn tròn nhỏ nhỏ màu nhau đang lăn tới phía trước mặt. Con nhỏ trượt chân trên một hạt và mất thăng bằng. Chuyện y hệt xảy ra cho Isabel. Natalie nắm lấy lan can cầu để khỏi bị té ngã. Mẹ nó không may mắn như thế.

Isabel ngã và đập đầu lên một cây cột sắt. Mẹ ngã sấp xuống đất, bất tỉnh.

Natalie hét lên. Con nhỏ nhìn thấy máu chảy ra từ vết rách trên trán mẹ mình.

Rồi con nhỏ nghe ai đó nói, “Đồ chó cảnh dê tiện. Mình biết là mấy thứ này sẽ hữu ích mà.”

Amy hầu như không tin vào mắt mình. Đó là Nellie.

Cô nàng đã ném cả đồng hạt nhục đậu khấu lên cầu và giờ đang đứng ở đầu kia, vung vẩy cái túi rỗng.

Ngay lúc đó Amy nghe thấy tiếng bước chân đến gần. “Amy?”

Đó là Dan. Nó bước tới nhìn và dừng lại đột ngột, ngó cảnh tượng ngay trước mắt.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” nó hỏi.

Nellie xoắn cái túi và chống nạnh. “Chị hết việc khi chị nói vậy, chứ không phải khi ai đó nói chị như vậy,” cô nàng nói, nhìn xoáy thẳng vào Amy.

Amy nhìn lại Nellie, đôi mắt mở lớn đầy ngạc nhiên.

“Đã!” Dan đưa nắm tay lên. “Và Ian đã bị bẫy trong tấm lưới – nó sẽ tốn cả năm để tìm được đường thoát. Chị lấy được cái nanh chưa?”

Amy chớp mắt. “Chưa,” con bé đáp.

Ba đứa bước lên cầu. Isabel đang nằm ngửa, chân tay loè khoèo kỳ quặc. Amy khó có thể -suy nghĩ rõ ràng. Thật là lạ lùng khi nhìn thấy kẻ khủng bố và bất khả chiến bại Isabel nằm trên mặt đất như một con búp bê bị quăng qua một bên bởi một đứa trẻ.

“Chúng ta có thể” – giọng Dan vang lên khàn khàn – “chúng ta có thể chắc chắn rằng – rằng mẹ sẽ không làm phiền chúng ta nữa.”

Amy nhìn nó sững sờ. Sao thằng nhỏ luôn có vẻ biết rõ những gì mình đang nghĩ nhỉ?

“Ừm, em không có ý –” Dan lựa chọn từ ngữ. “Nhưng nếu – nếu có thể có cái gì đó khiến mẹ –

kiểu như, bị loại khỏi mọi hành động? Trong chừng, khoảng một tháng?”

Tụi nó có thể làm gì? Đập lên đầu mụ cái nữa – có cần làm vậy không? Bẻ gãy vài cái xương? Đá mạnh vài cái vô bao tử và hy vọng nội thương xảy ra?

Chỉ vài giây Amy đã có thể nghĩ được những điều đó, nhưng con bé cũng biết sự thật.

“Chúng ta không thể,” con bé thì thào.

Con bé không muốn nói về vấn đề vật lý. Con bé muốn nói rằng tụi nó không thể làm điều đó để trả thù Isabel.

Tụi nó đã đồng ý rằng chuyện phán quyết để sau. Đây là cơ hội khác để chứng minh rằng tụi nó khác với những người còn lại của nhà Madrigal.

Dan thở dài một hơi thật lớn cho cả hai đứa chúng nó, tiếng thở dài của buông bỏ và hối hận.

Natalie quỳ gối cạnh bên Isabel. Con nhỏ đã cởi áo khoác của mụ ra và đang để tay áo lên vết thương trên trán mẹ nó. Con nhỏ ngược lên.

“Bà ấy đang chảy máu. Làm ơn đi, có thể giúp tôi không?”

Amy chưa bao giờ nhìn thấy Natalie như vậy trước đây. Dĩ nhiên, con nhỏ đã từng ướm sưng, điều đó không có nghĩa gì, nhưng, Amy có thể nói rằng mọi vết tích bóng bẩy đã biến mất. Natalie nhìn như một con bé năm tuổi đang hoảng sợ.

Nellie kiểm tra nhanh cho Isabel. “Mạch đập và hơi thở ổn. Nhưng vết rách đó có thể cần phải khâu lại.”

“Khâu lại á? Ý chị là ... một vết sẹo?” Natalie hỏi, rõ ràng là kinh hoàng.

Nellie mặc kệ con nhỏ. “Mấy đứa đang tính vinh danh à?” cô nàng hỏi Amy.

Amy do dự trong khoảnh khắc. Mụ ấy chưa chết – nó không giống như đùng vô một xác chết, con bé tự nói với bản thân.

Nhưng, vẫn còn khá khó khăn khi lôi tay Isabel ra và kéo tay áo lên.

Không có chiếc lắc ở tay kia. “Cái răng nanh,” Amy nói với Natalie, “nó đâu rồi?”

Natalie bặm môi và lắc đầu.

“Mày muốn tụi này lục người bà? Tụi tao có thể làm đó,” Nellie nói với một chút đe dọa trong giọng nói.

Amy liếc nhanh Natalie, rồi quay lại với Nellie.

“Cho em một phút nha?” Amy nói. “Cả em nữa, Dan.”

Dan tỏ ra phẫn nộ. Nhưng nó và Nellie bước xa khỏi cây cầu và đi tới đứng cách đó vài mét.

Amy quỳ xuống cạnh Natalie. “Tôi cần cái nanh đó,” con bé nói. “Nếu mẹ em lại mò tới nữa, tụi này sẽ hạ đo ván bà lần nữa, và điều đó chẳng tốt đẹp gì cho bà đâu. Nói cho tôi cái đó ở đâu và tụi này sẽ giúp em tìm bác sỹ cho bà.”

Natalie cau mày nhưng không nói gì.

Amy hồi thúc mạnh hơn. “Bà có thể bị chấn động. Chúng ta càng ngồi đây lâu, bà càng có khả năng bị tệ hơn.”

Natalie nhìn tuyệt vọng. “Một giao dịch,” con nhỏ nói. “Chỉ có con rỗng mà mẹ muốn. Tôi đưa chị cái nanh, chị đưa tôi con rỗng.”

Amy lắc đầu. “Tôi không làm như vậy được,” con bé nói.

Sự im lặng kéo dài. Natalie bốt lo lắng về vết thương của mẹ nó; máu đã ngừng chảy. “Bà ấy sẽ ghét việc mang một vết sẹo,” con nhỏ thì thào. “Chị nghĩ trang điểm có che được không nhỉ?”

Mẹ nó bị hạ đo ván đang chảy máu lạnh queo, và con nhỏ thì đang nói về trang điểm??

Nhưng Natalie nhìn thực sự lo lắng.

“Tôi không biết về trang điểm,” Amy chậm rãi nói. “Mẹ tôi – bà chưa bao giờ chỉ tôi. Tôi mới chỉ bảy tuổi khi bà chết đi.” Con bé ngừng lại. “Có quá nhiều thứ tôi không bao giờ có thể làm với bà.”

“Đi mua sắm,” Natalie nói. “Đó là điều mà tôi và mẹ hay làm cùng nhau nhất.”

“Ừ,” Amy lặng lẽ nói. “Tôi sẽ chẳng bao giờ đi mua sắm cùng mẹ.”

Natalie mở to mắt. “Điều đó thật kinh khủng.”

Amy nghiêng người về phía trước. “Natalie, làm ơn đi,” con bé nói. “Mẹ em cần ai đó có thể giúp bà.”

Natalie nhìn lại phía Isabel. “Hứa nha?” con nhỏ nói, giọng nói run rẩy. “Hứa là chị – chị sẽ không làm bà đau nữa nếu – nếu – tôi –”

Amy đưa tay lên, kiểu Hướng Đạo Sinh. “Tôi thề,” con bé nói.

Natalie moi móc một trong mấy cái túi quần ở thắt lưng mẹ nó. “Bà ấy bỏ nó vào đây,” con nhỏ giải thích. “Bà ấy nói rằng nếu có gì xảy ra, bà có thể sẽ bị cởi áo khoác, nhưng sẽ khá do dự nếu ai đó muốn cởi quần bà ra.”

“Thật thông minh,” Amy nói, và thật tâm nghĩ vậy.

Natalie kéo cái nắp dán của túi và lôi cái răng nanh đang treo tòng teng trên một xâu chìa khóa ra.

“Bà ấy tìm thấy nó nhiều năm rồi,” con nhỏ nói. “Thường bà hay đeo nó trên vòng tay, nhưng bà nói như vậy sẽ an toàn hơn cho hôm nay.” Con nhỏ trao nó cho Amy, con bé nhìn nó một lát, rồi nắm chặt tay vòng quanh chiếc răng nanh.

Amy đứng lên. “Ồ yên đây.” Con bé nói. “Tụi này sẽ đi gọi cấp cứu, và ai đó sẽ đến giúp mấy người.”

Natalie nhướn mày lên suy tư. “Đội đã,” con bé nói. “Chị có cái gì để trói em lại không?”

“Em muốn tôi trói em lại á?” Amy hỏi, giật mình.

Natalie gật đầu. “Lỡ bà tỉnh lại và phát hiện cái nanh đã biến mất –”

“Ồ, tôi hiểu rồi,” Amy nói. Con bé tặng Natalie nụ cười nửa miệng.

“Thông minh ghê luôn,” con bé nói, và lại thật tâm nghĩ vậy lần nữa.

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 14.1

Quay trở lại xe, Dan đập tay chiến thắng với Amy mạnh tới nỗi tay con bé đỏ cả lên.

“Tụi mình làm được rồi!” nó reo lên. “Lũ Hồ Mang – đã biến thành giun đất bò đi khỏi mình rồi và đang bò vô một cái hố ở đâu đó rồi! Ha!”

Amy cho phép bản thân thưởng ngoạn cảm giác lấp lánh và hân hoan từ vẻ phấn khích của thằng bé trong đôi phút. Phản ứng của con bé còn mạnh mẽ hơn vậy. Con bé cảm thấy gần như choáng váng về việc tụi nó hoàn toàn săn đuổi Isabel Kabra và thành công trong việc đoạt lấy chiếc răng nanh.

Sự nhiệt tình của Dan bùng nổ làm thằng nhóc hoàn toàn quên mất việc cẩn trọng. “Giờ thì chúng ta có biểu tượng của cả bốn nhà rồi!” nó la to, hoàn toàn không để ý đến cái nhìn hoảng hốt của Amy.

Tuyệt. Nellie vốn chỉ biết về con rắn và chiếc nanh trước đây, nhưng giờ thì cô nàng biết tất cả mọi thứ.

Dan tiếp tục lảm nhảm. “Nhưng chúng ta vẫn không biết mấy cái đó để làm gì, vậy nên chúng ta làm gì tiếp đây?”

Amy đã nghĩ qua điều này rồi.

“Nellie, chị có thể gọi cho Miss Alice chứ? Hỏi bà coi bà có nhớ ra bà Grace đã thực sự quan tâm tới cái gì khi bà ở đây không? Ý em là, cái gì đó khác ngoài chiếc bông tai.”

Cuộc gọi sau đó có hiệu quả nhiều hơn tụi nó mong đợi. Miss Alice nhớ lại rằng bà Grace đã bị mê hoặc bởi khu khảo cổ ở Cảng Hoàng Gia và giành rất nhiều thời gian ở đó. Theo gợi ý của Miss Alice, tụi nó gọi tiếp cho Lester tại Nhà Lưu trữ. Vì Lester là một nhà sử học, cậu chàng biết tất cả về Cảng Hoàng Gia. Anh chàng sẽ gặp tụi nó ở đó khi anh ta tan sở.

Lộ trình đến Cảng Hoàng Gia đưa tụi nó đến với Palisadoes, một dải đất nhô ra và uốn lượn ra biển cả. Bán đảo nhỏ hẹp tới mức tụi nó cùng lúc có thể nhìn thấy nước của Cảng Kingston ở một bên và biển cả mênh mông ở phía bên kia. Lester đã hướng dẫn Nellie lái xe tới một nhà thờ tên là St. Peter. Nhà thờ không phải là một nhà thờ to lớn, ấn tượng – chỉ là một nhà thờ trắng nhỏ bé.

Lester đã chờ sẵn ở đó và chào mừng tụi nó với một nụ cười dễ thương của anh chàng.

“Đây là St. Peter,” anh chàng nói. “Có vài thứ ở đây anh muốn tụi em nhìn quan.”

Anh chàng dẫn tụi nó băng qua sân nhà thờ, tới một nghĩa trang nhỏ.

“Đây này,” anh chàng nói, chỉ vào một ngôi mộ đá nằm ngang trên mặt đất.

Amy đọc dòng ghi chú lớn lên cho cả bọn cùng nghe.

“Nơi đây an nghỉ thi hài của Lewis Galdy người đã rời khỏi trần thế này tại Cảng Hoàng Gia vào ngày

22 tháng 12 năm 1739, thọ 80 tuổi. Ông sinh ra tại Montpelier, Pháp nhưng rời bỏ quê hương vì đức tin và đến định cư tại hòn đảo này nơi mà ông bị nuốt chửng bởi trận Đại Động Đất năm 1692 và bởi thiên tai ông bị ném xuống biển và được cứu thoát một cách diệu kỳ bằng cách bơi cho đến khi được một con tàu vớt lên. Ông đã sống nhiều năm sau đó trong sự nổi tiếng tột cùng. Được yêu thương và thương xót bởi tất cả mọi người khi từ trần.”

“Bị nuốt chửng bởi Đại Động Đất?” Dan hỏi.

“Ngày 7 tháng 6 năm 1692.” Lester đáp. “Một trận động đất rất lớn, tiếp theo là sóng thần và dư chấn. Có lẽ là, Lewis Galdy đã rơi vào một trong các khe nứt như các khe khác. Hầu hết mọi người chết khi các cơn dư chấn khép các khe nứt lại. Nhưng bằng cách nào đó, ông ta thoát được và ra tới biển cả dặm ngoài kia.”

“Đúng là một chuyến du hành!” Dan thốt lên.

Lester cười toe toét. “Anh đã nghĩ là em sẽ thích mà.”

“Thật tuyệt vời khi ông ta trải qua bấy nhiêu chuyện mà vẫn còn sống!” Amy nói.

“Trận động đất đã phá hủy hai phần ba thành phố,” Lester tiếp. “Em có thể nhận thấy điều đó trên đường tới đây, giờ khá yên tĩnh, chỉ còn là một làng chài bé nhỏ.”

“Đó chắc hẳn là một trận động đất ra trò,” Nellie nói.

“Em cá là có những con sóng,” Dan lên tiếng. “Kiểu như mấy con sóng thần. Nó tràn vào phủ lên cả vùng.”

“Gần như vậy,” Lester nói, “nhưng chưa đủ. Cả thành phố đã được xây dựng trên cát. Trận động đất và con sóng thần đã làm nền đất bất ổn, và gần như cả thành phố đã sụt xuống dưới hố cát.”

Dan há hốc miệng. “Cả thành phố ư? Trời ơi!”

“Giờ đây người ta gọi là Sunken City – Thành phố bị chìm, theo cách đó.” Lester nói, chỉ tay về phía Đông Bắc. “Anh đã làm vài nghiên cứu cho các đoàn khảo cổ. Thành phố Sunken được coi là một trong những khu vực khảo cổ màu mỡ nhất ở khu Ca ri bê – thực ra là cả khu vực Tây Bán cầu. Một thành phố từ thế kỷ thứ mười bảy, được bảo tồn dưới làn nước!”

Amy cảm thấy nhiệt huyết dâng tràn. Con bé luôn yêu thích lịch sử, nhưng Lester đã làm con bé nhận ra rằng lịch sử không chỉ là những mốc thời gian và địa điểm và tên gọi. Quá khứ đang sống quanh anh chàng, hàng ngày luôn.

“Cũng có một vài con tàu quan trọng ở khu vực cứu hộ quan trọng,” anh chàng nói. “Chúng cũng đang được khai quật một cách cẩn trọng.”

Amy đề tâm hơn. “Chúng ta tới đó được không? Chúng ta có thể coi công việc khai quật được không?”

Grace, con bé nghĩ. Miss Alice nói bà Grace đã dành nhiều thời gian ở đây. Có lẽ sàng lọc và tìm kiếm xung quanh nhằm tìm thêm những gì liên quan tới Anne Bonny hoặc Vú Em. Khu vực đào bới có lẽ là một nơi hoàn hảo để bắt đầu tìm hiểu xem bà đã tìm kiếm điều gì ...

“Em muốn đi xem ư?” Nụ cười của Lester càng rộng hơn thường lệ. “Thường thì họ không cho khách du lịch vào đâu, nhưng để anh xem anh có thể làm được gì,” anh chàng nói, và nháy mắt.

Dan ngược nhìn anh chàng, “Lester, anh quẩy lên nào!”

Lester cười lớn. “Cám ơn! Nhưng reggae(1) mới là phong cách của anh.”

“Ồ thì,” Dan nói cổ vũ. “Lester, anh reggae đi!”

Trên xe, khi tụi nó tới gần mép biển ở phía bên kia của bán đảo, Amy cảm thấy ngạc nhiên đến lần thứ một trăm về sắc màu của biển cả.

“Xanh-công-ngọc,” con bé thì thào.

Rồi con bé chớp mắt.

Amy lôi chiếc kính lúp và sợi dây vàng ra khỏi ba lô của mình.

“Gi vậy?” Dan nói. “Tụi mình đã bỏ lỡ gì à?”

Amy đảo mắt. “Chị biết rồi!” con bé nói. “Đó không phải là từ ngữ. Đó là một dạng – giống như là chữ viết tắt.” Con bé lục lọi một lúc trong ba lô và lấy a một cây viết và một tập giấy ghi chú nhỏ.

“Nhìn nè,” con bé vừa nói vừa viết.

EKTOMALUJAEK – Ekaterina TOMA-Tomas LU – Lucian JA – Janus

“Tuyệt!” Dan nói. “Hắn là vậy rồi!” Rồi nó xịu mặt. “Nhưng vẫn là chuyện cũ à. Ngay cả khi chúng ta biết nó là gì, chúng ta cũng chẳng biết làm gì với nó. Nó đâm vào lòng bàn tay mình trong thất vọng. “Thật khó chịu mà!”

Amy đặt dải vàng lại. “Chị biết,” con bé nói, “nhưng lùi một bước tiến hai bước– mọi chuyện diễn ra vậy thôi.”

Dan kháng cự lại sự xoa dịu đó. “KHÔNG có bước lùi nào sẽ tốt hơn,” nó lầm bầm.

Khu vực khai quật ở Cảng Hoàng Gia là một khu khai quật khảo cổ, không phải là một điểm thu hút khách du lịch. Mọi việc hầu hết được thực hiện tại lán trại Quonset không xa bến tàu chính.

Lester dắt tụi nhỏ đi vào trong lán trại. Đó là một khoảng không rộng lớn. Những chiếc bàn dài nối vào nhau ở cả hai vách tường.

Dọc theo những bức tường phía sau là bàn làm việc và máy tính. Có khoảng gần chục người trong căn phòng, làm việc tại bàn dài hoặc trên máy tính. Xuống phía giữa mặt sàn, có nhiều thùng chứa những vật kỳ lạ và cả những đồ phía trên và phía dưới tấm vải bạt. Thật khó có thể nói rằng những “vật” đó là gì; mọi thứ đều có vẻ được bao phủ bởi một sắc màu nâu nâu xám xám và xanh lá.

Amy cảm thấy chút rùng mình xuyên khắp cơ thể. Mấy màu sắc này – rỉ sét và tảo và rong – nghĩa là mọi thứ ở mấy cái đồng này đều đến từ bên dưới mặt biển. Từ Sunken City, hoặc từ những con tàu...

“Vật này được khai quật từ năm tòa nhà bị nhấn chìm trong cát và đã được nhận thấy là được bảo quản tốt,” Lester nói. “Ở trên các bức tường, em có thể thấy các bức vẽ kiến trúc về những tòa nhà đó đã từng ra sao.”

“Có cái nào trong đám này từ một con tàu cướp biển không?” Amy hỏi.

“Không thể nào,” Lester đáp. “Những con tàu, chúng ta không làm việc trên chúng. Việc đó được

thực hiện bởi các công ty cứu hộ tư nhân. Nhưng Cảng Hoàng Gia đã từng là nơi trú ẩn của cướp biển trong nhiều năm. Chúng ta có lẽ không thể biết chắc được, nhưng các hiện vật chúng ta tìm thấy trong những tòa nhà này – có thể một vài trong số chúng đã từng trong tay của cướp biển.”

Amy nhìn Dan đầy ấn ý. Vật gì đó Anne Bonny đã từng chạm vào có thể nằm trong chính căn phòng này.

“Đi đi và tìm quanh,” Lester nói. “Làm ơn đừng chạm vào gì hết, nhưng anh sẽ vui lòng trả lời những câu hỏi của tụi em. Ở phía này này” – anh chàng chỉ về phía bức tường bên trái – “Họ đã phục chế những vật lớn, và phía bên phải là những vật nhỏ hơn.”

Amy và Dan hướng về phía bên phải của lán trại. Ba người đang làm việc tại chiếc bàn dài, dùng nhiều công cụ khác nhau. Một vài cái nhìn như dụng cụ nha sĩ – mấy cái máy đánh bóng tí mẩn và đồ bẩy. Có cả kính lúp và kính soi kim hoàn và thậm chí cả một cái kính hiển vi. Có đám bàn chải đủ mọi kích cỡ nữa, từ loại dùng để rửa chén tới cả những cái cọ vẽ tốt nhất.

Một người phụ nữ đang xử lý một vật trông như một cái tô lớn. Một người khác đang xử lý bộ đồ bằng bạc dơ đầy trước mặt cô ta. Amy bước chậm theo chiều dài của căn phòng, rồi ngừng bước và quan sát mọi việc. Thật tí mẩn, con bé có thể nói như vậy; có thể mất nhiều ngày trời chỉ để làm sạch một cái nĩa.

[1]Reggae là một phong cách âm nhạc từ Jamaica. Có thể Google để hiểu rõ hơn.

Đây là cách chơi chữ cho Dan nói với Lester là "Lester, you Rock"

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 14.2

“Đầu tiên tụi anh dùng các biện pháp cơ học để làm sạch,” Lester giải thích, “nghĩa là tụi anh làm sạch mọi vật bằng tay. Nếu như có gì đó không thể làm sạch theo cách đó, họ sẽ sử dụng hóa chất. Nhưng chuyện đó đầy rủi ro. Nếu em không biết rõ vật đó làm từ gì, em sẽ không thể biết được nó sẽ phản ứng ra sao khi em xử lý nó với hóa chất. Do đó, đó là giải pháp sau cùng, và họ làm mấy cái đó ở trường đại học. Tụi anh chỉ làm sạch bằng hóa chất tại đó.”

Amy đi về phía hai cái bàn cuối cùng. Một bàn có đầy các vật đã được làm sạch.

Mỗi thứ đều được đặt trong túi khóa kéo nhựa và đánh số trên nhãn. Trên chiếc bàn kia là những vận cần phải xử lý bằng hóa chất. Chúng vẫn còn bị che bởi lớp bao ngoài.

Amy lướt nhìn những vật đã được làm sạch. Phần lớn nhìn như những mảnh gốm vỡ. Một túi đựng chiếc bình gốm thiếu nhiều miếng. Một chiếc hộp bạc đặc biệt được chạm khắc với những hình vẽ khó hiểu. Hai đĩa thiếc hầu như không bị hư hại gì. Còn có nhiều bình thủy tinh, ống điều đất sét, và ít nhất thêm cả tá thìa nữa, mỗi thứ đều ở trong túi riêng.

Dan đứng kế bên con bé. “Em chẳng biết chúng ta có thể tìm được gì nữa,” nó nói.

“Đặc biệt là khi chúng ta chẳng biết nó là cái gì.”

Nó quơ tay không chút hy vọng về phía đồng hồ giữa phòng. Rồi nó dừng tay ngay giữa chừng.

“Đợi đã,” nó nói, “chúng ta không biết nó là cái gì, nhưng chúng ta có biết vài điều về nó. Có lẽ chúng ta nên tìm kiếm mấy con gấu và mấy con sói và mấy con rắn, kiểu kiểu vậy á.”

Amy đứng yên một lát. Những lời của Dan gợi lên một suy nghĩ, con bé dời ánh mắt từ những chiếc thìa về phía cái hộp bạc.

Chiếc hộp được chạm khắc khắp nơi, không chỉ trên nắp hộp mà cả ở các mặt bên. Hình khắc có vẻ hoàn toàn ngẫu nhiên. Không có sói hay gấu, dĩ nhiên – cái đó quá dễ dàng. Chỉ có những lần rạch và những đường vòng lặp lại không theo một khuôn mẫu nào.

“Dan ơi,” con bé thì thào. “Cái hộp đó – nhìn coi phía bên đó có trông không?”

Dan nhìn coi con bé đang chỉ về đâu. “Em có điên –“

“Vâng,” Dan đáp tức thời, “em đã nói chị điều đó hàng năm trời.”

Nhưng Amy trông không có vẻ đang đùa giỡn. “Chỗ không bị khắc đó,” con bé nói chậm rãi, “trông giống như một hình chữ nhật, nhưng các góc được bo tròn. Chị nghĩ đó chính xác là kích cỡ và hình dạng của cái này.” Và con bé gõ tay lên mặt dây chuyền hình rồng đang đeo ở chính giữa vòng cổ của mình.

Dan nhìn qua nhìn lại giữa vòng cổ và cái hộp. Rồi nó nhắm mắt một lúc. Khi mở mắt ra nó nói, “Có một cái hộp được chạm khắc trong cái bảng kê đó,” nó nói.

“Có hả?” Amy nói, giọng con bé cao vót về trí nhớ đáng kinh ngạc của nó – và một lần nữa – về cả niềm hy vọng rằng tụi nó tìm ra điều gì đó.

“Tụi mình phải ngó gần hơn vật đó,” Dan nói.

Nó đi tới chỗ Lester, anh chàng đang tán nhảm với Nellie. Cả bước về phía Amy.

“Dĩ nhiên rồi,” Lester nói. “Anh có thể lấy vật đó ra khỏi túi cho em, nhưng anh không thể để cho em chạm vào nó.”

Anh chàng lấy cái hộp ra khỏi túi nhựa bảo quản. Nó có kích cỡ và hình dạng như nửa hộp giày. “Thật thú vị khi em hỏi về vật này,” anh chàng lên tiếng. “Đây là vật duy nhất ở đây không hoàn toàn được khai quật từ những tàn tích.”

“Vậy chứ nó từ đâu ra ạ?” Amy hỏi.

“Một người tặng giấu tên,” Lester nói. “Nó đến cùng một bức thư nói rằng chiếc hộp là một vật gia truyền từ Càng Hoàng Gia – một gia đình sống sót sau trận động đất. Người tặng cảm thấy vật đó nên được trưng bày cùng những hiện vật được khai quật.”

Anh chàng lắc nhẹ chiếc hộp, cả cả đám nghe thấy âm thanh nho nhỏ. “Bức thư cũng viết rằng không ai từng mở được cái hộp trước đây. Có cái gì đó ở trong, nhưng tụi anh cũng chưa bao giờ tìm ra được là cái gì. Tụi anh đã cố chụp x-quang nó, nhưng có vẻ nó được lót bằng chì. Và tụi anh không thể phá hủy một hiện vật chỉ để xem cái gì ở bên trong. Tụi em có từng thấy một chiếc hộp đồ Trung Hoa chưa?”

“Em thấy rồi,” Nellie nói. “Chúng thật tuyệt vời.”

“Đúng vậy,” Lester đồng ý. “Chúng thường được làm bằng gỗ, với những thanh trượt. Không có ổ khóa, nhưng chiếc hộp sẽ không mở ra cho tới khi em gạt các thanh trượt đến đúng vị trí. Vật này có vẻ giống vậy, ngoại trừ việc nó không có thanh nào, và tụi anh cũng không thể làm rõ được.”

Anh chàng cầm cái hộp cho tụi nó có thể nhìn thấy các mặt của hộp.

Amy và Dan cả hai cùng kiểm tra kỹ lưỡng. Chưa tới năm giây, Dan liếc nhìn Amy với ánh mắt cháy bỏng. Con bé bước tới phía trước nó ngay lập tức.

Trên mặt bên kia của cái hộp có một chỗ trống hình mặt dây chuyền, và có những chạm khắc ngoằn ngoèo ngẫu nhiên. Nhưng có một chỗ trống khác mà Amy biết là hình ảnh mà Dan đã bắt gặp.

Bạn sẽ không bao giờ nhận thấy nếu bạn không biết mình đang tìm kiếm cái gì.

Đó chính xác là hình dạng và kích cỡ của vuốt gấu.

Và dĩ nhiên, ở mặt thứ ba của cái hộp, tụi nó tìm thấy hai đường ngoằn ngoèo hình con rắn, và trên mặt thứ tư, một hình tam giác kéo dài cùng kích cỡ với nanh sói.

“Cho phép tụi em,” Amy lẩm bẩm, và kéo Dan bước ra xa vài bước.

“Một người tặng giấu tên, coi nào,” nó thì thào kích động. “Chắc chắn là một người nhà Cahill rồi!”

“Đó có lẽ là cách mà chiếc hộp được chế tác,” Amy đáp, cũng đầy hào hứng. “Đặt bốn huy hiệu đúng chỗ và chiếc hộp mở ra! Chắc chắn rồi!”

“Tụi mình phải cầm cái hộp đó,” Dan nói.

“Nhưng bằng cách nào?” Amy đã bắt đầu nghĩ về điều này từ khi con bé nhìn thấy hình dạng vuốt gấu.

“Ngay cả khi tụi mình chôm được cái hộp, thì điều đó cũng là điều khủng khiếp cho Lester. Anh ấy thậm chí có thể bị mất việc!”

“Dĩ nhiên chúng ta không muốn chôm rồi,” Dan nói, “nhưng đó có thể là lựa chọn duy nhất của chúng ta.”

“Xin lỗi cưng?”

Amy quay lại, giật bắn người. Con bé đã không để ý rằng Nellie đang đứng sát bên để nghe lén.

“Tụi em không có chôm chia gì cả,” Nellie nói. “Không phải ở đây.”

Amy nắm chặt nắm đấm. “Chả liên quan gì đến chị,” con bé nói.

Nellie nhìn con bé lạnh lùng. “Chúng ta sẽ xem xét điều đó,” cô nàng nói, và chạy đi.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 15

“Lester, em nói chuyện với anh chút xíu được không?”

Nellie hướng về phía chiếc bàn. Lester đang đặt chiếc hộp xuống phía trên chiếc túi nhựa chứa thật thận trọng.

“Dĩ nhiên em,” anh chàng nói. “Chuyện gì nào?”

Nellie sờ vào chiếc khuyên mũi hình rắn. Mọi thứ thật phức tạp ... làm sao cô nàng có thể giải thích hết cho anh chàng đây? Cô nàng nên bắt đầu từ đâu?

Đương nhiên là từ đầu. Với Grace. Mọi thứ đều bắt đầu từ Grace.

“Bà Grace thật sự quan tâm đến dự án này, phải không nào?” Nellie lên tiếng.

“Uh, đúng,” Lester mỉm cười đáp. “Bà quan tâm về tất cả mọi thứ của Jamaica cổ xưa. Anh còn nhớ lúc bà còn ở đây, khi đó anh mới chỉ là một thằng nhóc. Bà đã hỏi Bà anh về những câu chuyện cũ mèm, và Bà đã kể, và anh ngồi kể bên nghe cùng. Có lẽ chính điều đó làm anh muốn học về lịch sử.”

“Vậy bà có biết là anh làm việc trong dự án không?”

“Ồ, dĩ nhiên. Bà chính là người tìm việc cho anh. Bà tìm ra một trường đại học ở Mỹ có liên kết với Hiệp hội Lịch sử Jamaica trong việc khai quật khu vực này. Bà tài trợ một khoản tiền lớn và” – anh chàng cười toe lên nữa – “giúp anh có được buổi phỏng vấn để được làm người nghiên cứu ở đây. Vậy nên giờ anh làm việc toàn thời gian ở Viện Lưu trữ và làm việc tư vấn về dự án.” Nellie gật đầu. Bà Grace lại là cao thủ tổ chức mọi thứ nữa rồi.

Lester cau mày. “Bà thường kiểm tra anh, hỏi xem dự án sao rồi, coi tụi anh có tìm thấy thứ gì thú vị. Anh đã không nghe thấy tin tức gì của bà vài tháng rồi. Đáng lẽ anh nên tự liên lạc với bà.”

Anh chàng nhìn có vẻ buồn bã. Cả hai lặng thinh một lát, nhớ về Grace.

Nellie đụng nhẹ vào tay anh chàng. “Lester, em nghĩ tụi em biết vài thứ về bà Grace mà anh có lẽ không biết,” cô nàng nói. “Grace đã quan tâm dự án này vì một lý do riêng. Bà ấy hy vọng tìm thấy vài thứ.”

Lester nhìn cô nàng đầy tò mò. “Chính xác đó là cái gì?”

“Cái này nghe có vẻ điên rồ,” Nellie nói, “nhưng tụi em không chắc chắn rằng bà có thực sự biết rõ là bà cần tìm gì không. Tất cả những gì tụi em biết, là bà đã ngang dọc khắp nơi vì nó trong nhiều năm. Và bà chết đi trước khi bà hoàn tất cuộc tìm kiếm, vậy nên Amy và Dan đang cố gắng hoàn thành cho bà. Và cả em cũng vậy.”

Lester có vẻ hơi bối rối, nhưng không đến nỗi cảnh giác. “Ok, anh vẫn đứng về phía tụi em,” anh chàng lên tiếng.

Nellie hít một hơi dài. “Điều này rất quan trọng với bà Grace,” cô nàng nói. “Và cũng bí mật – bà

muốn càng ít người biết về nó càng tốt. Do đó việc đó giờ thành: Tụi em muốn cái hộp đó.” Cô nàng hất mặt về phía chiếc bàn. “Tụi em nghĩ đó chính là thứ bà Grace tìm kiếm. Tụi em muốn mang nó đi” – cô nàng đưa tay ngăn Lester phản đối – “nhưng tụi em muốn làm một giao kèo.”

Cô nàng gấp gáp trước khi Lester kịp nói bất cứ điều gì. “Tụi em nghĩ ít nhất là mình có một phần của thứ cần để mở nó. Sau khi hoàn tất, tụi em sẽ trả lại anh và nói cho anh biết bí mật làm sao mở được chiếc hộp.”

Cô nàng dán chặt mắt vào Lester.

Anh ta phải nói đồng ý thôi, phải vậy thôi. Nếu không, mấy người mà cô nàng làm việc cho sẽ rất không vừa ý.

Và chẳng có gì vui vẻ cả khi họ không vừa ý.

Lester nhìn chiếc hộp trên mặt bàn. Anh chàng liếc mắt về phía sau chiếc lán, về một trong số những đồng nghiệp đang làm việc trên máy tính. Có lẽ là sếp của anh chàng. Anh chàng nhìn chiếc hộp lần nữa, và sau cùng nhìn Nellie.

Cô nàng yên lặng chờ đợi như thể cả tiếng đồng hồ. “Ok, thỏa thuận như vậy,” sau cùng anh chàng lên tiếng. “Grace là cả thế giới với anh và Bà. Trước khi bọn em xuất hiện, anh đã từng nói là không có gì mà anh không làm được cho Grace.”

Anh chàng lắc đầu. “Anh đã sai. Anh không thể làm như vậy - Anh không thể để tụi em mang nó đi. Không phải vì như vậy anh sẽ mất việc. Nhưng vì điều đó sẽ đi ngược lại nguyên tắc của một nhà lịch sử học chân chính. Em nghĩ rằng bạn có lý do đúng đắn để lấy nó. Rồi mỗi người hoặc mỗi nhóm hoặc cả mỗi chính phủ trên thế giới cũng vậy, những người lấy đi những cổ vật khỏi nơi mà nó thuộc về.”

“Nhưng tụi em sẽ trả lại mà! Em thề!”

Nellie bắt chéo ngón tay cầu may, cầu nguyện rằng điều cô nàng nói là sự thật.

“Không phải rằng anh không tin em,” Lester nói. “Thật sự, anh thậm chí còn không biết em. Thực tế là em biết bà Grace, và tụi nó là cháu bà - anh ước gì như vậy là đủ. Nhưng không phải vậy. Anh rất tiếc.”

Tim Nellie như chùng xuống. Tụi nó đáng ra nên chôn cái hộp đó luôn, và nếu tụi nó không thể xoay xở mở nó ra được, thì Lester, người đã luôn đáng yêu, sẽ căm ghét tụi nó, và Miss Alice cũng sẽ ghét tụi nó...

Lester đang nhìn chăm chăm vào cô nàng gần như không chớp mắt. Cô nàng dán chặt vào ánh mắt anh chàng, không dám chớp mắt hoặc hít thở, hy vọng rằng biểu cảm của cô nàng không làm lộ ra rằng cô nàng đang cố gắng tìm cách chôn chia chiếc hộp.

Sau một lúc lâu, anh chàng có vẻ suy nghĩ thấu đáo và nhẹ nhàng đáp trả ánh nhìn như tia la-de.

“Tụi em không thể lấy chiếc hộp đi,” anh chàng thẳng thừng nói, “nhưng anh có thể. Anh có thể nói rằng anh muốn tìm hiểu vài thứ trên nó, và họ sẽ cho anh mang nó ra ngoài. Đó là cách có thể làm được. Bất kể bọn em tính làm gì với chiếc hộp, em làm với sự chứng kiến của anh. Đó là điều không thể thương lượng.”

Nellie vòng tay qua cổ anh chàng. Không giống như cô nàng bị gượng ép bản thân-anh chàng, sau tất cả, rất...

“Cảm ơn anh nhiều lắm, Lester! Anh sẽ không phải hối hận về điều đó, em hứa!”

Phản ứng nhiệt tình của cô nàng đã lôi kéo Dan và Amy lại gần. Nellie giơ cao ngón tay cái với tụi nó.

“ĐãAAA!” Dan nói, và thể hiện nỗ lực đi bước nhảy moonwalk.

Nellie nhướn mày với Amy, con bé đang mỉm cười với Lester. Con bé bắt gặp ánh nhìn của Nellie và nhún vai lại.

Xời, con nhỏ này đúng cứng đầu, Nellie nghĩ. Mình có thể có tiền triển với Dan, nhưng con nhỏ là loài động vật khác hoàn toàn. ...

Cười toe toét nhưng ngưng ngừng, Lester tách khỏi vòng tay của Nellie. Anh chàng nhặt cái hộp lên và bỏ vào trong túi nhựa.

“Anh tới nói chuyện với sếp đã,” anh chàng nói. “Anh sẽ gặp bọn em ở ngoài.” Bên ngoài lán trại, thời tiết đang thay đổi. Mặt trời như một trái banh màu cam giận giữ, chiến đấu chống lại một đám mây màu tím khổng lồ. Gió rít xào xạc trên tán lá cọ như tiếng thì thầm.

Amy xoa xoa cánh tay. Không khí ẩm áp và ẩm, nhưng gió có chút mát lạnh.

“Cảm giác như một cơn bão đang tới vậy,” Nellie nói.

Nhưng Amy không chú ý đến thời tiết lâu. Con bé sờ lên mặt dây chuyền hình rồng. “Em sẽ phải cắt nó ra,” con bé nói, buồn rầu bởi ý nghĩ đó. Có lẽ bà Grace đã luôn là một Madrigal độc ác, con bé nghĩ, nhưng mình yêu thích mặt dây chuyền này từ trước khi mình biết mọi chuyện.

“Chúng ta có lẽ chỉ cần nó để mở chiếc hộp,” Dan nói. “Sau đó, có lẽ chị sẽ có lại dây chuyền đeo lên lại thôi.”

“Ồ, đó có thể là một vấn đề,” Nellie nói. “Để Lester đưa chiếc hộp cho tụi mình, chị đã nói với anh là chúng ta có thể mở chiếc hộp, và chúng ta sẽ trả anh chiếc hộp với cách để mở nó ra.”

“Vấn đề mà,” Dan nói. “Nói cho anh biết cách mở hộp không có nghĩa là chúng ta phải đưa cho anh mọi thứ để mở hộp.”

Amy trông có vẻ mơ hồ. “Chị không biết,” con bé nói. “Tốt đẹp gì khi biết cách mở mà không thực sự mở được chứ?”

“Có lẽ họ có thể sao chép lại cái mặt dây chuyền và mấy cái kia,” Dan nhấn mạnh.

Amy nhìn lại nó đầy triu mến. Nó hiểu ý nghĩa to lớn của dây chuyền của bà Grace đối với con bé.

Ngay lúc đó, Lester chui ra khỏi lán trại. Anh chàng cầm theo một vật được bọc trong tấm vải.

Chiếc hộp. Amy cảm thấy một chút run rẩy chờ đợi dọc theo sống lưng.

“Ok, giờ chúng ta làm gì với nó nào?” Lester hỏi.

Amy suy nghĩ trong giây lát. “Nellie, chị nghĩ sao nếu chúng ta kiểm tra trong một khách sạn? Điều đó sẽ cho tụi mình chút ... riêng tư?”

“Khách sạn Cảng Hoàng gia ngay bên bờ biển,” Lester nói. “Có lẽ nó không phải là nơi tốt nhất ở Cảng Hoàng Gia, nhưng nó ngay trên đường.”

“Mọi người đi bộ đi,” Nellie nói. “Chỉ đi lấy xe và lái tới đó với mấy cái túi của tụi mình.”

Gió càng lúc càng mạnh hơn. Thổi bật tóc Amy vào mắt con bé; con bé sau cùng phải túm tóc lại bằng một tay.

Cả đám kéo vào trong khách sạn và đợi ở sảnh. Khi Nellie tới một vài phút sau, những giọt mưa bắt đầu rơi chậm chạp. Amy và Dan nhào tới phụ mang mấy cái túi, cả lồng của Saladin. Con mèo thể hiện rõ ràng rằng nó không thích bị bỏ lại một mình trong xe. Dan cho nó ra khỏi lồng và giỡn với nó. Saladin sau cùng cũng nhả ra tiếng mrrp, nhưng an tọa trong vòng tay của Dan.

Khi Nellie làm thủ tục phòng, Lester đang loay quanh chỗ cửa sổ đầu kia của sảnh. Sảnh nhìn thẳng ra biển, thông qua một nhà hàng lợp bằng lá cọ với phần bên kia để trống.

Amy tới gần anh chàng. Con bé nhìn ra ngoài cửa sổ về phía đám người đang ăn tối trong nhà hàng. Vài cặp đôi, một nhóm phụ nữ, năm ngoài quanh bàn tròn-

Amy giật mình và mặt mũi tái mét.

Năm người.

Ian, Natalie, hai người đàn ông lực lưỡng - và Isabel.

Isabel Kabra, với phần đầu quấn băng - một phiên bản to hơn miếng gạc mà Amy đã đeo hai hôm trước. Bằng cách nào đó, miếng băng không làm cho mục có vẻ yếu ớt hoặc có vẻ dễ bị tổn thương; mà thay vào đó, nó như miếng băng mắt của cướp biển hoặc một vết sẹo của tên đua mô tô, nó làm cho mục trong thậm chí còn đáng sợ hơn.

Amy thấp thoáng cảm thấy cảm giác gần như ngưỡng mộ. Chỉ một vài giờ trước, Isabel còn bất tỉnh và chảy máu. Ít nhất mục hẳn còn đau đầu. Nhưng mục đang nói chuyện trong khi cả nhóm còn đang lúng túng, rõ ràng là đang lên kế hoạch.

Và Amy biết rõ ràng đó không phải là kế hoạch về một buổi tiệc trà.

“Dan!” Amy chạy lại phía nó. “Đám Kabra - tụi nó ở đây!”

“Đâu?” Amy vẫy tay điên cuồng. “Ngoài đó. Trong nhà hàng. Tụi nó có thể tới đây bất cứ lúc nào!”

“Tụi mình phải cảnh báo Lester-” Trong lúc tụi nó hồi hả băng qua sảnh chạy lại chỗ Lester, Amy tự hỏi phải nói gì với anh chàng. Tụi nó không thể tặng anh chàng một khóa học vỡ lòng về cuộc truy tìm Manh mối - chuyện đó sẽ tốn hàng giờ đồng hồ. Chỉ điều quan trọng nhất thôi, Amy quyết định. “Lester,” con bé hỏn hển nói, “có mấy người trong nhà hàng, và nếu họ tới đây và thấy tụi em - anh làm gì cũng được, đừng để cho họ ở gần cái hộp đó. Họ không được phép biết gì về nó cả -”

“Bọn họ có thể cố gắng chôm nó từ anh,” Dan nói. “Có lẽ anh nên giả vờ như không quan biết tụi em.”

Lester nhìn từng đứa; Amy có thể nói rằng anh chàng hoàn toàn bối rối.

“Tụi nó tới kìa!” Dan nói.

Không có thời gian lên kế hoạch. “Nhìn ra ngoài cửa sổ,” Amy nói một cách tuyệt vọng. “Quay lưng lại căn phòng, và có lẽ tụi nó sẽ không thấy tụi mình.”

Nellie đang bước lại chỗ tụi nó. “Làm thủ tục xong rồi,” cô nàng la to. “Chuyện gì vậy?”

“Nhà Kabra,” Dan nói. “Tụi mình không thể để cho chúng thấy Lester.”

Nellie không hỏi lấy một lời. Cô nàng đứng sau Lester khi hai người thu mình bên cạnh cửa sổ, Lester và chiếc hộp quý giá ở giữa.

“Tụi nó tới rồi,” Dan nói.

Nhà Kabra tiến vào sảnh, đi theo sau là hai người đàn ông, mặc bộ đồ thể thao và đeo kính râm. Một người đàn ông cao to, cả hai phải cao trên mét tám và cơ bắp cuộn cuộn. Trông cứ như thể chúng lấy mấy đứa nhỏ cỡ Dan làm bữa sáng thông thường.

Amy cố gắng hết sức vờ như đang say mê ngắm cái gì đó ngoài cửa sổ, và tại thời điểm đó là những giọt mưa đang rơi. Khi bọn Kabra băng ngang phía bên kia của sảnh, con bé có thể thấy bọn chúng qua khe mắt trong vài giây. Rồi bọn chúng đi khuất tầm mắt, và con bé cảm thấy chút hồi thúc, quay lại và nhìn bọn chúng bằng cách đếm từng giây.

Hai...ba...bốn... nếu bọn chúng ở khách sạn này, bọn chúng sẽ đến thang máy rồi, và nếu không, bọn chúng sẽ chỉ ở cửa. Năm... sáu... bảy ...

Bảy không hề là con số may mắn.

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 16

“Tụi nó kia rồi!” Giọng Isabel vọng qua sảnh lớn. “Hugo, Anton, nhanh lên nào!”

Amy quay người. Nhóm bọn Kabra đã thực sự bước vào thang máy; Ian và Natalie đã ở bên trong. Cánh cửa thang máy trượt đóng vào, để lại Isabel cùng hai gã đàn ông; đèn báo số tầng bắt đầu sáng lên, cho thấy thang đang chuyển động.

Nellie quay sang Lester. “Chạy nào! Và anh làm gì cũng được, đừng để cho chúng lấy mất chiếc hộp. Tụi em sẽ cần chúng lại.”

Lester có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng Isabel đã băng ngang qua căn phòng kéo theo lũ đồng bọn.

Dan vẫn đang ôm Saladin. Bất thần, nó đẩy con mèo về phía Isabel và hai gã đàn ông.

“LÙI LẠI!” nó hét to, vung vẩy con mèo trước mặt. “Con mèo này nguy hiểm nè! Nó có, à ờ, mèo-mèo bọt hôi miệng! Nó có thể gây tử vong cho con người!”

Saladin phối hợp bằng cách quơ quào trong không khí với bộ vuốt duỗi dài và rít lên dữ dội. Có vẻ như nó không đánh giá cao chuyện bị diễn tả như một bệnh dịch, ngay cả khi căn bệnh đó không thật sự tồn tại.

Isabel sải bước dài, và hai gã đàn ông loạng choạng va vào mũ. Đầu mũ đập vào vai của một trong hai gã. Rít lên đau đớn, mũ đặt tay lên trán và lao đảo.

Dù việc chậm trễ đó chỉ trong vài giây, nhưng điều đó đã đủ.

“Làm ơn đi, Lester!” Amy nài nỉ. “Đi đi!”

Lester lắc đầu đầy bối rối, rồi lách ra khỏi nhà hàng. Một lúc sau, Amy thấy anh chàng ngoài cửa sổ, chạy băng qua màn mưa về phía bãi biển hướng về phía khu lán trại khai quật.

Vừa lúc đó, cửa thang máy bật mở. Natalie và Ian bước ra ngay sau khi thang vừa lên vài tầng và quay xuống trở lại.

Isabel lắc lắc đầu, như thể điều đó giúp mũ nhìn rõ hơn. “Thật điên hình!” mũ hét lên. “Hai đứa tụi mày đâu rồi? Hugo, Anton, mấy đứa đàn, đừng có đứng ngây ra đó! Chạy theo gã trai kia - nó đang cầm theo thứ gì đó - nó chạy hướng kia!” Mũ chỉ về phía cửa nhà hàng.

Dan vội vã nhét Saladin vào lại chuồng. Người nhân viên phục vụ tại sảnh đứng kế bên trông có vẻ cảnh giác và giành một chỗ đầy trang trọng để đặt chiếc lồng cho con mèo.

Sau đó Dan chạy theo Amy khi con bé và Nellie lao về phía cửa, với Hugo và Anton theo sát gót.

Bảo.

Đó là từ đập vào đầu Nellie ngay khi cô nàng đặt chân lên phần không gian mở của nhà hàng. Những hạt mưa như tấp vào mặt cô nàng.

Nellie chưa bao giờ tận mắt chứng kiến một cơn bão, ngoại trừ trên TV. Nếu đây không phải là một cơn bão, cô nàng sẽ không bao giờ muốn ở bên trong phạm vi một ngàn dặm của một cơn bão thật.

Cô nàng chạy băng qua nhà hàng, mấy nhân viên đang vội vã khóa mọi thứ lại. Ở phía cuối của sân là một cầu thang dẫn ra bãi biển. Amy và Dan ở cạnh bên, Nellie nhảy cóc lên cầu thang. Chỉ sau vài bước, cô nàng đã hoàn toàn ướt nhẹp.

“Lối này!” cô nàng nghe Amy hét lên trong tiếng gió rít.

Tụi nó rẽ sang bên phải. Xa phía dưới bãi biển, tụi nó có thể thấy một điểm mờ nhạt là Lester đang vật lộn chống lại cơn bão. Bãi biển khá rộng vì thủy triều đã rút, hoặc tối thiểu là đã như vậy trước khi cơn bão bắt đầu. Nhưng những cơn sóng mỗi lúc một lớn hơn.

Cách tốt nhất để làm chậm lũ cơn đồ của Isabel là gì? Nellie mạo hiểm liếc nhanh qua vai.

“Ê!” cô nàng hét lên.

Hugo và Anton không còn phía sau tụi nó nữa.

“Tụi nó ắt hẳn đi theo lối cửa trước!” Dan la lên. “Tụi nó sẽ cố để đón đầu ảnh!”

“Tụi mình sẽ phải đến chỗ ảnh trước!” Nellie hét trả.

Tụi nó hét lên để nghe thấy nhau giữa tiếng gió hú.

Nellie cố gắng suy nghĩ. Với tiếng mưa rơi và tiếng gió gào thét, cô nàng hầu như không thể lắng nghe được suy nghĩ của mình. Bọn chúng sẽ nhanh hơn, chạy trên đường thay vì chạy trên cát. Lester có điểm khởi đầu tốt. Nhưng khi anh ta chạy tới lán trại, thì sao? Bọn chúng sẽ đến nơi trước khi tụi mình tới.

Tụi nó chạy đua trên bãi biển. Lester đã gần đến lán trại.

“Cố lên nào!” Amy la to, và chạy nhanh tới.

Nellie đã nghĩ rằng mình đã chạy hết tốc lực, nhưng nhìn thấy Amy tăng tốc làm cô nàng tìm thấy khả năng tăng tốc mới.

Phía trước, Lester bất thần dừng lại. Nellie biết điều đó nghĩa là gì: Anh chàng bị chặn bởi Hugo hoặc Anton.

Chắc chắn như vậy, Lester quay người và bắt đầu chạy về phía tụi nó.

Phía sau anh chàng, Nellie thấy một trong hai gã cơn đồ. Gã còn lại đâu rồi nhỉ?

Một vài giây sau, cô nàng đã có câu trả lời. Gã thứ hai xuất hiện trên bãi biển không xa phía trước tụi nó. Giờ Lester bị kẹp giữa hai gã đàn ông, chúng đang siết gọng kìm lại. Anh chàng chạy tới trước vài mét và rồi, với sự kinh ngạc của Nellie, anh chàng ngoặt sang bên phải và bắt đầu chạy.

Thẳng về phía biển.

“Anh ta đang làm gì vậy chứ?” Dan la lên.

Hugo và Anton âm thầm rượt theo Lester, đám trẻ Cahill theo chúng sát nút. Xuyên qua làn mưa, Nellie giờ đã có thể thấy được những gì mà cô nàng không thấy sớm hơn. Lester, vẫn ôm chặt chiếc hộp trong ngực, đang chạy trên một dải cát hẹp cao hơn tí xíu so với mặt bãi biển và kéo dài về phía mặt nước. Có lẽ anh chàng đã hy vọng rằng lũ côn đồ sẽ không chạy theo. Ai mà chạy ra biển giữa cơn bão chứ?

Dải cát hẹp tới mức ba người không thể chạy song song. Amy phía trước. Nước mấp mé mắt cá Nellie, nhưng mọi thứ đều ướt nhẹp tới mức cô nàng không phân biệt được do mưa hay do sóng.

Qua vai Amy, Nellie thấy Lester tung người nhảy tới. Anh chàng đáp xuống và loạng choạng bước tới vài bước. Rồi anh chàng quay người và nhìn lại phía sau.

Hugo và Anton đang nối đuôi nhau chạy theo, chỉ cách nhau khoảng 2 bước chân. Bất ngờ, cả hai cùng vấp và ngã về phía trước.

Nhưng cái gì làm chúng ngã? Nellie không hề thấy một tảng đá hay một mảnh gỗ trôi dạt hoặc bất cứ thứ gì – chỉ có cát, với nước xối và xoáy quanh. ...

“DỪNG LẠI!” Lester la lên. “ĐỪNG TIẾN TỚI NỮA! ĐÓ LÀ CÁT LÚN!”

Amy dừng lại nhanh tới mức Nellie đâm sầm vào con bé, và Dan xộc vào giữa hai đứa. Bằng cách nào đó, túm chặt lấy nhau, tụi nó xoay xở đứng vững vàng. Cả ba đứa đều há hốc miệng trước cảnh tượng phía trước. Hugo và Anton ngã nhào vì chân đã bị lún xuống bãi cát lún mà Lester đã nhảy qua. Bọn chúng đã bị lún đến tận đầu gối và đang vùng vẫy dữ dội, cố gắng kéo chân ra khỏi vùng lầy.

“NELLIE!” Lester la lên. “BẮT LẤY!”

Anh chàng ném chiếc túi vải về phía cô nàng, rồi hét lên, “QUAY TRỞ LẠI! ĐỢI ANH Ở CHỖ TRAI!”

Vâng, đúng rồi, Nellie nghĩ, làm như tụi em sẽ bỏ mặc anh ở đó vậy.

Nhưng cô nàng lùi lại, và Dan và Amy cũng vậy.

Lester bước một bước về phía Hugo và Anton.

“Nghe tôi đây,” anh chàng la lên. “Tôi sẽ nói cho mấy anh nghe cách thoát khỏi. Ngừng vùng vẫy; mấy anh sẽ chỉ lún thêm chút nữa. Nằm ngửa, như thể đang nổi bằng lưng - “

Anton và Hugo đáp trả bằng một chuỗi chửi thề, một vài lời Nellie thậm chí còn chưa bao giờ nghe thấy. Chúng vẫn cố gắng để rút người ra khỏi vùng cát lún.

Một trong hai đã lún tới eo, người kia thì tới bắp đùi.

“Nằm ngửa ra!” Lester hét lại lần nữa. “Duỗi tay ra và đá chân như đang bơi ếch! Đó là cơ hội duy nhất của các anh!”

Anh chàng bước thêm một bước đầy cẩn trọng tới trước. Nellie có thể thấy anh chàng đang cẩn thận để né xa rìa bãi cát lún.

Thế rồi Hugo - hoặc có lẽ là Anton - gầm lên một tiếng, quăng người tới trước, chộp lấy chân Lester. Nếu như gã đang cố dùng Lester để kéo mình lên, chiến thuật của gã thất bại thảm hại.

Thay vào đó, gã đã kéo Lester xuống.

“LESTER!”

Dan, Amy và Nellie hét lên cùng lúc.

Hai gã côn đồ đều la hét và túm lấy Lester, một gã nắm lấy tay, gã kia nắm lấy thắt lưng anh chàng. Lester gần như ngã sấp mặt xuống bãi cát lún nhưng đã túm lấy Anton - hoặc có lẽ là Hugo - và đứng dậy. Rồi anh chàng thúc cùi chỏ vào ngay mũi một gã. Gã côn đồ thét lên và dùng cả hai tay vỗ vào mặt mình.

“Nếu lũ đàn mày người không muốn chết, thì mày người nên lắng nghe!” Lester la lớn.

Dan cảm thấy ngưỡng mộ tràn trề. Lester đang la lớn tới mức nó có thể nghe thấy giữa tiếng thét gào của mấy gã côn đồ, nhưng không hề có chút căng thẳng nào trong giọng của anh chàng. Dan tự hỏi liệu mình có ngẫu khi bị chỉ trích như vậy không.

Hugo và Anton nhìn nhau, sau đó nhìn Lester. Cả hai đều ngừng vùng vẫy. Dan nhận thấy cơn bão đã giảm bớt đi một chút. Mưa vẫn như trút, nhưng gió không còn rít gào nữa.

“Tốt hơn rồi đó,” Lester nói. “Giờ thì. Không ai từng thật sự chìm ngìm trong cát lún - đó chỉ là chuyện thần thoại của Hollywood. Chừng nào tay anh còn duỗi ra được, anh sẽ chỉ chìm tới nách thôi. Nguy hiểm thật sự là giờ thủy triều đang lên. Nếu chúng ta không thoát ra sớm, chúng ta sẽ chết đuối.”

Dan nhìn thấy hai gã côn đồ tròn tròn mắt.

“Anh.” Lester chỉ vào gã côn đồ ngã xuống trước và giờ đã chìm tới ngực.

“Tên anh là gì?”

“Anton,” gã trả lời.

“Ok, Anton. Bắt đầu vẫy bàn chân và chân. ĐỪNG HOẢNG LOẠN. Chuyển động thật nhẹ, như đá. Đừng cố rút chân ra. Tất cả những gì cần làm là đẩy thân mình nằm ngang càng nhiều càng tốt.”

Nghe vậy, Hugo, người ngã sau Anton và do đó mới lún tới eo, cũng ngay lập tức bắt đầu chuyển động.

“KHÔNG,” Lester nghiêm nghị nói với gã. “Mỗi lần chỉ một người. Quá nhiều chuyển động sẽ làm cát trở nên bất ổn và chúng ta sẽ lún nhanh hơn. Anton đi trước, anh ta chìm sâu nhất -”

“Kệ nó chó!” Hugo hét lên. Cho dù, dĩ nhiên, Dan không thể thấy được chân Hugo đang làm gì; chúng hẳn phải chuyển động như điên vì như Lester đã dự đoán, cả ba bắt đầu chìm nhanh hơn.

“NGỪNG NGAY LẠI!” Anton la lên. “Mày nghe nó rồi đó, tao đi trước!” Gã quay lại và đâm vào mũi Hugo - cùng cái mũi đã ăn cùi chỏ của Lester trước đó. Hugo gào lên chửi thề và ôm chặt mũi mình lần nữa.

Dan bước tới một bước, rồi ngồi xồm xuống. “Lester,” nó nói gấp gáp, “tụi em có thể làm gì?”

“Đi tìm một cái cây hoặc một miếng gỗ phẳng hay gì đó,” Lester nói. “Nếu chúng chịu nghe lời anh nói, chúng ta sẽ không cần tới, nhưng phòng hờ trường hợp -” Anh chàng giờ đã bị lún trong cát đến tận eo; ngay cả như vậy, anh chàng vẫn nháy mắt động viên Dan.

Dan nhìn Amy và Nellie. “Mấy chị đi đi,” nó nói. “Em sẽ ở lại đây. Mau lên!”

Amy và Nellie bắt đầu chạy dọc theo bãi biển.

“CÂN THẬN ĐÓ!” Dan hét với theo.

Lũ Kabra vẫn ở đâu đó trên bãi biển.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 17

Hugo dường như đã bị thuyết phục, Anton ắt hẳn đã có thể vẫy nhẹ bàn chân và chân theo cách Lester nói, bởi vì Dan nhìn thấy đầu và vai của gã bắt đầu nghiêng về phía sau, như thể gã cố gắng nằm lên trên cát. Sóng bắt đầu tràn tới ngực và cằm gã.

“Tốt rồi, anh đang nằm đúng thế rồi đó,” Lester bình tĩnh nói như thể đang giảng dạy quần vợt. “Giả vờ như anh đang nổi bằng lưng - quặt tay và chân như anh đang bơi nào.”

Dan ngạc nhiên nhìn phần còn lại của cơ thể Anton dần xuất hiện từ trong cát lút.

“Bất cứ lúc nào nhé, anh có thể thoát ra nào,” Lester nói.

Chắc chắn luôn, chỉ chút sau, Anton “bơi” tới phần cát cứng hơn và lật người nằm úp sấp. Gã đẩy người bằng tay và đầu gối và thở hổn hển, nhìn y như một con chó khổng lồ làm Dan gần như phá lên cười.

“Tới phiên anh,” Lester nói với Hugo. “Bắt đầu vẫy bàn chân và chân nào.”

Hugo phớt lờ anh chàng. “Tới đây kéo tao lên!” Gã hét lên với Anton.

“Anh ta không thể kéo anh lên,” Lester nói. “Lực hút quá mạnh. Anh phải làm y như anh ta đã làm để thoát ra.”

“Làm theo lời nó đi,” Anton nói.

“ĐƯA TAY MÀY ĐÂY CHO TAO!” Hugo rống lên.

Anton nhún vai. Rồi gã nằm sấp xuống và đưa tay ra. Hugo nắm lấy và Anton bắt đầu kéo. Hugo vật lộn để thoát khỏi bị lún bởi bãi lầy.

“KHÔNG!” Lester la lên. “Anh đang quật cát lên đó-“

Thay vì được kéo lên, Hugo lún xuống sâu hơn.

“BUÔNG RA!” Anton hét lên. “Mày đang kéo tao xuống!”

Hugo đáp trả bằng cách chụp lấy tay Anton bằng cả hai tay mình. Anton nắm chặt bàn tay còn lại. “Buông ra hoặc tao sẽ đập bể mũi mày nữa đó!” gã đe dọa.

Bãi cát lún chuyển động, trượt và xoáy quanh như một vật thể sống. Giờ thì cả Hugo và Lester đã ngập đến tận nách trong bãi lầy. Hugo cao hơn Lester nhiều; sóng đã đánh tới cằm gã. Nhưng lại lên đến tận miệng Lester.

Ngay khi đó một ngón sóng đã phá tung mọi thứ. Lester đã nín thở được kịp lúc, nhưng Hugo ho sặc sụa và phun phì phì.

“Ok, ok!” gã nghẹn ngào. “Tao làm theo cách của mày!” Gã lờm Lester, rồi nhìn lại Anton.

“Giữ nó lại để nó không cản đường tao.”

Anton nắm lấy một cánh tay của Lester, dù theo Dan thấy thì điều đó hoàn toàn không cần thiết. Lester không thể ngáng đường ai.

“Tiếp tục đi,” Lester nói. “Ngửa ra, vẫy nhẹ chân.” Anh chàng nín thở khi một con sóng khác tràn qua.

Hugo ngập trong cát sâu hơn Anton, nên gã mất nhiều thời gian hơn để nằm đúng tư thế. Giờ Lester chỉ có thể thở bằng cách rướn đầu lên giữa những đợt sóng.

“Lester!” Dan la to. “Quên gã đi - tự cứu mình đi!”

Nó nhìn qua vai. Mấy đứa con gái đâu rồi? Hugo sau cùng đã thoát khỏi bãi cát lún. “Chơi nào,” Anton nói.

“Đội đã!” Dan la lớn. “Mấy người tính bỏ mặc anh ấy ư? Sau khi anh ấy đã giúp mấy người?”

Hugo nhún vai. “Chớ mày muốn tội tao làm gì hả, nhóc? Nó đã nói đó thôi, tội tao không thể kéo nó lên.”

“Đó là điều nó nói mà,” Anton đồng tình.

Chúng bắt đầu bỏ đi về phía bãi biển, bỏ mặc Dan ở rìa bãi cát lún cùng Lester đã hoàn toàn chìm xuống.

Dan nhìn quanh một cách tuyệt vọng. Không có dấu hiệu của Amy hay Nellie. Nó nhìn Lester, anh chàng đang nằm ngửa, rõ ràng đang cố lắc chân trong cát lún. Dan biết Lester có thể tự thoát khỏi-nếu anh còn đủ không khí để thở.

Anh ấy đã nghĩ rằng mình còn thời gian. Anh ấy đã không lường trước được các con sóng càng lúc càng to càng dồn dập.

Một con sóng tràn tới, và Dan kinh hoàng khi thấy Lester không kịp thở giữa những ngọn sóng; đầu anh chàng đã hoàn toàn chìm trong làn nước.

Một cái ống, như một ống thở, Dan tuyệt vọng nghĩ. Cái gì đó dạng ống để nó có thể đưa vào miệng Lester để anh chàng có thể thở khi sóng tràn vào.

Dan lục túi điên cuồng. Chẳng có gì cả.

Không có gì ngoài làn nước đang càng lúc càng sâu hơn.

Lester vẫn đang nằm ngửa, cử động chân và bàn chân để nổi lên. Nhưng như Dan thấy, đôi mắt của Lester bắt đầu tối lại. Anh chàng đã gần như không còn không khí để thở.

Dan chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy. Nếu nó nắm lấy Lester và cố gắng kéo anh chàng ra, liệu điều đó có làm mọi chuyện tệ hơn chẳng. Nó có nên chạy đi tìm giúp đỡ không?

Không! Nó không thể để anh chàng ở lại đây một mình. -Minh là tất cả mà anh ấy có!

Trong khoảnh khắc ấy, Dan biết mình phải làm gì.

Dan quỳ xuống chống tay và đầu gối vào làn nước. Thật khó có thể biết đâu là rìa của bãi cát lún ở

đâu; nó chỉ còn biết tin rằng cát chỗ nó sẽ không lún xuống.

Nó hít một hơi thật sâu và phồng má lên, dựa tới trước để Lester có thể nhìn thấy nó rõ ràng.

Lester giật mình gật đầu. Anh chàng hiểu Dan đang làm gì.

Dan cúi xuống mặt nước. Nó tìm thấy miệng Lester và đẩy toàn bộ không khí trong phổi nó vào. Rồi nó ngồi dậy và quẹt nước đang chảy ròng ròng vào mắt nó.

Có tác dụng rồi! Giữa những con sóng, nó có thể thấy Lester mỉm cười!

“ĐÚNG RỒI!” Dan đắm tay mạnh. Một vài hơi thở sẽ cho Lester đủ thời gian để thoát ra.

Nó hít vào, cúi xuống, và cho Lester nhịp thở thứ hai.

Lần này Lester giơ ngón tay cái với nó. Dan thấy phấn khích. Nó vẫn chưa thấy nửa thân dưới của Lester, nhưng chắc hẳn không còn lâu nữa.

Dan hít thêm một hơi tràn ngập phổi. Nó cúi tới, chuẩn bị cúi xuống lần nữa.

Một con sóng khổng lồ tràn qua nó, kéo nó lăn quay trên bãi biển. Dan cố gắng đứng dậy và lại bị đánh ngã bởi một con sóng khác. Sau cùng, nó lao đảo đứng dậy và nhìn quanh tuyệt vọng. Lester đâu rồi?

Dải cát dẫn tới bãi cát lún đã hoàn toàn chìm dưới làn nước. Dan không thể biết nó đã bị kéo đi từ hướng nào. Nó không biết ngọn sóng đã kéo nó đi hai hay hai mươi mét.

Lester đâu rồi?

Bốn phút. Suy nghĩ đó tràn vào đầu Dan, bật lên từ tất cả mọi góc ngách trong đầu nó. Bốn phút không có oxy thì não sẽ bị tổn thương. Nó phải tìm thấy Lester trong vòng bốn phút.

“DAN!”

Đó là Amy, đang chạy tới nó từ phía bờ biển, trên tay cầm một tấm gỗ ngắn.

“Amy!” Nó vội vã chạy tới và cầm lấy tấm gỗ.

“Đâu-“

“Em không biết!” nó nói. “Em đang đứng ngay đó với anh - rồi một con sóng - và anh ấy còn đang kẹt trong bãi cát lún - tụi mình phải tìm thấy anh!”

Bỏ qua lời giải thích bị xén gọn đó, Amy không hề hỏi thêm thẳng bé. “Chúng ta đi thôi,” con bé nói. “Em tìm bên phải, chị tìm bên trái, cả hai chúng ta sẽ cùng tìm khúc giữa.”

Con mưa đã ngừng và bầu trời đã trong trở lại; thậm chí còn có cả hoàng hôn, tím và vàng và mặc kệ nỗi đau của tụi nó. Tụi nó băng mình vào giữa những con sóng. Trong lúc tuyệt vọng tìm kiếm, Dan nhận ra là nó chẳng biết làm gì với tấm gỗ cả. Nếu Lester bất tỉnh - nếu anh chàng không thể tự thoát ra khỏi bãi cát lún, và tụi nó không thể kéo anh chàng ra - Dan cố gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Bao lâu rồi nhỉ? Một phút? Hai phút? Nước đã ngập tới đùi nó rồi. Ở bãi cát sâu tới đâu? Tụi nó đã ở quá xa chẳng?

Nếu Lester có thể quơ tay lên thì tại nó có thể thấy được anh chàng đang ở đâu...

Dan giật mình khi nỗi sợ xoắn vào dạ như thể bị đâm một cú.

Lester hẳn đã nghĩ tới điều đó.

Nếu anh ấy có thể giơ tay lên, anh ấy hẳn đã làm rồi.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 18

Dan đã từng nghe nói về tình trạng người ta “bị sốc” trước đây. Nó đã từng nghĩ điều đó giống như kiểu bị choáng nên bạn không thể nói hoặc thậm chí thở.

Điều này thật khác biệt. Nó vẫn đang thở những hơi thở gấp gáp, run rẩy toàn thân. Da nó lạnh lẽo và nhộp nhúa; nó cũng cảm thấy lạnh buốt từ bên trong. Nó nghe tiếng nhân viên cấp cứu nói với Amy và Nellie.

“Cậu bé bị sốc. Chúng tôi sẽ chăm sóc cho cậu bé.”

Chuyện đó diễn ra trong bao lâu? Kể từ lúc Amy để nó lại giữa làn nước để chạy đi tìm sự giúp đỡ; kể từ lúc nó nghe tiếng hú của còi xe cấp cứu, và người ta kéo đến đông nghịt bãi biển - cảnh sát và xe cấp cứu và cứu hộ, người ta quần thảo khắp nơi, và không ai quan trọng với Dan. Chỉ duy nhất một người quan trọng.

Lester.

Người ta phải kéo Dan ra khỏi nước. Nó vẫn ổn, nó liên tục nói với mọi người, rằng nó ổn, rằng Lester mới đang gặp rắc rối, nó phải tìm thấy Lester.

Người ta mang Lester lên bãi biển, lúc đó Dan vẫn ổn; nó quỳ sát bên Lester khi nhân viên cứu hộ cấp cứu cho anh chàng dường như hàng tiếng đồng hồ. Một nhân viên cảnh sát muốn phỏng vấn nó; nó từ chối rời khỏi Lester, nhưng nó nói với người cảnh sát điều gì đã xảy ra, bắt đầu từ việc Hugo và Anton đuổi theo Lester ra biển, và Lester đã giúp chúng thoát khỏi cát lún như thế nào. Người cảnh sát nhẹ nhàng với nó, không hỏi những câu hỏi khó, nên Dan không phải giải thích tại sao hai gã còn đồ lại đuổi theo Lester.

Sau cùng, người ta đưa Lester đi trên một chiếc cáng. Và ngay cả lúc đó Dan vẫn còn ổn, nhưng khi một nhân viên cấp cứu đóng cửa xe cấp cứu lại, cô ta nhìn viên cảnh sát đứng gần và lắc đầu, và Dan có thể nhìn thấy trong mắt cô ta, có thể thấy rõ ràng không nghi ngờ, rằng không còn hy vọng nào nữa cho Lester.

Đó chính là lúc nó bị sốc. Amy ở ngay kế bên nó, con bé chộp lấy nó khi nó khuyu xuống, và khi một nhân viên cứu hộ khác đỡ nó nằm xuống trên một chiếc cáng và kéo chần lên đắp cho nó, nhưng nó vẫn không cảm thấy ấm áp hơn, và giờ đây đó là tất cả những gì nó có thể nghĩ tới, anh ấy đã lạnh thế nào, run rẩy, lác lư, răng lập cập, lạnh từ trong xương tủy.

Lạnh tới mức nó không không không bao giờ có thể cảm thấy ấm lại nữa.

Bệnh viện giữ Dan lại qua đêm “để theo dõi”. Một y tá vào phòng kiểm tra nhiều lần, nhưng cô ta không cần phải kiểm tra nhiều. Amy đã làm thay cô ta.

Con bé đã để Dan lại bờ biển khoảng một tiếng đồng hồ. Khi nhân viên cứu hộ đưa nó lên xe cấp cứu, họ đã cố giải thích rằng trẻ vị thành niên không được đi cùng, nhưng Amy đã nói rất cứng tới mức

Nellie phải nhìn con bé ngạc nhiên.

“Cháu là người thân duy nhất của nó ở đây, và chị ấy là người bảo vệ bọn cháu,” Amy nói, chỉ tay về phía Nellie. “Chị ấy cho cháu quyền được đi với em ấy.” Và không đợi trả lời, con bé leo lên xe cứu thương.

Dan đã không nói một lời nào kể từ khi bị sốc. Nó chỉ nhìn con bé đúng một lần, với sự bối rối và đau khổ trong biểu cảm nhiều tới mức con bé ngay lập tức òa lên khóc. Sau cùng, nó ngủ thiếp đi, và Nellie nghiêm khắc bắt con bé tới nghỉ ngơi một chút tại chiếc ghế dựa trong góc phòng. Rồi Nellie rời khỏi để đi nói chuyện với Miss Alice.

Miss Alice tội nghiệp... Amy không thể nào nghĩ tới bà. Bà lớn tuổi như vậy ... liệu bà có thể sống tiếp sau cú sốc của việc nghe thấy tin này?

Amy tỉnh lại khoảng một tiếng sau đó. Trước khi nó mở mắt hoàn toàn, con bé nhìn về bên cạnh Dan lần nữa. Nellie đang ở ngay cạnh bên con bé.

Như thể cảm nhận được sự hiện diện của tụi nó, Dan trở mình. Amy chờ cho tới khi nó ngồi lên một chút, rồi rót cho nó một chút nước.

Nellie báo lại rằng một cháu gái của Miss Alice đang lái xe tới từ Vịnh Montego để ở bên bà, và rằng Miss Alice đã tiếp nhận thông tin với một sức mạnh đáng nể.

“Bà ấy thật cứng rắn,” Nellie nói đầy ngưỡng mộ.

Bắt đầu, Amy nhớ lại vài thứ. “Cái hộp đâu?” con bé hỏi. Lâu lắm rồi con bé không nghĩ về nó. “Chúng ta chia ra trên bãi biển,” con bé giải thích với Dan. “Nellie giữ cái hộp.”

“Đừng lo, nó an toàn,” Nellie nói, vẫy tay như thể xóa đi câu hỏi đó. Amy nhướn mày. “Ở đâu?”

“Chị nói nó an toàn,” Nellie đáp trả.

“Nhưng sao chị không nói ra nó ở đâu?”

“Sao em không thử tin chị một lần.”

“Ngừng lại! Ngừng lại đi!” Giọng Dan cất lên đầy đau đớn. Sừng sốt, hai đứa con gái nhìn lại nó. Amy thấy nó đang xoắn chặt tấm trải giường bằng cả hai tay, chặt tới mức các khớp tay trắng bệch. “Em không quan tâm tới cái hộp ngu xuẩn đó nữa,” nó nói, giọng nói khàn khàn như vỡ vụn. “Lester đã chết. Anh ấy chết vì cái hộp đó. Nếu cái hộp đó ở đây, em sẽ nghiền nó nát bét ra đó.”

Nước mắt bắt đầu lăn dài xuống má nó. “Em từ bỏ cái hộp đó, và mọi manh mối, và cả một triệu đô la đó luôn,” nó thì thào, “nếu điều đó có thể mang Lester trở lại.”

Amy chưa bao giờ thấy nó đau khổ đến như vậy. Con bé đứng lên khỏi ghế và đứng bên cạnh giường kể bên nó.

Nhẹ nhàng, con bé gỡ bàn tay của nó khỏi tấm trải giường mà nắm lấy tay nó.

Sau thật lâu, căn phòng trở nên hoàn toàn im ắng, chỉ còn tiếng khụt khịt của Dan. Amy chờ đến khi nó thôi khóc. Với tay còn lại, con bé đưa cho nó khăn giấy từ chiếc hộp trên kệ bên giường. Con bé cố kiềm chế bản thân không lau mũi cho nó; con bé dám chắc rằng nó sẽ không thích như vậy.

Dan lau mắt trước. Rồi nó hỉ mũi. Âm thanh cứ như là một con ngỗng kêu vậy.

Nellie khúc khích cười bé xíu; cô nàng ngay lập tức ra vẻ lịch thiệp và vờ như đang hắng giọng.

Dan hỉ mũi lần nữa. Lần này thì nghe như tiếng ngỗng kêu khi bị tra tấn vậy.

Nellie phá lên cười, và Amy ắt hẳn cũng kinh hoàng khi phát hiện ra mình cũng đang cười. Trong giây lát, Dan có vẻ phẫn nộ, rồi nó cũng phá lên cười lớn hơn cả.

Có một điều mà không đứa nào có thể giải thích được, rằng tụi nó cười cái gì. Tụi nó bình tĩnh lại, rồi sau đó một trong số tụi nó nhìn hai đứa còn lại rồi tiếng cười lại bắt đầu và tăng lên cho tới khi tụi nó lại ngừng và cười lần nữa. Tụi nó cười nhiều tới mức mắt Dan lại mờ sương trở lại, và nó lại phải xì mũi, lại là tiếng ngỗng kêu khi bị tra tấn, và dĩ nhiên làm tụi nó càng cười lớn hơn. Amy lấy tay che miệng, cố gắng bắt thành để ngăn lại, trong khi Nellie vớ lấy một chiếc gối và vùi mặt vào trong gối.

Sau cùng, tiếng cười của tụi nó trở thành tiếng khúc khích, và thôi. Cơ bụng Amy thực sự cảm thấy đau vì cười quá nhiều.

Cho tới khi cô y tá trực đêm đi vào. Cô ta đổ đầy bình nước của Dan và vỗ vỗ gối nó. “Đi được rồi đó,” cô ta nói.

“Cảm ơn,” Amy đáp. Cô y tá để tụi nó ở lại cách đây vài tiếng đồng hồ. Amy và Nellie đã quyết định rằng Dan sẽ an toàn trong bệnh viện suốt cả đêm. Sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra, tụi nó chắc chắn rằng nhà Kabra sẽ chỉ chậm lại một chút thôi. Đám con gái sẽ quay lại khách sạn và trở lại đón Dan vào buổi sáng. Tụi nó chúc nhau ngủ ngon. Khi tới cửa, Amy quay người và trở lại giường.

Dan trông như thể đã ngủ thiếp đi. Con bé cúi xuống và hôn thật nhanh lên trán nó.

Đã lâu lắm rồi con bé không hôn em. Nó không đáp trả, chỉ lắc lư người dưới tấm chăn và ngấm tịt mắt, nghĩa là, con bé biết rằng, nó không phiền.

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 19

“Điều này không giống với Irina.” Dan cất giọng gần như tiếng thì thầm từ ghế sau ô tô.

Bác sỹ đã kiểm tra bệnh án của Dan vào buổi sáng và nói rằng không có vấn đề gì về thể chất của nó cả, nhưng có lẽ nó có thể cảm thấy chút chóng mặt vì thuốc an thần được cho vào buổi đêm. “Thức ăn ngon, ánh nắng, thư giãn, đó là đơn thuốc của tôi,” ông bác sỹ dặn dò.

Không, Amy đã nghĩ vậy. Điều đó sẽ chẳng ích gì. Điều mà Dan cần là quay lại tất cả, trở lại thời điểm mà Lester còn sống. Nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt, kiệt sức của em trai, Amy biết đó chính là điều mà nó muốn nói về Irina.

Irina đã được chọn là một phần của cuộc truy tìm Manh Mối. Á đã biết rõ về phần thưởng và rủi ro và đã quyết định có chủ đích về việc tham gia bỏ qua những nguy hiểm tiềm ẩn. Á biết rõ cái chết của mình có thể chính là hậu quả của cuộc chiến săn tìm Manh Mối.

Lester thì hoàn toàn không biết gì cả.

“Thật không công bằng,” Dan thốt lên. “Tất cả những gì anh ấy muốn làm là giúp đỡ.” Những giọt nước mắt tuôn trào từ đôi mắt nhắm chặt của nó. “Và chúng ta chưa từng cho anh ấy một cơ hội.”

Nước mắt cũng lăn trên gò má Amy, nhưng con bé hắng giọng. “Ý em là sao?” con bé hỏi.

Dan mở mắt. “Chúng ta lẽ ra nên nói cho anh ấy biết. Rằng có thể gặp nguy hiểm khi giúp đỡ chúng ta. Chúng ta lẽ ra nên cho anh ấy một cơ hội để quyết định.”

Nó kéo áo thun chùi mắt. “Chúng ta là nhà Madrigal, phải rồi. Ý em là, chúng ta đã biết về điều đó, nhưng chúng ta nghĩ chúng ta khác biệt, phải không? Điều này chúng tỏ là chúng ta không thể. Lester đã chết rồi, và đó là lỗi của chúng ta.”

“Nhưng - nhưng chúng ta không gài bẫy để - để giết anh ấy. Không một ai! Thậm chí gần vậy!”

Dan lắc đầu. “Không quan trọng. Dù chúng ta cố ý hay không, cũng chẳng thay đổi được mọi chuyện xảy ra với Lester.”

Nội tâm Amy xoắn xuýt lại. Nỗi đau trong ánh mắt của Dan phản ánh lại cùng nỗi đau trong tim nó - dường như vô tận. Quá đau đớn để chấp nhận được.

Amy cảm thấy có gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng. Con bé đã cố gắng hai lần trước khi thốt lên. “Em có nghĩ giống như chị đang nghĩ không?” con bé thì thào.

Nó gật đầu. “Ừ,” Nó nói.

Con bé không hề dừng lại để xem xét. “Được rồi.”

“Ok,” nó lập lại.

Không cần nói thêm gì nữa.

“Sân bay.”

Nellie đập thẳng. May mắn là tụi nó chưa ra bãi đỗ đậu xe.

“Sân bay? Làm chi?” cô nàng vặn lại.

Amy ngó chằm chằm ra ngoài cửa sổ. “Tụi em sẽ về nhà,” con bé nói giọng khàn khàn. “Trở về với Di Beatrice.”

“CÁI GÌ?!”

“Đó là cách duy nhất,” Dan nói. “Tụi em là Madrigal. Madrigal làm tổn thương mọi người. Thậm chí giết người, hoặc chí ít là làm cho người ta bị giết. Tụi em phải từ bỏ cuộc truy tìm trước khi điều đó lại xảy ra lần nữa.”

Khoảnh khắc tiếp theo tất cả đều im lặng.

“Em có chắc không?” sau cùng Nellie lên tiếng.

“Vâng.” Hai đứa nói cùng lúc, lặng lẽ nhưng không hề do dự.

Nellie lái xe đi. Dan nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Cảnh tượng cuối cùng của mình về Jamaica... Minh sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa.

Sau đó một suy nghĩ tội lỗi nhói lên trong nó.

Tụi nó nên đến thăm Miss Alice. Nó đề cập khi nhìn thấy cổng ra của sân bay.

“Nè, đó là lối rẽ qua sân bay mà,” nó nói. “Chị đi lối rồi. Nhưng không sao - em đang nghĩ là mình nên ghé qua thăm Miss Alice trước khi tụi mình đi.”

Amy nhìn nó buồn bã. “Em nói đúng,” con bé nói.

“Vậy thì, Thị trấn Tây Ban Nha thay vì sân bay.” Dan nói, tự hỏi rằng nó sẽ có thể nói gì với Miss Alice. Không nghe Nellie trả lời. Và cô nàng không đeo tai nghe.

“Nellie ơi?” Amy gọi. “Tụi em muốn đi thăm Miss Alice, chị có nghe không vậy?”

Nellie kéo kính mát từ trên đỉnh đầu xuống và đeo vào. “Chị có nghe,” cô nàng nói. “Ngồi lại và thư giãn nào. Mấy đứa có thể nghỉ ngơi một chút đó.”

“Nhưng mình đi sai đường rồi,” Dan nói. “Thị trấn Tây Ban Nha hướng kia mà-“ Nó xia ngón cái qua vai, chỉ về hướng đối diện.

Sau một hoặc hai giây, rõ ràng là Nellie hoàn toàn không có ý quay trở lại, và Dan cảm thấy sự bối rối của mình trở thành sự sợ hãi mơ hồ.

“Chiếc hộp của Lester đâu?” nó thỉnh thoảng nói.

“Chị nói rồi, nó an toàn,” Nellie đáp.

Nó có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của Nellie từ gương chiếu hậu. Cô nàng cười mỉm.

“Đừng lo lắng,” cô nàng nói. “Hãy nhớ, bác sỹ nói em phải thả lỏng đó.”

“Em sẽ thả lỏng khi nào chị nói cho em biết cái hộp đâu,” Dan nói lại.

Nellie mím chặt môi. Rồi cô nàng nói, “chị sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào nữa. Các em sẽ hiểu hết mọi thứ khi nào chúng ta tới đó.”

“Tới Đâu?” Giọng Dan cất cao lên. “Chị đang mang tụi em đi đâu?”

Không có câu trả lời.

Amy ắt hẳn phải căng thẳng y như nó, vì con bé giờ đây đang nắm chặt tay nắm cửa.

“Dừng xe lại,” con bé nói. “Tụi em sẽ nhảy ra đó - em sẽ không đi đâu cả cho tới khi chị nói cho tụi em nghe chuyện gì đang xảy ra.”

“Xin lỗi,” Nellie đáp. “Đây là một chuyến xe tốc hành. Sẽ không dừng lại cho tới - trạm cuối.”

Trạm cuối. Cách cô nàng nói làm Dan cảm thấy một điềm xấu.

Amy giật mạnh tay nắm cửa. Tụi trẻ đã bị nhốt lại; cửa đã khóa.

“Đề bảo vệ tụi em thôi,” Nellie nói.

Trong giây lát, Dan đã nghĩ sẽ giành lấy tay lái hoặc chọt tay vô mắt Nellie - bất cứ điều gì để làm cho cô nàng ngừng lại. Nhưng còn nhiều xe khác trên đường; người khác có thể bị thương.

Tim Dan đập thình thịch. Nó cố nói, nhưng không có từ nào thoát lên được. Nó chỉ có thể nhìn chăm chăm một cách không thể tin đường vào phía sau đầu của Nellie.

Trong suốt thời gian qua cô nàng luôn giúp đỡ tụi nó để làm giảm mức phòng ngừa của tụi nó xuống.

Và tụi nó đã làm vậy, và giờ cô nàng thui cho tụi nó một đám.

Sau vài phút trên đường, Nellie bẻ lái và gọi điện thoại bằng di động của cô nàng.

“Đang trên đường,” cô nàng nói. Rồi, “Không. Không hiệu quả. Nhưng tụi nó đang đi với tôi. Có nghĩa là Kế hoạch B.”

Lời nói thật bí ẩn và đầy đe dọa, với Amy, điều đáng sợ nhất là giọng điệu thần nhiên của Nellie. Chắc hẳn cô nàng là robot; không hề có chút cảm xúc nào trong lời nói của cô nàng. Và mặt cô nàng lạnh như đá tảng.

Bị bắt cóc. Tụi mình đang bị bắt cóc.

Amy thậm chí không cố gắng hỏi xem Kế hoạch B nghĩa là sao; con bé biết cô nàng sẽ không trả lời. Ngón tay run rẩy, con bé tháo dây an toàn và trèo vào ghế sau. Con bé cần được ở kế bên Dan.

Amy muốn cảm thấy giận dữ vì những bằng chứng không thể chối cãi về sự phản bội của Nellie. Thay vào đó, con bé hoàn toàn bị nhấn chìm bởi những đợt sóng kiệt sức.

Mình quá mệt mỏi. Quá mệt mỏi và buồn rầu để có thể giận dữ. Con bé ước mình có thể cuộn tròn như một trái banh trong một căn phòng tối đen yên lặng và ngủ và ngủ và ngủ. Khoảng, mười năm chẳng hạn.

Quay mặt về phía cửa sổ, Amy nhắm mắt một cách bất lực. Vài giọt nước mắt ứa ra trên làn mi con

bé.

Sau khi tụi nó long đong trên đường khoảng một tiếng rưỡi - trong lặng câm - Nellie lái xe ra khỏi đường cao tốc đi vào một con đường nhỏ băng qua ngọn núi. Mặc dù ngọn núi có vẻ hoàn toàn hoang sơ nguyên thủy, tụi nó đôi khi vẫn thấy vài căn nhà. Một vài căn gần sát bên nhau tạo thành một thị trấn. Con đường trở nên hẹp hơn và dốc dần theo mỗi góc cua và sau cùng đưa chúng đến một cây cầu sắt được lót bởi những tấm thép băng qua một con mương.

THỊ TRẦN MOORE tắm nắng trên cây cầu ghi.

Nellie lái xe băng qua cầu và dừng lại ở bờ bên kia. Cô nàng hạ khóa cửa xe xuống.

“Mấy đứa có thể đi,” cô nàng nói với cùng chất giọng vô cảm. “Nhưng đừng có nghĩ tới chuyện chạy đi đâu.”

À không thể cản tụi mình được, Amy nghĩ. Có lẽ mình sẽ đánh lạc hướng à và Dan có thể chạy trốn.

...

Amy xuống xe và nhìn quanh. Thị trấn Moore không giống bất cứ thị trấn nào con bé từng thấy trước đây. Các ngôi nhà thưa thớt bên con đường đất dẫn thẳng lên sườn núi. Một vài căn được sơn những màu sắc nhiệt đới – xanh dương, hồng, vàng chanh – đã phai màu nhưng vẫn vui vẻ. Ngọn núi xa xa được bao phủ bởi màn sương xám-xanh làm các đường nét nhòe nhoẹt.

Dan đi vòng qua xe và đứng kế bên con bé. “Sao giờ?” nó hỏi một cách lo lắng.

“Tùy mấy đứa đó.”

Một giọng nói vang lên từ phía sau tụi nhỏ. Nhẹ nhàng, thô lỗ ... Khi Amy quay lại, con bé nắm lấy tay Dan, biết chắc chắn mình sẽ nhìn thấy gì.

Người đàn ông trong bộ đồ đen.

Người mà giờ đây mặc toàn màu xám.

Amy đứng tê liệt. Con bé thấy gã đang cầm một bọc hàng bọc vải rất quen thuộc.

Cái hộp.

Nellie đã đưa nó cho gã đàn ông mặc đồ đen.

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 20.1

“KHÔNGGGGG!”

Dan nhào ra khỏi vòng tay cổ giữ của Amy và lao tới trước. Con thịnh nộ của nó rất rõ ràng. Amy biết không có cách nào để nó cho phép cái hộp – hộp của Lester – nằm trong tay của kẻ thù.

Người đàn ông tỏ ra nhanh nhẹn bất ngờ so với một người lớn tuổi. Gã tránh khỏi Dan và gạt chân nó. Dan ngã nhào và cắm mặt vào đám đất.

Amy nhào lại cạnh bên nó.

Nó nhìn con bé đầy hoang dại. “Tụi mình cần hết-chị xử Nellie và em sẽ-“

“Ôi, làm ơn đi,” gã đàn ông mặc áo xám nói. “Và sau đó thì sao-chạy trốn khỏi chúng tôi ư? Chính xác thì mấy đứa định chạy đi đâu?”

Trong tuyệt vọng, Amy nhận ra hần nói đúng. Hần có lẽ đã chọn địa điểm này vì đúng lý do đó. Nơi này cách xa những chỗ an toàn cả cây số, và Dan chắc hẳn còn quá yếu để có thể chạy xa.

“Có lẽ mấy đứa nên nghe ta hơn,” gã đàn ông nói. “Sao chúng ta không tìm chỗ nào thoải mái hơn để nói chuyện nhỉ?”

“Ông đã cố giết tụi tôi!” Dan la lớn. “Lúc ở Áo! Tại sao tụi tôi phải ngồi xuống với một kẻ sát nhân?”

Gã đàn ông trông có vẻ bị kinh ngạc. “Mấy đứa đã hiểu lầm. Có thể tha thứ, người ta không nói cho mấy đứa tất cả tình huống. Tôi e là tôi phải kiên trì trong việc ngồi lại cùng mấy đứa thôi. Lúc này tôi chỉ có một mình, nhưng tôi có trợ giúp ở gần đây.” Hần giờ chiếc điện thoại di động lên. “Tôi cho rằng mấy đứa muốn nói chuyện với tôi hơn là mấy đồng nghiệp kém tinh tế của tôi.”

Sự đe dọa không thể nào kém rõ ràng hơn.

Cả đám ngồi dưới mái hiên của một trong mấy tòa nhà, một tòa nhà kết hợp giữa quán bar và bách hóa tổng hợp.

Nellie cầm lấy cái hộp và bỏ trong xe khóa lại. Sau đó, kỳ quặc thay, cô nàng không ngồi xuống cùng mọi người mà bỏ ra đứng cạnh đường đi. Amy và Dan ngồi cạnh nhau, đối diện kẻ thù.

“Mấy đứa có biết gì về thị trấn Moore không?” hần hỏi.

Amy đã quyết định không nói lời nào không cần thiết với hần. Cả Dan lẫn con bé đều không trả lời. Đó rõ ràng là một câu hỏi tu từ; gã đàn ông tiếp tục nói, không hề lúng túng vì tụi nó không thêm trả lời.

“Đó chính là nơi định cư nguyên thủy của Windward Maroons (Người Jamaica Hoang Dã),” hần nói. “Một cái khác là Nanny Town (Thị trấn Vú Em), được đặt tên, dĩ nhiên, theo Vú Em Đúng Tuyệt Vời.”

Amy rùng mình. Có vẻ như hắn đã biết về việc điều tra của tụi nó về Nanny. Dĩ nhiên rồi. Nellie ắt hẳn đã kể cho hắn nghe.

Nellie chắc hẳn đã kể cho hắn nghe tất cả mọi thứ.

“Đây chính là ngôi nhà và cũng là cứ điểm hoạt động của bà,” hắn tiếp tục. “Tôi ước gì Nanny Town là nơi chúng ta gặp mặt, nhưng nó đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi.”

Hắn uống một ngụm. “Cây cầu mà mấy đứa mới đi qua là lỗi vào thị trấn duy nhất,” hắn tiếp lời.

“Những người Jamaica rất thông minh; tất cả những nơi định cư của họ đều chỉ có một lối vào. Điều đó làm cho thị trấn dễ bảo vệ. Chỉ một vài người Jamaica có thể trấn giữ trước một số lượng lớn binh lính Anh. Nanny Town cũng có cách phòng thủ tương tự; nó đặt trên một mũi nhọn nhìn xuống một con sông.”

Amy liếc nhìn Nellie, hiện đang quay lưng lại với mọi người. Nellie có vẻ như đang nhìn xuống con đường dẫn tới chiếc cầu.

Gã đàn ông nhìn theo hướng nhìn của con bé. “Ừ, đúng rồi,” hắn nói. “Cô nàng đang đứng gác. Với cô nàng ở đó, sẽ không ai có thể thoát khỏi chúng ta, vì lối duy nhất vào thị trấn Moore chính là con đường đó.”

“Không quan tâm tới bài học địa lý từ kẻ đã cố giết chúng tôi,” Dan gất gỏng.

Đó chính là điều tốt duy nhất trong mớ hỗn độn mà tụi nó đang mắc phải: Con giận dữ của Dan làm nó giống bản thân nó nhiều hơn.

Gã đàn ông nghiêng đầu. “Nhưng dĩ nhiên. Sự mất kiên nhẫn của mấy đứa là dễ hiểu.”

Hắn đan các ngón tay lại với nhau và đặt tay lên mặt bàn trước mặt.

“Điều đầu tiên ta nên nói với mấy đứa là ta đang nói chuyện với mấy đứa thay mặt cho nhà Madrigal.”

Amy chạm vào Dan dưới gầm bàn. Con bé cảm nhận được cơn giận của nó (Dan) đang sôi lên sùng sục. Bình tĩnh nào, con bé cố gắng nói với nó bằng thần giao cách cảm. Tập trung vào. Chúng ta phải tìm ra cách để lấy lại cái hộp và rồi chúng ta cùng thoát khỏi đây. ...

“Nhà Madrigal theo dõi mấy đứa với hứng thú to lớn,” hắn nói. “Chúng ta khá ẩn tượng. Ta có nhiệm vụ khám phá ra cách mấy đứa thể hiện trước những nhiệm vụ cụ thể mà tụi ta đã thiết kế cho mấy đứa.”

“Chúng tôi không làm gì cho họ cả!” Amy bùng nổ.

Hắn nhún vai. “Tốt thôi. Nhưng ta phải nói cho mấy đứa biết hậu quả của việc bất hợp tác. Không cần đi quá nhiều vào chi tiết, mấy đứa nên biết rằng tụi ta đang nắm giữ đồng hành kia của mấy đứa.”

“Cái gì của tụi tôi?” Amy ngừng lại, kinh hoàng.

Saladin! Con bé đã quá kiêu sức ở khách sạn vào đêm trước, con bé đã không để ý rằng con mèo không có ở đó.

“Mấy người-mấy người tốt hơn là-ông để cho nó yên!” Dan lắp bắp không thốt nên lời.

“Ồn-ông đã làm gì với nó?” Amy run rẩy. Con bé thậm chí không muốn tưởng tượng ra việc họ có

thể làm với Saladin. ... Cái loại người gì mà muốn đe dọa cả một con mèo tội nghiệp vô tội chứ?

“Tại sao, chẳng có gì cả,” hấn đáp. “Nó hoàn toàn ổn. Và sẽ tiếp tục như vậy, nếu mấy đứa hợp tác. Thật đơn giản: Tất cả những gì mấy đứa phải làm là mở cái hộp ra.”

“Tôi muốn ông phải hứa,” Dan nói. Từ ngữ điệu của nó, Amy có thể nhận ra là nó vẫn đang cố gắng dè nén cơn giận dữ.

“Mấy đứa không có cửa để thương lượng đâu.”

“Ông lần rồi. Ông muốn tụi tôi làm việc này. Nếu ông không muốn, ông đã tự làm rồi. Vậy nên tôi muốn có qua có lại.”

Gã đàn ông không nói một lời.

Dan tiếp tục. “Ngay khi ông có được bí mật nhỏ xíu quý giá từ chiếc hộp, tôi muốn lấy lại. Cái hộp – và Saladin.”

Gã đàn ông nhún vai. “Ta tin là điều đó có thể thu xếp.”

“Tôi muốn ông nói rõ ra,” Dan kiên trì nói. Nó nhìn hấn với ánh mắt khinh bỉ. “Chỉ vậy thôi, nếu lời nói của ông có chút giá trị,” nó thêm vào đầy cay đắng.

Hấn nhún vai, rồi giơ tay lên.

“Mấy đứa có lời hứa của ta,” hấn nói và cúi đầu. Lúc hấn liếc mắt lên nhìn Dan, Amy giật mình nhìn thấy ánh mắt – có thể nào là tôn trọng chăng? Hoặc thậm chí là tự hào? – từ trong mắt hấn. Nhưng chỉ thoáng qua; có lẽ con bé đã tưởng tượng ra điều đó.

“Nếu ông xong rồi,” con bé lạnh lùng nói. “chúng tôi muốn bắt đầu.”

“Cô Gomez ư?”

Nellie quay trở lại từ chỗ canh gác của mình. Như chó theo đuôi của hấn, Amy ghê tởm nghĩ.

Nhưng ẩn sâu dưới những suy nghĩ khinh thường đó, con bé vẫn cảm thấy một đại dương sâu thẳm nổi buồn vì sự phản bội của Nellie.

“Làm ơn lấy cái hộp lại đây,” hấn nói, “và ta với cô sẽ rời khỏi đây cho hai đứa trẻ lại trong hòa bình để tụi nhỏ hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cái gì?” Nellie cau mày.

“Ta tin là cô nghe rõ lời ta.”

“Không!” Nellie hét. “Điều đó không giống như thỏa thuận-ông đã nói tôi có thể giúp tụi nhỏ!”

Tim Amy nhảy lên trong lồng ngực. Có lẽ nào Nellie là-diệp viên hai mạng? Amy cố gắng dẹp suy nghĩ đó; con bé không chịu nổi việc hy vọng rồi lại bị nghiền nát thêm lần nữa.

“Thỏa thuận, cô Gomez à, là thứ mà chúng ta nói tới,”

Nellie nheo mắt. “Ông nghĩ?” Cô nàng chạy lại xe, mở cửa và giơ chìa khóa lên.

“Nếu ông không cho tôi giúp tội nhỏ,” cô nàng la lớn. “Tôi sẽ lái đi ngay lập tức. Cùng với cái hộp.”

Gã đàn ông trong bộ đồ xám dường như không bị đả kích. “Cô nghĩ chúng tôi mất bao lâu để lòng ra cô?”

“Đủ lâu để tôi đưa cái hộp cho nhà Kabra,” cô nàng đáp trả.

Cảm giác khó chịu thoáng qua trên gương mặt hắn, nhưng giây tiếp theo hắn đã kiểm soát lại. “Coi nào.” hắn nói. “Không cần thiết phải vội vã về việc này.”

“Tôi làm thật đó!” cô nàng hét. “Thách tôi coi!”

Gã đàn ông giơ tay lên. “Làm ơn, bình tĩnh nào,” hắn nói, rồi nhún vai. “Cô có thể ở lại với tội nhỏ nếu đó là mong muốn của cô.”

“Ông biết điều đó rồi,” Nellie lầm bầm. Cô nàng chạy trở lại bàn. Amy nhìn chăm chăm cô nàng.

Cái quái gì vậy?

Cách này hay cách khác, tội nó sắp tìm ra.

Nellie gỡ khuyên mũi ra và lấy chiếc còn lại hình con rắn đã lấy từ Miss Alice ra. Amy gỡ dây chuyền hình rồng và nanh sói đặt cạnh bên nhau trước mặt con bé. Dan lấy vuốt gấu ra khỏi sợi dây xích.

“Mấy đứa sẽ cần thứ này,” gã đàn ông nói, và đưa ra một chiếc kim nhỏ. Nellie dùng nó để cắt đứt phần nối của khuyên mũi cô nàng và bông tai của Miss Alice. Cô nàng chuyền chiếc kim qua Dan, nó cắt bớt quả bóng trên trên cái vuốt.

Amy cầm cái kim lên. Con bé do dự trong chốc lát trước khi cắt mặt dây chuyền hình rồng ra khỏi dây chuyền của bà Grace.

Gã đàn ông tháo phần bọc ngoài cái hộp và trao cho Nellie. Cô nàng đặt mấy con rắn vào chỗ ở một mặt. Dan làm điều tương tự với vuốt gấu,

Rồi Amy đặt nanh vào mặt thứ ba của cái hộp. Con bé nhặt mặt dây chuyền hình rồng lên và nín thở.

Con rồng vừa khít vào chỗ gọn gàng.

Cái hộp không mở ra. Amy thở hắt ra. Dĩ nhiên rồi, con bé nghĩ. Đây không phải là ma thuật, trời ạ.

Con bé đã cố mở cái hộp như cách mở một chiếc hộp thông thường.

Không may mắn gì cả.

“Đưa đây, để em thử,” Dan háo hức nói. Nó thử cách của nó khắp bốn mặt của cái hộp để cố mở ra; thậm chí nó còn lật ngược cái hộp.

Vẫn không có ích.

Gã đàn ông theo dõi bọn nó, dựa hờ lưng vào chiếc ghế và đôi tay bắt chéo. Hắn đã đeo kính râm lên; Amy không thể nhìn thấy biểu cảm của hắn.

Nellie cũng quay lại. Trong giây lát, Amy đã quyết định ngừng thắc mắc xem Nellie đang ở phe nào; ngay lúc này con bé và Dan cần tất cả mọi sự giúp đỡ có thể có.

Tụi nó làm lại lần nữa. Amy cố gấp mở ở mặt bên, rồi trượt nắp thay vì lật lên.

Chẳng được gì.

Gã đàn ông mặc đồ xám đứng lên. “Có vẻ mấy đứa đã thất bại,” hắn nói, và cầm lấy cái hộp.

Dan cướp lại và giấu cái hộp sau lưng nó. Nó nhìn gã đàn ông hung dữ tới mức Amy rùng cả mình. Con bé chưa từng thấy nó như vậy trước đây; con bé không biết điều gì sẽ xảy ra nếu gã đàn ông cố gắng lấy cái hộp khỏi Dan.

“Làm ơn đi,” con bé nói trong tuyệt vọng, “chúng tôi không thể có thêm chút thời gian sao? Chúng tôi có mấy cái biểu tượng, chúng đều khớp, chúng tôi chỉ còn phải tìm ra cách ...” giọng con bé tắt lịm.

Gã đàn ông bước đi vài bước. Hắn lấy điện thoại ra, nhấn một dãy số, và nói thật nhanh.

Rồi hắn quay lại và nhìn tụi nó.

“Bây giờ là mười hai giờ năm,” hắn thông báo. “Mấy đứa có chính xác một tiếng đồng hồ. Nếu cái hộp không mở vào lúc một-giờ-năm, mấy đứa thất bại. Hiểu chưa?”

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Mạnh Mới – Quyển 9)Chương 20.2

Amy gật đầu.

“Chàng trai trẻ thì sao?”

Dan vẫn còn gờm gờm, nhưng nó cũng gật đầu.

“Ta sẽ quay trở lại trong”-hắn nhìn đồng hồ trên tay-“năm mươi chín phút nữa.” Hắn dừng lại. “Nhớ đó, tất cả các mặt đều là một, và mấy đứa cần chúng ta để thành công.”

Gã đàn ông bước đi, bỏ lại tụi nó với cái hộp.

Bốn mươi phút sau, Nellie nhìn Amy bất lực. Amy gần khóc, và Nellie không thể nói được gì để an ủi con bé.

Tụi nó đã thử mọi thứ. Tụi nó gỡ mấy biểu tượng ra và đặt lại, theo nhiều trình tự có thể. Tụi nó đặt cả bốn biểu tượng cùng lúc. Tụi nó đứng lên cả bốn mặt của cái hộp; tụi nó đã cố gắng đẩy từ hai phía của cái hộp cùng lúc. Tụi nó đã gõ, và đẩy và chọc vào từng phân vuông của cái hộp. Không có ích gì cả.

Amy cúi đầu trong một nỗ lực vô ích cố gắng che giấu việc mình đang khóc. Mồ hôi chảy xuống từ khuôn mặt Dan khi nó thử khám phá cái hộp thêm lần nữa.

Nellie cảm thấy đầu cô nàng như muốn nổ tung. Phải có cách gì đó cô nàng có thể giúp chứ. ...

“Hãy nghĩ đi!” cô nàng nói. “Chúng ta hẳn đã quên gì đó. Nghĩ lại từ lúc bắt đầu nhá – lúc tới Bahamas.”

Amy ngẩng đầu lên. “Vuốt gấu,” con bé nói. “Đó là Bahamas.”

Dan ngừng vật lộn với cái hộp và ngược lên. “Sau đó chúng ta tới đây-tới Jamaica-và chúng ta tìm thấy con rắn của Miss Alice.”

Rõ ràng, việc đó làm tụi nó cảm thấy ổn hơn khi tập trung vào cái gì khác ngoài cái hộp. “Rồi sao nữa?” Nellie khích lệ hai đứa.

“Rồi chị gọi cho ba chị,” Amy nói, “và-“

“VÚ EM ĐÚNG TUYỆT VỜI!” Dan hét to. “Dải vàng từ cái sừng á!”

Amy đã bắt đầu xới tung ba lô. Con be lòi ra một mẫu kim loại, được bọc cẩn thận trong một mảnh giấy. Nellie thấy con bé cau mày hầu như ngay tức thì.

“Nó không khớp,” Amy nói. “Coi nè. Nó dài hơn mấy cái mặt bên.”

“Đường chéo thì sao nhỉ?” Dan đề xuất. “Vẫn quá dài.”

“Có lẽ nó nên bị bẻ cong?” Nellie nói. “Nhưng bằng cách nào?” Amy hỏi. Tim Nellie chùng xuống.

Amy đã đúng; có cả triệu cách bẻ cong sợi dây. Tụi nó không có thời gian để tìm ra thử.

“Cái này phải vậy, cái này PHẢI vậy,” Dan liên tục nói.

“Cho chị xem nào,” Nellie nói. “Sợi dây, ý chị là vậy.”

Cô nàng dò xét thật cẩn thận. Mấy chữ tín hon này...

ektomaluja ektomaluja ektomaluja ektomaluja

“Sao nó lại có chữ trên cả hai mặt?” cô nàng hỏi. “Ý chị là, nếu nó vừa với cái hộp như mấy mảnh khác, vậy nó phải có ‘đúng bên’ hoặc ‘sai bên’. Nhưng mà nó không có. Cả hai mặt đều như nhau. “

Dan và Amy cúi xuống sợi dây trong tay Nellie. Amy thở gấp. Con bé chúi mũi vào trong ba lô lần nữa và lấy cuốn sổ tay ra.

“Chị đã nghĩ về điều này một lần trước đây rồi quên khuấy đi mất,” con bé nói. “Coi nè.”

Con bé cho mọi người thấy trang giấy nó đã viết ra những chữ bí hiểm:

EKTOMALUJA EK -Ekaterina TOMA -Tomas LU -Lucia n JA -Janus

“Chị đã thắc mắc sao Tomas lại có bốn chữ cái trong khi mấy nhà kia chỉ có hai,” con bé nói. “Bởi vì không phải T-O-M-A đại diện cho Tomas.” Con bé rút lên giận dữ, rồi cho tụi nó xem lại trang giấy.

EK -Ekaterina TO -Tomas MA -MADRIGAL LU -Lucian JA -Janus

“Tuyệt vời!” Dan hét to.

Nellie nhắm mắt lại để tập trung. “Nhớ ông nói gì lúc bỏ đi không? Điều gì đó về việc làm sao ta cần họ để thành công. Nhà Madrigal.”

“Cả bốn chi, mỗi huy hiệu trên mỗi mặt của chiếc hộp,” Amy nói. “Madrigal, ở chính giữa của từ khóa ... Madrigal ở chính giữa sao đó...”

Dan xoắn tít chân mày. Nó nhìn Nellie. “Chị nói gì trước đó nhỉ? Chị nói cái gì đó-Em đang cố nhớ lại-“

“Về người đàn ông mặc đồ đen? Ý chị là, đồ xám?”

“Không. Trước đó cơ.”

Nellie nghĩ một lúc. “À, chị nhớ rồi. Chị đang hỏi tại sao mấy chữ cái đó ở cả hai mặt.”

Cô nàng thấy Dan lặng đi; cô nàng gần như có thể nghe thấy nỗ lực của bộ não nó hoạt động.

“Mấy chữ đó được nêu ra,” nó nói, “và ở cả hai mặt.”

Có nghĩa là chữ cái sẽ vừa – bất cứ chỗ nào chúng ta không thể thấy. Đưa em sợi dây nào.”

Nellie nhìn Dan dùng dải vàng tạo thành vòng tròn bằng cách nối hai đầu lại.

“Thấy chưa?” nó nói. “Nó có thể theo cách này, góc cạnh, không bằng phẳng, và nếu ta đặt nó vào đúng vị trí-“

Cả ba đưa xém đập đầu vào nhau khi tụi nó cúi xuống xem xét cái hộp lần nữa.

“Nó hẳn phải ở trên,” Amy nói một cách hào hứng. “Nó không phải là một trong bốn mặt, vậy thì nó ở trên như thể ở chính giữa.”

Chính Dan là người tìm ra: một khe hẹp giữa những đường chạm trổ trên nắp hộp. Khe hẹp có dạng như một vòng tròn, một hình bầu dục thô ráp mà dải vàng sẽ vừa khít.

Trừ việc nó không vừa. Dải vàng gần như vừa, nhưng không hoàn toàn. Dù tụi nó đặt vào theo cách nào, nhích từng chút một, nhưng nó vẫn không trượt vào cái rãnh.

Nellie rên lên thất bại. Cô nàng lôi điện thoại ra kiểm tra giờ giấc.

“Giờ là một giờ hai phút,” cô nàng nói gấp gáp. “Hắn sẽ trở lại bất cứ lúc nào.”

“Còn cái gì nữa đó,” Amy bắt ngờ nói. “Ông đã nói gì đó khác trước khi ông bỏ đi. Ngoài cái phần mà tụi mình cần đến nhà Madrigal á.”

“Ông ấy nói”-Dan nheo mắt lại tập trung-“ông ấy nói là phải nhớ rằng tất cả các mặt đều là một.”

“Tất cả các mặt đều là một,” Amy thì thào. “Tất cả các mặt đều là một...”

Trong khoảnh khắc im lặng hoàn toàn.

Rồi Amy cười. Đó là, Nellie nghĩ, một nụ cười rạng rỡ - không còn từ nào khác cho nó nữa.

“Dạng dải vô tận tuần hoàn,(*)” con bé nói.

“Là cái dạng gì?” Dan nói.

“Là dải, không phải dạng,” con bé nói. “Dải vô tận tuần hoàn. Đó là một dạng hình học mà chỉ có một mặt.” Con bé nhặt miếng vàng lên và tạo thành một vòng tròn lần nữa. Nhưng trước khi nối hai điểm cuối lại, con bé xoắn nửa vòng. Giờ thì nó tạo thành một vòng xoắn hình bầu dục.

“Nhìn nè.” Con bé kêu lên. “Nếu chị đặt đầu bút chì ở đây và vẽ một đường thẳng chính giữa dải băng, chị sẽ đi được một vòng tới ngay chỗ chị đã bắt đầu. Và đường thẳng sẽ thấy được ở cả hai mặt, như chị chưa bao giờ nhắc bút lên. Điều đó chứng minh rằng nó thật sự chỉ có một mặt.”

“Chị chưa hiểu,” Nellie nói.

“Em sẽ cho chị thấy lại sau,” Amy nói. “Nó sẽ dễ hiểu hơn với một dải băng bằng giấy.”

“QUÊN ĐI!” Dan nói. “Chỉ coi coi nó có khớp không!”

“Được rồi, được rồi,” Amy nói.

Nellie có thể nói rằng Amy không hề vội vã chút nào. Con bé trông hoàn toàn bình thản và tự tin cực kỳ.

Giữ dải vàng ở hình dạng dải vô hạn tuần hoàn, Amy đặt nó vào cái rãnh. Con bé thử một lần, hai lần, rồi ba lần.

Vào lần thử thứ tư, dải vàng dính hoàn hảo vào vị trí.

Có một tiếng ping ping nhỏ vang lên, và nắp hộp bật mở bung.

(*) Dải vô hạn tuần hoàn - Möbius strip

CẢNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cảnh Báo Bảo (39 Mạnh Mối – Quyển 9)Chương 21

“Chúng ta mở hộp cùng nhau nào,” Amy nói, đôi mắt lấp lánh. “Sẵn sàng chưa? Một-hai-ba-“

Bên trong chiếc hộp được lót bằng lụa, trang trí bằng hình một con cá voi thêu tinh xảo. Hai vật nằm trên miếng lụa: một cuộn giấy da nhỏ và một chiếc túi nhỏ.

Amy cẩn thận mở cuộn giấy da. Các mép kêu loạt xoạt; vài mẫu bong ra. Nét mực trên trang giấy đã phai nhạt nhưng vẫn còn rõ ràng. Amy đọc to:

**

Mạng lưới của cuộc đời chúng ta tạo thành từ những sợi đan xen, Khỏe mạnh và bệnh tật cùng nhau. Xé rách bởi năm của tham lam, không mảnh vụn, xé nhỏ và làm rối. Vậy nên, như con nhện, bắt đầu một cái mới, một mạng lưới với nhiều một dây buộc. Lụa của chúng ta dường như tốt và mạnh mẽ như thép! Từ những sợi dây nhỏ chúng ta dannglê. MC trong năm của Chúa tể của chúng ta 1548

“Em xem với?” Dan nhẹ nhàng cầm lấy cuộn giấy da từ tay Amy. Nó liếc nhanh.

“Ô HÔ!” nó reo lên. “Cuối cùng, một điều dễ dàng!”

Với một tay, nó ngoắc ngoắc ngón tay. “Coi nào, coi nào, hỏi em đi,” nó nói.

Amy và Nellie tròn mắt nhìn nhau.

“Được rồi,” Nellie lên tiếng, “em có gì nào?”

Dan tỏ ra hoàn toàn tự mãn. “Em muốn mấy chị cầu xin cơ,”

“Dan!” Amu nói, cười nửa miệng nhưng hoàn toàn khó chịu.

“Giờ thôi mà,” nó đáp. Nó cầm mảnh giấy lên và chỉ vô.

“Thấy không? Cái từ ‘dannglê’ này nè. Nó đã bị sai chính tả. Và nói phải là, vì không có chữ ‘n’ dôi ra, nó phải là phép đổ chữ của NƯỚC ANH. Đó chính là nơi chúng ta tới kế tiếp!”

Nó vờ như liếm ngón tay rồi chạm vào thái dương. “Suýt,” nó nói. “Ồ de, em giỏi! Em quá giỏi.”

Mấy đứa con gái tròn mắt hơn nữa. Trong một nỗ lực phân tán sự chú ý của Dan khỏi việc tự tán dương bản thân, Amy cầm lấy chiếc túi nhỏ. Chiếc túi thật đẹp đẽ, được lót và đệm dày và cột lại bằng một sợi dây. Con bé mở ra thật cẩn thận và lôi ra một lọ thủy tinh nhỏ.

Trong lọ có chứa chất gì đó màu nâu đỏ, như thể một loại bột thô. Amy mở lọ và đưa lên mũi. Con bé khịt mũi thận trọng.

“Chị không biết nữa,” con bé nói, cau mày nhẹ. “Vẫn có thể ngửi thấy mùi gì đó, sau chừng đó năm, nhưng không thể diễn tả được-“

Nellie cầm lấy cái hộp. Cô nàng hít nhanh.

“Là nhục đậu khấu,” cô nàng nói ngay lập tức. “Gia vị mà chị đã mua đó. Áo ngoài hạt nhục đậu khấu.”

Ba đưa lại châu đầu lại với nhau.

“Một manh mối và một địa điểm kế tiếp, cả hai cùng thấy trong khoảng ba mươi giây!” Dan reo hò.

Gã đàn ông trong bộ đồ xám đang đứng ngay sau lưng Nellie. Cả đám đã quá si mê khám phá nội dung trong hộp, không đứa nào phát hiện ra hắn đã quay trở lại.

“Làm tốt lắm,” hắn yên lặng lên tiếng.

Hắn ngồi xuống và gỡ kính râm ra. Tiếp đó, với sự ngạc nhiên của Amy, hắn lau mắt như thể hắn vừa khóc xong.

Hắn đứng hắng và nhặt cái hộp lên. “Được làm bởi một kẻ phản bội Ekat,” hắn nói. “Rất khéo léo, phải không mấy đứa? Nhà Ekaterina chiếm đóng khu vực này-vùng biển Ca ri bê-nhiều năm trước và đã từng rất tích cực ở đây. Nhân tiện, ta muốn mấy đứa biết con mèo của mấy đứa an toàn tại Kingston. Chúng ta sẽ đón nó khi rời khỏi đây.”

Hắn đặt lại cái hộp trên bàn. “Ta phải xin lỗi,” hắn nói. “Trước hết, cho sự khó chịu của ta lúc này. Như mấy đứa sẽ học nhanh thôi, nó là tất cả của một giáo trình lớn. Và sau đó, vì ta chưa bao giờ tự giới thiệu bản thân với mấy đứa. Ta tên là Fiske Cahill. Và ta muốn biểu lộ lòng biết ơn với mấy đứa vì đã mang lại niềm vui cho chị gái ta.” Chị gái hắn ư?

“Grace,” hắn nói khi ngồi xuống cạnh bên Nellie. “Grace là chị gái của ta.”

Amy há hốc miệng.

Bà Grace chỉ có một em gái-bà di Beatrice. Không đứa nào từng nghe nói về một em trai. Không thể nào là sự thật!

“Sao tụi tôi chưa từng nghe gì về ông?” Dan hỏi.

Gã đàn ông nhún vai và thả người nhẹ vào chiếc ghế. “Không có câu trả lời nào đơn giản cho câu hỏi đó,” hắn đáp, dường như cho chính bản thân mình. Hắn dừng lại và hít sâu. “Khi còn là một đứa nhỏ, ta đã hoàn toàn xấu hổ đau đớn. Tới mức ta đơn giản không làm được gì khi ở bên người khác. Cha mẹ ta cho phép ta nghỉ học ở nhà với một gia sư. Có lẽ sau cùng đó là một sai lầm, điều đó dễ dàng làm cho ta-cho ta biến mất khi ta quyết định lúc trưởng thành rằng ta không muốn làm gì với-với công việc của gia đình.”

Hắn nhìn tụi nhỏ một cách dò xét, và Amy biết công việc mà hắn nói: cuộc săn tìm 39 Manh Mối.

Gã đàn ông đan các ngón tay lại với nhau và nhìn chăm chăm vào đôi tay mình. “Khi còn nhỏ, Grace và ta rất yêu thương nhau. Chị ấy là người duy nhất ta giữ liên lạc qua bao năm, theo cách của ta, không phải của chị ấy. Ta sẽ gọi điện hoặc viết thư, thăm viếng thật nhanh mỗi năm hoặc giống vậy. Không phải cho tới khi chị ấy bị ốm thì ta mới ghé thăm lâu hơn.”

Hắn lắc đầu, và hạ giọng tới mức như thì thầm. “Giữa muôn vàn sự chọn lựa tồi tàn mà ta đã chọn trong cuộc đời mình, điều làm ta hối hận nhất là đã không giành nhiều thời gian hơn cho chị ấy.”

Amy cảm thấy cổ họng khô khốc. Mọi chuyện sẽ ra sao nếu Dan biến mất khỏi cuộc đời mình? Và con bé thấy mình đang cau mày. Nếu Fiske Cahill nói dối, thì hẳn là một diễn viên tuyệt vời. Hẳn có lẽ muốn con bé suy nghĩ chính xác như điều con bé đang nghĩ. Con bé phải cảnh giác thôi. ...

“Ta hy vọng rằng đó là lời giải thích hiệu quả cho việc tại sao mấy đứa chưa bao giờ nghe về ta,” hẳn tiếp lời, “bởi vì không còn lời nào khác. Grace, trong những ngày cuối đời, đã yêu cầu ta đánh dấu vô cuộc truy tìm manh mối. Ta không thể từ chối chị ấy.”

“Chưa đủ đâu,” Dan nói. “Ông vẫn chưa cho chúng tôi đủ bằng chứng để chứng tỏ ông là em của bà Grace.”

Fiske Cahill ngồi im trong giây lát. Rồi ông ngẩng đầu, nháy mắt, và nói bằng giọng mũi, với âm giọng cao vút. “Ai chơi ba cái trò ngớ ngẩn này cũng là đồ điên. Tao sẽ lấy tiền!”

Amy trở mắt nhìn hẳn ngạc nhiên. Hẳn vừa nói giả giọng bà dì Beatrice y hệt!

Dì Beatrice đã nói vài điều y hệt như vậy vào ngày mà di chúc của bà Grace được đọc. Trò giả giọng kết thúc. Nó chỉ có thể làm bởi người biết bà ấy rõ – rất rõ.

“Ông đã ở đó?” Amy thì thào hỏi.

“Ừ. Ăn mình, và nghe từ một căn phòng khác. Giọng của chị gái ta có vẻ rất phấn khích, như mấy đứa dĩ nhiên biết đó.”

Amy nhìn Dan. Nó vừa gật đầu, vừa nhún vai.

Con bé lắc đầu trong khi đáp trả. “Đó có thể là trò bịp,” con bé nói. “Ông ta có thể, kiểu như, học theo bà ấy. Em biết đó, theo bà ấy như một kẻ rình rập, hoặc quay phim bà ấy, hoặc đại loại vậy. Và thực tập giả bộ làm bà ấy. Hoặc có lẽ có âm mưu gì đó với bà ấy-“

“Với Beatrice á?” Fiske Cahill vặc lại.

“Với bà dì Beatrice hở?” Dan hỏi.

Không chỉ là mọi người nói cùng lúc, nhưng cả hai có biểu hiện vô cùng giống nhau trên khuôn mặt. Amy như bị choáng váng vì sự phát hiện. Từ lâu rồi, con bé đã nghe về việc con bé làm người khác nhớ về bà Grace nhiều như thế nào. Miss Alice đã nhận ra sự giống nhau giữa hai người ngay cả khi bà không gặp bà Grace trong nhiều năm. Giờ Amy nhìn thấy chính xác một kiểu giống nhau như vậy giữa Dan và người đàn ông mặc đồ xám.

Họ hẳn phải có quan hệ với nhau.

CÁNH BÁO BẢO

Linda Sue Park
www.dtv-ebook.com

Cánh Báo Bảo (39 Manh Mối – Quyển 9)Chương 22Hoàn

“Ta có rất nhiều điều để kể cho mấy đứa, ta không biết nên bắt đầu từ đâu,” Fiske Cahill nói. “Ta sẽ cố hết sức. Mấy đứa biết đó mấy đứa là người nhà Madrigal.”

“Vâng, và chúng ta đều biết đó là tin xấu,” Dan nói.

“Không hẳn,” Fiske đáp. “Nó còn tùy vào quan điểm của con nữa.”

“Ồi, tuyệt đấy,” Dan nói, “giờ thì mọi chuyện rõ hơn nhiều.”

Trong chốc lát, Amy đã nghĩ rằng Fiske có thể đã mỉm cười. Nhưng sau đó ông nhướn cả hai chân mày và nhìn có vẻ rất nghiêm trọng.

“Gideon và Olivia Cahill có bốn người con,” Fiske tiếp lời. Hắn ngừng lại, chờ đợi. Dan và Amy ngó nhau. Rõ ràng, đây là một câu hỏi đố.

“Katherine, Luke, Thomas, và Jane,” Amy nói.

Fiske gật đầu đồng ý. “Gideon đã tiêu tốn cả một gia tài và cả cuộc đời cố gắng tìm ra cách chữa bệnh dịch hạch. Loại huyết thanh mà ông tạo ra thực sự đã bảo vệ chống lại bệnh dịch hạch, và cũng có một mặt tác dụng không mong đợi. Cho dù tại thời điểm đó ông không biết, huyết thanh của ông thay đổi DNA của người nào mang nó, cho họ có khả năng to lớn hơn trong mọi lĩnh vực mà con người nỗ lực. Sau cùng, Gideon đã cho mỗi đứa con mình một phần của công thức. Ngay sau đó, ông đã chết vì một ngọn lửa thiêu rụi phòng thí nghiệm của ông. Những người con của ông quay sang ngò vực lẫn nhau về sự phá hoại, điều đó làm tan rã gia đình. Mỗi đứa bỏ đi và đứng đầu bốn nhánh của gia tộc Cahill.” Hắn dừng lại.

Đến lượt Dan. “Ekaterina, Lucian, Tomas, Janus.”

Một cái gật đầu khác. “Qua hàng thế kỷ, các chi đều tìm kiếm không ngừng nghỉ, đánh bại các chi khác để tìm ra các manh mối đến thành phần để tái tạo lại công thức, cả huyết thanh riêng của họ và huyết thanh chủ đầu ẩn chứa bí mật về sức mạnh của cả bốn chi. Nhưng mỗi khi một chi nào tiến gần hơn, họ lại bị ngăn chặn không đạt được thành công.”

“Bồi nhà Madrigal,” Amy thì thầm.

“Vậy ra đó là lý do tất cả các chi khác đều ghét họ – ý em là, chúng ta,” Dan nói. “Nhưng làm sao nhà Madrigal tham gia vào cuộc truy tìm manh mối ở vị trí dẫn đầu?”

Fiske trả lời câu hỏi với một câu hỏi khác của hắn. “Amy,” hắn nói, “ta có thể xem bức chân dung đó không?”

Bối rối, Amy lấy bức vẽ ra khỏi ba lô và đưa cho hắn.

Hắn nhìn chằm chằm vào nó trong một lúc, rồi nói chậm rãi. “Tại thời điểm vụ hỏa hoạn, không ai

biết rằng vợ của Gideon, Olivia, đang mang thai đứa con thứ năm.”

Hắn xoay bức chân dung lại đối diện tụi nhỏ.

“Hãy gặp Madeleine Cahill,” hắn nói. “Người sáng lập ra dòng dõi Madrigal.”

Amy đã nhìn ngắm bức tranh nhỏ đó hàng tá lần trước đó, nhưng mọi thứ vẫn như lần đầu tiên con nhỏ ngắm nhìn. Thật không thể tin được—không trách sao người phụ nữ đó giống y chang mẹ con bé!

“Bà cổ – cổ – à thì, tầm hai mươi lần cổ của mấy đứa,” Fiske nói.

“Bà chính là người đã viết nên bài thơ,” Dan nói, chỉ vào chiếc hộp. “MC. Madeleine Cahill.”

Fiske gật đầu trong lúc đặt bức chân dung xuống nhẹ nhàng. Hắn hắng giọng, “Ban đầu Olivia Cahill ủng hộ chồng,” hắn kể, “khi ông cố gắng tìm cách chữa bệnh dịch hạch. Nhưng bà bị hủy hoại bởi nỗi ám ảnh về các tác động của huyết thanh đối với gia đình. Những đứa con của bà tán ra khắp thế giới để bắt đầu những kế hoạch riêng. Bà đã cảm thấy cô đơn với đứa bé. Olivia bị hoảng sợ vì sức mạnh đòi bại của huyết thanh. Bà cũng vô cùng mong muốn hàn gắn lại gia đình, và bà đã nuôi dạy Madeleine với niềm tin rằng không còn gì quan trọng hơn điều đó.”

Amy kêu lên khe khẽ ngạc nhiên. Con bé ngẩng mặt lên, không phải vui sướng, mà là hiểu ra. Fiske Cahill lần đầu tiên nở nụ cười. “Sao con không tiếp tục đi, cô gái trẻ?”

“Điều đó cũng ở trong bài thơ!” Amy bùng nổ. “Một mạng lưới, với nhiều dây buộc—hợp lại—đó là điều nhà Madrigal làm! Họ cố gắng để giữ cho các chi tộc ngừng đấu đá nhau!”

“Chính xác,” Fiske nói.

“Em không hiểu,” Dan cắt ngang. “Nếu chị hỏi em, thì họ chắc chắn không hành động như người gìn giữ hòa bình trong phần lớn thời gian.”

Fiske lại nhìn nghiêm túc lại. “Ta em rằng con đúng, Dan ạ. Giữ cho các chi tộc khỏi việc đạt được quá nhiều sức mạnh không phải luôn là một nhiệm vụ dễ chịu. Và cũng quan trọng vậy, nhà Madrigal cố gắng bảo vệ những người vô tội không trở thành nạn nhân của cuộc chiến.”

“Ồ. À.” Dan đột nhiên không nói nên lời, và Amy biết nó đang cố gắng sắp xếp lại đầu óc theo những ý nghĩ mà con bé đang có.

Nhà Madrigal – họ là người tốt đúng không? Nhưng sao –

“Những chi tộc khác hoàn toàn không vui vẻ khi biết rằng nhà Madrigal có địa vị bình đẳng như những người thừa kế nhà Cahill và thậm chí còn không vui vẻ hơn nữa khi biết nhiệm vụ của nhà Madrigal là gì,” Fiske tiếp tục. “Đó là lý do tại sao chi mình luôn bị che giấu trong kín đáo.”

“Và – và – Mẹ và Cha?” Amy hỏi. “Đó cũng là việc mà họ đã làm ư?”

Fiske gật đầu. “Họ là một trong những thành viên năng động nhất của chúng ta. Có những thứ khác mấy đứa đã biết: Nhà Lucian đã buộc tội cho một trong những hành động tội ác của họ cho Hope và Arthue. Việc đó đã xảy ra ở Nam Phi.”

Winnie Thembe! Tâm trí Amy lóe sáng về thời điểm kinh hoàng khi con bé và Dan được kể rằng cha mẹ tụi nó là những kẻ sát nhân.

“Em biết mà! Em đã biết họ luôn là người tốt mà!” Dan mừng rỡ giờ nắm đấm về phía Amy.

Amy đáp trả cú đấm của em trai, nhưng sâu bên trong con bé không cảm thấy cùng niềm vui chiến thắng như em trai mình. Họ cũng đã có những lựa chọn khó khăn, con bé nghĩ. Làm người tốt có vẻ đơn giản, nhưng không hề dễ dàng.

“Còn vụ ở Áo thì sao?” Dan hỏi. “Đó cũng là kế hoạch, nhằm –nhằm thổi tung tụi tôi lên à? Rồi sao nữa, giải cứu tụi tôi ư? Thật quá rủi ro nếu ông hỏi ý tôi – chúng tôi có thể chết queo rồi!”

“Chính Alistair Oh là người kích hoạt vụ nổ,” Fiske nói. “Tin ta đi, chúng ta đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn bất cứ gì khi biết mấy đứa được an toàn. Mấy đứa cứ cho rằng ta là thủ phạm, và chúng ta đã quyết định là sẽ hữu ích hơn khi không sửa lại suy đoán đó. Điều đó cũng cố hơn hình ảnh về quyền lực của nhà Madrigal trong các chi khác.”

Giờ thì Nellie lên tiếng. “Hai đứa làm chị sợ muốn chết khi nói là muốn bỏ cuộc truy tìm manh mối,” cô nàng nói. “Chị biết nhà Madrigal cần tụi em tới cỡ nào.”

Fiske gật đầu nghiêm túc. “Nếu không có sự cố gắng hết sức của nhà Madrigal, hẳn sẽ không đếm được những người sẽ gặp số phận như Lester,” hắn nói nhẹ nhàng. “Ai biết được sẽ có bao nhiêu...”

Số phận của thế giới, Amy nghĩ.

Sự im lặng bao quanh chiếc bàn. Amy thấy nỗi đau quay lại trong ánh mắt của Dan nhưng không phải nỗi đau trống rỗng như trước đây. Thay vào đó, con bé thấy một kiểu quyết tâm tồn tại. Sẽ không còn ai chết như Lester, sẽ không nếu Dan có thể giúp đỡ.

Con bé đồng ý với nó về điều đó.

Dan là người phá vỡ sự im lặng.

“Còn một điểm tôi chưa hiểu,” nó nói. “Tại sao chúng tôi không được biết tất cả những điều này trước đây? Tại sao ông McIntyre nói chúng tôi phải cảnh giác với nhà Madrigal? Tại sao bà Grace không nói cho chúng tôi biết chúng tôi là người nhà Madrigal và nhà Madrigal làm cái gì?”

Fiske thờ dài. “Điều đó, có lẽ, là phần phức tạp nhất của phương trình,” hắn nói. “Madeleine Cahill đã tuyên thệ trên giường bệnh của mẹ bà là sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng để thống nhất gia tộc. Bà đã biết rõ những khó khăn nhiệm vụ khó khăn mà nhà Madrigal phải đối mặt và sẽ phải mất nhiều năm trời để thiết kế và thực hiện dẫn dắt chi tộc.

Một vài điều mấy đứa đã biết, thậm chí mấy đứa cũng không biết là mình biết. Nhà Madrigal theo mẫu hệ – người nhà Madrigal thường theo họ mẹ, không theo họ cha. Đó là biểu tượng cho tình yêu của Madeleine giành cho Olivia.”

“Vậy ra đó là lý do sao tụi mình là Cahill chứ không phải Trent.” Dan nói.

“Mẹ toàn nói với chị đó là chuyện nữ quyền.” Amy nhớ lại.

Dan suy nghĩ một lát. “Đó cũng không hẳn là một lời nói dối,” nó nói.

“Nhưng là điều quan trọng nhất,” Fiske tiếp lời. “Madeleine đã biết rằng cơ hội duy nhất để thành công là khi nhà Madrigal trở thành người giỏi nhất trong những người giỏi nhất. Amelia Earhart, như mấy đứa đã khám phá ra. Anne Bonny, Mary Read, Nanny Sharpe. Tất cả đều là Madrigal. Còn nhiều cái tên nữa – Mẹ Teresa, Frederick Douglass, Roberto Clemente. Và hơn nữa những người giành giải Nobel Hòa

bình.”

“Trời ạ.” Amy và Dan cùng thốt lên.

“Còn nữa.” Fiske tiếp tục. “Nhà Madrigal là nhà duy nhất trong các chi của Cahill phải đạt được sự công nhận. Không chỉ đơn giản là sinh ra trong chi là đủ.”

“Đạt được?” Dan nói. “Đạt bằng cách nào?”

“Những thành viên nhà Cahill thể hiện tố chất trở thành một Madrigal hiệu quả phải trải qua một quá trình thử thách gian khổ, không hề được biết về việc mình đang làm. Theo đó, nếu họ không thành công, bí mật về dòng dõi Madrigal sẽ không bị tổn hại.”

“Một số kết quả thử nghiệm đến từ mâu thuẫn với các chi tộc khác hoặc từ chính cuộc truy tìm manh mối. Một số khác – ta phải nói sao nhỉ – được thiết kế bởi chính nhà Madrigal. Thử thách sau cùng thực sự là một sự kết hợp. Chúng ta cần cái răng nanh và hy vọng cuồng nhiệt rằng mấy đứa lấy được. Một khi mấy đứa lấy được, chúng ta quyết định mấy đứa sẽ được thử thách bằng việc mở chiếc hộp trong tình trạng bị đe dọa.”

“Vậy nên nhà Madrigal đã cân nhắc việc dắt mũi tui tui suốt ư?” Dan lớn tiếng, ẩn trong đó là sự tức giận.

“Họ đôi lúc cũng giúp mấy đứa mà,” Fiske đáp trả. “Tin ta đi, chúng ta muốn tất cả các thành viên năng động hết mức. Chúng ta muốn mấy đứa thành công. Nhưng chúng ta không thể để cho ý muốn của chúng ta ảnh hưởng tới mục tiêu chọn lựa được điều quý giá nhất.”

“Các hoạt động của những người tiềm năng cho nhà Madrigal được theo dõi rất chặt chẽ, do đó, cô Gomez được tham dự vào. Và sự lừa dối của cô ấy là cần thiết.”

“Chị xin lỗi, mấy nhóc,” Nellie nói. “Chị đã muốn nói cho mấy đứa biết hàng triệu lần, nhưng –”

Nellie gục đầu xuống bàn, và chốc lát sau, Amy có thể nghe thấy tiếng hít mạnh kỳ lạ từ cô nàng.

Cái quái gì—bộ cô nàng – không, không thể nào – “Chị khóc á hả?” Dan hỏi, dòm chằm chằm đầy ngạc nhiên vào Nellie.

Nellie ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn Amy. “Thật qu—quá tồi tệ,” cô nàng nói. “Ph—phải nói dối mấy đứa, và—và khi mấy đứa kh—khám phá ra, mấy đứa chẳng thêm tin tưởng chị nữa, gần như là mấy đứa ghét chị—và—và chị phải tiếp t—tục nữa —” cô nàng gục đầu xuống lần nữa, run rẩy với tiếng nức nở.

Trong một lúc lâu, Amy cảm thấy gần như mù quáng vì giận dữ. Một phần trong con bé muốn đánh vào cái gì đó hoặc ai đó hết sức có thể – để đưa cả ba đứa vượt qua tất cả chuyện này.

Nellie thực sự đã phản bội tui nó. Nhiều lần – từ việc ông McIntyre, tới việc người đàn ông mặc đồ đen, tới nhà Madrigal.

Nhưng cô nàng đã làm điều đó vì những lý do đúng đắn. Và điều đó không hề dễ dàng.

Amy hít một hơi dài. Con bé thở ra từ từ, cố gắng thổi bay tất cả cơn nóng giận.

Nó hiệu quả. Gần như vậy, dù gì đi nữa.

Khi tầm nhìn của nó rõ ràng lại, con bé phát giác ra mình đang nhìn chăm chăm vào mái tóc đính đen mọc lại vàng của Nellie ... Nellie cứng rần, suy sụp thành một vũng lầy bởi cuộc truy tìm Manh Mối....

Con bé vươn người và đặt tay lên cánh tay Nellie. “Chị Nellie?” con bé nói dịu dàng. “Em cũng rất tiếc. Rất tiếc. Mọi chuyện hẳn phải rất khó khăn với chị.”

“Đúng vậy, Nellie,” Dan nói, giọng lo lắng. “Mọi thứ giờ ổn rồi, chị có thể thả lỏng rồi, được không?”

Tiếng nước nở trở nên nhẹ nhàng hơn.

Fiske hắng giọng. “Cô Gomez không phải lúc nào cũng hợp tác như chúng ta muốn,” ông nói. “Có những lúc cô nàng hành xử trái ngược lại với điều chúng ta muốn. Giúp đỡ mấy đứa trong vụ Isabel Kabra sớm hơn chẳng hạn. Và giờ thì với cái hộp.”

(Lời dịch giả: Giờ thì có vẻ việc Fiske là người “phe ta” đã rõ ràng hơn, nên mình sẽ dùng “ông” thay cho “hắn” khi nói về Fiske)

Nellie ngồi thẳng dậy, khịt mũi lớn tiếng, và quẹt nước mắt, làm mascara bôi đầy trên gò má thành những đường nhem nhuốc thú vị.

“Bất cứ điều gì em định làm,” cô nàng nói, nháy đôi mắt đầy nước mắt với Amy.

Amy nháy mắt lại.

Thật ngạc nhiên về cảm giác nhẹ nhõm mà một sự co giật nhỏ của mí mắt có thể mang lại cho con bé.

“Thật ra thì.” Fiske có vẻ hoàn toàn thích thú. Rồi ông tiếp tục. “Sau khoảng thời gian thử thách chỉ định, những người được coi là xứng đáng được ghi nhận về tình trạng hoạt động của họ với nhà Madrigal, và những bí mật của dòng dõi Madrigal được tiết lộ với họ.”

Amy hít một hơi sắc lạnh. “Vậy là ông định nói cho tụi tôi về tất cả vào lúc này –”

Fiske Cahill gật đầu.

“Đúng vậy. Ta được cho phép nói với cả hai con, Amy và Dan, rằng các con đã được công nhận là người nhà Madrigal.” Ông dừng lại. “Ta có thể nói thêm, các con chính là ứng viên trẻ nhất từ trước tới giờ đạt được điều này.”

Amy hoàn toàn chắc chắn là mắt ông lại ngập nước.

“Bà các con sẽ rất tự hào về các con,” ông nói. “Như ta vậy.”

Dan nhảy nhồm lên trên ghế. “Có mấy cái, kiểu như, giấy chứng nhận không ạ? Hay một cái cài áo hoặc huy hiệu hoặc gì đó không ạ?”

Fiske mỉm cười và nghiêng đầu. “Rất tiếc, không có mấy cái đó đâu. Nhưng có một phần thưởng theo kiểu khác –”

Ông dừng lại và ngó quanh lén lút. “Hôm nay, bảy manh mối của nhà Madrigal đã được khám phá,” ông nói. “Nhục đậu khấu, dĩ nhiên rồi, nhờ mấy đứa tự tìm ra. Còn nữa –” ông ngả người tới phía tụi nó và thì thầm những Manh Mối khác nhanh nhưng rõ ràng.

Mình phải cố gắng nhớ hết, Amy nghĩ. Ngay lúc đó, Dan thúc nhẹ cùi chỏ vào con bé và gật đầu.

Con bé biết điều đó nghĩa là gì. Nó đã ghi nhớ tất cả.

“Tất cả những kiến thức này trở thành trách nhiệm vĩ đại,” Fiske nói. “Gia tộc Cahill phải được thống nhất lại. Đó chính là ước nguyện lớn nhất của Grace; chị đã giành cả đời để chuẩn bị điều đó. Đó là lý do tại sao chị viết di chúc theo cách đó: để kích hoạt cuộc truy tìm ba mươi chín manh mối. Chị hy vọng cuộc truy tìm sẽ trở nên rất khó khăn đến mức các chi phải hợp tác với nhau để hoàn tất.” Ông ngừng lại và nhìn vòng quanh tụi nó.

“Như các con đã biết, điều đó chưa từng xảy ra. Cuộc truy tìm đã gần đi đến hồi kết. Nước Anh sẽ là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Sự tập trung của các con giành cho hai việc: chiến thắng trong cuộc truy tìm manh mối cho nhà Madrigal, và thậm chí còn quan trọng hơn, mang cả gia đình lại với nhau.”

“Gia đình ư?” Amy nói, hoang mang. Ông ta đang nói về ai vậy—ông ta và bà di Beatrice?

“Đúng vậy,” Fiske nói. “Các chi khác của nhà Cahill. Các con phải hợp tác với họ, bắt họ phải hợp tác, và tin các con và nhà khác nữa. Đó sẽ là thử thách khó khăn nhất mà các con từng đối mặt.”

Amy gần như không tin nổi vào điều mình nghe thấy. Chiến thắng trong cuộc đua tìm Manh Mối đã đủ khó rồi, nhưng làm cho cả bốn chi cùng hợp tác ư?

Thù hận, dối trá, bội bạc Wizard và Oh và Holt?

Và tệ hơn cả...

“Isabel?” Dan thét lên cảnh giác. “Ông mong đợi tụi cháu hợp tác với mục ấy ư? Không đời nào – trong hàng triệu năm nữa!”

“Tụi cháu kh–không thể nào,” Amy lấp bắp. “Cha mẹ bọn cháu, mục ấy – họ – chúng cháu–”

Fiske hạ giọng xuống. “Ta biết mẹ các con khi còn là một bé gái,” ông nói dịu dàng. “Một sự mất mát khủng khiếp, khi một người còn quá trẻ, tương lai rực rỡ phải chết đi. Và cha các con cũng vậy.”

Im lặng. Rồi Fiske hắng giọng.

“Nói ta nghe,” ông nói, “các con nghĩ họ sẽ muốn các con làm gì nào?”

Đã bao lần Amy tự hỏi bản thân mình? Liệu cha mẹ có muốn con bé tránh xa khỏi các rắc rối – để được an toàn và giữ cho Dan được an toàn? Có lẽ vậy ... nhưng làm sao tụi nó có thể an toàn được trong một thế giới được điều hành bởi một kẻ như Isabel? Làm sao mọi người liệu có được an toàn?

Dan đẩy ghế của mình ra sau và đứng lên. Amy có thể nhận ra thằng bé đã hạ quyết tâm, và con bé biết nó đúng.

Không trả thù, con bé nghĩ một lần nữa. Sự công bằng. Và không phải giành cho chúng ta và cha mẹ, mà cho cả thế giới.

“Chúng ta nên đi thôi,” Dan nói. “Nước Anh! Nhưng trước hết chúng ta phải đón Saladin, và sau đó” – giọng nó trở nên khê khàng hơn – “chúng ta phải đến thăm Miss Alice.”

Tất cả đều im lặng trong giây lát.

Amy cảm thấy con tim mình vỡ vụn khi nghĩ về Miss Alice, bà ấy sẽ cô đơn làm sao khi không còn

Lester.

“Nhà Madrigal sẽ giúp bà ấy, về tài chính và những thứ khác,” Fiske nói. “Từ giờ, và cho đến hết quãng đời còn lại của bà.”

Lester sẽ muốn như vậy, Amy nghĩ. Nếu chúng ta có thể giúp đỡ nhiều hơn cho bà ấy bằng cách nào đó. ...

“Và,” Fiske nói, “họ đã có một quyết định khác. Lần đầu tiên trong lịch sử, nhà Madrigal công nhận một người không có cùng dòng máu.”

Ông quay sang Nellie.

“Cô Gomez? Chào mừng cô đến với nhà Madrigal.”

Amy nhìn các biểu cảm trên mặt Nellie chuyển từ hoang mang sang kinh ngạc và sang hài lòng.

Rồi gò má cô nàng ửng hồng.

“Các cưng,” cô nàng lên tiếng.